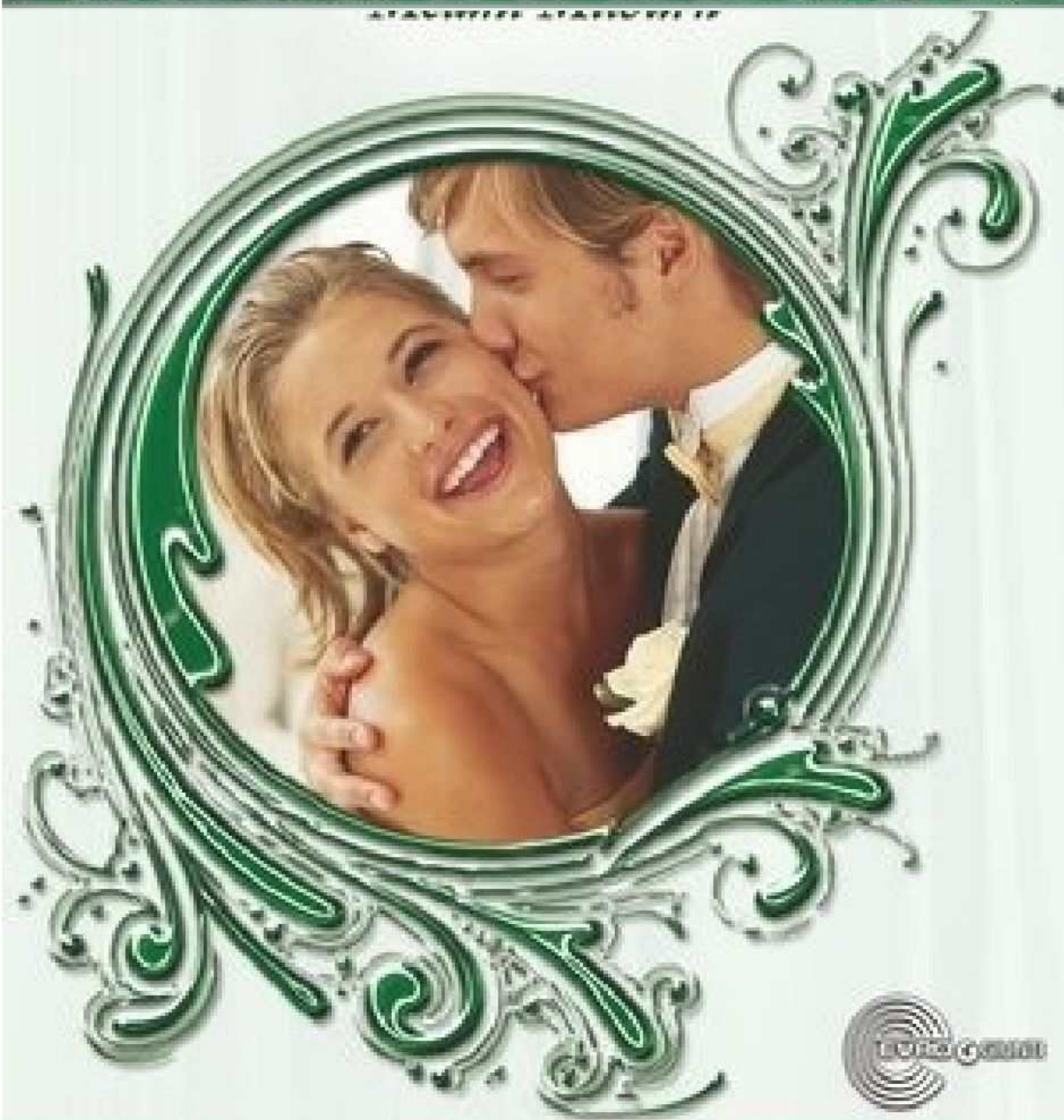

Handwritten text in a cursive script, likely a signature or name, written in black ink on a light-colored background. The text is highly stylized and difficult to decipher, but appears to be a single name or signature.

Harlekin

ATAŞIYIŞI ATARUŞI İP

Naslov originala The Surgeon Boss's Bride Melanie Milburn Melani
Milburn
HIRURGOVA NEVESTA

HIRURGOVA NEVESTA

- Jesi li već čuo ko ti je novi specijalizant? - upita Dejvid Lukas pošto je ušao u doktorsku sobu. Bio je utorak, kasno po podne.

Ben Blekvud lenjo podiže pogled sa novina koje je čitao.

■--Ne. Ceo dan sam pregledao pacijente. Neko koga znamo?

Anesteziolog mu uputi sažaljiv pogled.

-Kćerka profesora Vilobija - rekao je. - Mislio sam da će ti to možda ulepšati dan - dodao je, videvši snužden izraz lica svog kolege.

Ben baci novine na sto.

■--Znači, tatina mala devojčica bi da se oproba u neurohirurgiji? - upitao je sarkastično.

-Čini se da je tako - odgovori Dejvid, sipajući sebi kafu. -

Preporučujem ti da se obuzdaš, Bene. Znam da ti se profesor ne dopada, ali njegova jedinica je na specijalizaciji i tvoja obaveza je da se i prema njoj ophodiš kao prema bilo kom drugom specijalizantu.

Ben ustade i uverljivo se osmehnu svom saradniku.

■--Dobro me poznaješ, Davo, i znaš da se uvek trudim da budem maksimalno profesionalan - rekao je, gurajući stolicu pod sto. - Zašto bi ovaj put bilo

drugačije? Mala je sigurno niska i zdepasta i nosi tegle, poput svog pompeznog, razmetljivog oca.

Dejvid se okrenu od aparata za kafu i zagonetno se nasmeši.

■—Mora da je onda povukla na majku - rekao je. - Čuo sam da je poprilično zanosna.

Ben zakoluta očima.

■—Molim te, bože, poštedi me još jedne žene specijalizanta koju više zanima kako izgleda nego kako nešto da nauči. Ona devojka pre Metjua Cena bila je beznadežan slučaj. Uhvatio sam je kako posmatra svoj odraz u noćnoj posudi, za boga miloga!

—Nemoj mi reći da je Ben Blekvud, nadaleko čuven po svojoj opuštenosti, počeo da biva strog prema svojim specijalizantima - reče Dejvid, obešenjački se osmehnuvši. - Ili možda imaš problema samo sa ženskim specijalizantima?

Ben ga pogleda krajičkom oka.

■—Čuj, nisam ja bio kriv što se Fibi Taterton onako bandoglavo zatalebala u mene. Bog zna da nisam učinio ništa čime bih ohrabrio ta njena osećanja. Pratila me je unaokolo poput kučenceta. Živ me je stid pojeo.

Dejvid se na to samo zakikota.

■—Ono što tebi treba jeste stalna devojka, ortak. Sta se desilo sa... kako se beše zvala?

Ben se namršti, ponovo uzimajući novine sa stola.

■—Lejla Ingam - odgovorio je, primevši svoju gotovo praznu šolju kafe ustima. - Shvatila je da je krajnje vreme da nađe dečka s radnim vremenom od devet do pet. Mislim da se sad zabavlja s nekim nastavni-kom - dodao je.

■—Dobro, znaš već kako to ide - reče Dejvid. - Kad se jedna vrata zatvore, druga se otvore.

Ben je sada pogledom prelazio preko naslova.

■—Možda - promrmljao je odsutno.

■—Ne budi previše strog prema specijalizantima - nastavi Dejvid. - Oni još uvek uče. I ti si bio isti. Sam bog zna da sam i ja.

■—Pa nisam baš siguran da je moje iskustvo bilo slično njihovom. Morao sam prilično da se potrudim da bih dovde dogurao - reče Ben pomalo nadmeno. - Ne podnosim kad ti mladi ljudi dođu ovamo, očekujući da će im svi sve vreme podilaziti i aminovati sve što urade, pa čak i njihove brljotine. Mi ovde radimo sa živim ljudima, a ne sa simulacijama na kompjuteru koje možeš da popraviš ukoliko nešto pogrešiš. Zašto ne mogu da dobijem nekog posvećenog ovom poslu, ume- sto nekoga kome je jedini cilj da se dokaže svom ocu?

■—Misliš da je o tome reč? - upita Dejvid.

Ben prode rukom kroz svoju tamnu kosu.

—Ne znam, verovatno - rekao je. - Bevis Vilobi je oduvek imao nešto protiv mene. Ponašao se kao đubre od samog početka. Imao je običaj da me kritikuje pred sestrama i pacijentima. Čak je odbio moj predlog za doktorsku tezu. Kao da je samo čekao da dečko iz provincije napravi nekakvu grešku.

—Da, svi znamo kakav je bio - reče Dejvid. - Hvala dragom bogu što je otišao u penziju. Mrzeo sam da radim s njim, iako je bio proketo dobar neurohirurg, barem s tehničke strane. Bez obzira na sve, ipak

mi-slim da ne bi trebalo unapred da sudiš o njegovoj kćerki. Možda je potpuno drugačija.

Ben duboko uzdahnu i uze svoj mobilni telefon sa stola.

—Videćemo već - rekao je, zadenuvši ga za kaiš. - Je l' stoji dogovor za vožnju bicikla sutra ujutru? - upitao je.

Dejvid odmahnu glavom.

■—Zao mi je, drugar. Obećao sam Kejt da ću odvesti decu u školu, kako bi ona mogla da stigne na svoj čas akva-aerobika. Odvozi dodatnih dvadeset kilometara za mene.

Ben ramenom otvori vrata i nasmeja se.

—Hoću.

Džordži je žurnim korakom izašla sa svog rano jutarnjeg termina u teretani i uputila se prema svojim kolima. Kosa joj je bila vezana u konjski rep, koji se zanjihao kada se sagnula i bacila ranac na zadnje sedište. Pogledala je na sat - ukoliko joj prilike u saobraćaju budu naklonjene, imala je četrdeset pet minuta da ispije šejk sa niskim sadržajem proteina i stigne na svoj prvi sastanak s gospodinom Blekvudom u sidnejskoj bolnici Metropolit.

Bila je u isto vreme uzbuđena i uznemirena. To je bila prometna državna bolnica, ali ona je čula samo reči hvale o osoblju i najmodernijoj opremi koju je ta ustanova posedovala.

Tek što se isparkirala, shvatila je da je zaboravila mobilni telefon na prijemnom pultu u teretani. Nije imala naviku da ga tamo ostavlja, ali nekoliko dana

pre toga, uveli su novo pravilo koje je zabranjivalo unošenje mobilnih telefona sa kamerom u svlačionice.

Ponovo se parkirala na najbližem slobodnom mestu, ugasila motor i otvorila vrata. Međutim, pre nego što je uspela da zakorači na pločnik, začula je jedan tup udarac i glasno psovanje bicikliste koji je najednom nestao s vidika.

■—Bože dragi! - uzviknula je, izašavši iz kola i pritrčavši u pomoć čoveku koji je sada ležao na zemlji. - Jeste li dobro?

Biciklista je delovao ugruvano, a iz ogrebotina na njegovim laktovima i kolenima, koje je zadobio usled pada na grub beton, tekli su tanušni potočići krvi.

Džordži je u sebi ponavljala tehnike koje je naučila prethodnog meseca, na predavanjima iz prve pomoći. Disajni putevi, disanje,

cirkulacija... preslišavala se. Prvo treba osloboditi disajne puteve, zatim proveriti disanje ipuls, a potom zaustaviti spoljašnje krvarenje...

Disajni putevi su mu prohodni i diše pravilno, zaključila je, a onda je otkopčala čovekovu kacigu i skinula je, kako bi utvrdila ima li kakvih povreda na glavi i licu.

Osetivši nežan dodir jagodica ženinih prstiju, Ben razrogači oči i začuđeno je pogleda.

—Šta, do đavola...

■—Samo polako - reče Džordži samouvereno. - Ja sam doktor. Ne pomerajte se. Pozvaću hitnu pomoć.

■—Ne treba mi nikakva prokleta hitna pomoć! Ja sam... Šta to radite, zaboga... ? - povikao je, još više se namrštivši.

Spazivši mobilni, zadenut za čovekovim pojasom, Džordži ga hitro zgrabi, pozva 94, dade operateru precizne podatke u vezi sa mestom na kome su se nalazili, a potom otrča do prtljažnika svog automobila.

Ben odmahnu glavom i zatrepta nekoliko puta zaredom ne bi li zvezdice koje je video pred očima konačno nestale. Za sve te godine koliko je vozio bicikl, nikada ga nije oborio neko ko je otvarao vrata kola, pri čemu je ovo bio ni manje ni više nego porše. Ludača se nije čak udostojila ni da pogleda da li neko nailazi!

■—Hitna pomoć stiže za dva minuta - rekla je, kleknuvši pored njega. U ruci je držala torbu, nesumnjivo doktorsku.

Posmatrao ju je dok je preturala po njoj da bi konačno izvadila tvrdu kragu za vrat.

■—Ne treba mi to! - povika Ben, ustuknuvši.

—Treba je staviti iz bezbednosnih razloga - reče Džordži polako. - Možda imate prelom. Prilično ste žestoko udarili o beton.

■—Čujte, dobro sam. Zaista. Samo...

Zvuk zavijajuće sirene zaglušio je drugi deo Benove rečenice, a bila je tu i kruta kragu oko njegovog vrata. Ućutao je i legao, dok mu je mlada žena hitro previjala izgrebane laktove i kolena. Toliko puta ih je obmotala da se Ben osećao više kao egipatska mumija nego kao jedan od vodećih neurohirurga u Sidneju.

Džordži je uperila bleštavo svetlo u njegove zenice, odahnuvši pošto je ustanovila da su obe jednake i da reaguju na svetlo. Nije mogla a da ne primeti čovekove tamnoplave oči, ovičene dugim, gustim trepavica-ma. Crte lica bile su mu kao izvajane, koža zategnuta i

preplanula, dok je brada od dva dana još više doprinosila njegovoj neospornoj muževnosti.

Usredsredi se, opomenu se Džordži strogo. Ovaj muškarac možda jeste bio izuzetno zgodan i privlačan, ali za nju je pre svega bio pacijent. I samo pacijent.

Uzela mu je ruku, i pre nego što je Ben uspeo da se pobuni, zavezala oko nje prozirnu gumenu traku.

■—Ovo će malčice da vas pecne - rekla je, i zabola mu iglu od infuzije u venu, baš u trenutku kada su se kola hitne pomoći zaustavila na koji metar od njih.

Shvativši da od otimanja nema nikakve koristi, Ben se konačno smiri i prepusti se lekarima koji su ga popeli na nosila, gde su mu preko lica stavili masku ko- ja je sprovodila suv kiseonik u njegova usta i nos. U trenutku kada su ga unosili u kola, stigla je i policija.

—Ja sam za sve kriva - čuo je plačni ženin glas, a onda su se vrata ambulantnih kola zatvorila i zvuk sirene je ovaj put zaglušio njene reči.

■—Da, svakako jesi - promrmlja Ben sebi u bradu, dok je vozilo hitalo u pravcu bolnice u kojoj je radio.

2.

— Ovo baš i nije tvoje uobičajeno prevozno sredstvo do posla - reče suvo Rob Atol, lekar na Urgentnom, posmatrajući kako Bena istovaruju iz ambulantnih kola. - Zvali su nas i rekli da si pao s bicikla. Kako se osećaš?

Ben ga mrko pogleda, skidajući masku za kiseonik, a potom i kragnu.

■—Savršeno sam dobro, hvala ti - rekao je. - Neka glupačica je otvorila vrata svojih kola i oborila me. Sva sreća da nije nailazio drugi automobil.

■—Ja bih rekao da si imao sreće što je devojka bila doktorka - dodade Rob, prelazeći pogledom preko zavoja na Benovim laktovima i kolenima. - Izgleda mi da je prilično dobro obavila svoj posao.

Ben mu uputi još jedan prek pogled, a zatim odmotava zavoje i baci ih u kantu pokraj vrata.

■—Kasnim već više od pola sata - rekao je. - I to je moralo da mi se desi baš danas, kad mi dolazi novi specijalizant.

■—Misliš da si u stanju da operišeš? - upita Rob zabrinuto, posežući za svojim oftalmoskopom.

—Ne počinji, molim te - odbrusi Ben. - Osim toga, danas mi je dan krcat. Isuviše operacija se otkazuje, posebno u javnim bolnicama, ne moram još i ja da doprinosim tome. Čeka me deset operacija. Nije u redu da otkazujem pacijente samo zato što sam pao s bicikla.

■—Ukoliko nisi u stanju...

—Dobro sam, za boga miloga! - uzviknu Ben. - Samo sam malo izgredan, to je sve. Kladam se da je ta devojka tek izašla s fakulteta. Jedva je dočekala da na nekome isproba naučeno, ko god to bio. Šteta je samo što nije usavršila i svoje vozačke veštine, s obzirom na to da vozi ni manje ni više nego porše.

■—Moglo je da bude mnogo gore, Bene - reče Rob ozbiljnim tonom. -Barem je stala da ti pomogne. Nemali broj njih bi se samo odvezao dalje, i ne osvrnuvši se. Sećaš li se onog klinca, tinejdžera, od pre nekoliko nedelja? Imam noćne more od trenutka kada sam njegovim roditeljima morao da saopštim da nije preživeo. I kao da im već nije dovoljno bola, verovatno nikada neće saznati ni ko je odgovoran za smrt njihovog deteta.

Ben duboko uzdahnu, prošavši prstima kroz kosu.

■—U pravu si - rekao je. - Valjda sam se zbog toga jutros toliko potresao. Mada, ta devojka ne samo da je stala, već je bila i prilično prijatan prizor za oči, što može da bude neka vrsta kompenzacije.

Rob zakoluta očima.

■—Znači, kad bi je ponovo sreo, sve bi joj oprostio? - upitao je.

Ben gurnu dvokrilna vrata ramenom.

—Bila je slatka, ali ne baš toliko - odgovori Ben, izlazeći iz lekarske sobe.

- Gde je novi specijalizant? - upita Ben, ulazeći u operacionu salu nekoliko minuta kasnije.

■--Još nije stigla - odgovori Linda, instrumentarka, užurbano pripremajući salu za operaciju.

Ben se podrugljivo osmehnu.

■--Ubeđen sam da doteruje šminku.

Linda podiže obrve.

■--Jutros si baš lepo raspoložen, Bene. Da nisi možda ustao na

pogrešnu nogu?

-Izvini, Lindi - reče Ben nešto blažim tonom. - Naleteo sam na vrata automobila dok sam dolazio na posao.

■--To ti se desilo zato što ideš biciklom - reče Linda brižno, ali istovremeno i pomalo prekorno. - Zašto ne voziš BMW, mercedes, kao i svi drugi neurohirurzi u Sidneju?

■--Zvučiš kao moja majka - reče Ben, osmehnuvši se. - Zapravo i nisam krenuo biciklom na posao. Imao sam nameru da se vratim kući, da se istuširam i obrijem i da dođem kolima, ali nisam imao vremena da to učinim. Hajde, bolje da počnemo - dodao je, pošto je u salu uvedena pacijentkinja na kolicima. - Nemam nameru da čekam da se specijalizant pojavi.

Pogledao je u anesteziologa s kojim je tog dana trebalo da saraduje.

■--Sve u redu, Mete? - upitao je.

■--Da, Bene. Sve je spremno.

Ben uze za ruku tridesetpetogodišnju ženu dok su je sa kolica prebacivali na operacioni sto.

■—Dobar dan, gospođo Patronis. Dugo ste čekali da dođete na red, ali konačno ste ovde. Sve bi trebalo da bude u redu. Reseciraćemo taj meningiom i nadajmo se, konačno zaustaviti vaše glavobolje - bodrio ju je.

—Hvala vam, gospodine Blekvud. Čekala sam gotovo godinu dana - rekla je Marija Patronis. - Mislite li da ću ponovo moći da se bavim golfom?

■—Možda - reče Ben odlučnim glasom. - Hajde prvo da obavimo ovo, a posle ćemo već videti. Posetiću vas na intenzivnoj nezi nakon operacije.

Džordži je osećala kolanje u stomaku dok je uz stepenice trčala do sprata na kome se nalazio operacioni blok. Kašnjenje je bilo pogubno na svakom radnom mestu, ali u prometnoj državnoj bolnici, u kojoj je svaki minut bio tako dragocen, to nikako nije moglo da joj donese dobre poene. Da stvari budu još gore, ovo joj je kao specijalizantu na neurohirurgiji bila prva operacija. Iako je čula da je Ben Blekvud kao kolega bio prilično pristupačan i neposredan, Džordži nije želela da iskušava sreću tako što će već prvog dana napraviti kobnu grešku.

Detaljno je oprala ruke, obukla odelo i ušla u salu, susrevši se sa čeličnoplavim pogledom svog mentora koji je stajao nad već

anesteziranim pacijentom.

■—Vi mora da ste Džordžijana Vilobi — rekla je Linda, pošto Ben nije progovorio ni jednu jedinu reč. - Dobro došli na odeljenje.

■—Ovaj... hvala vam - promrmlja Džordži. - Zaista se izvinjavam što kasnim... Imala sam malu nezgodu - dodala je slabašnim glasom.

■—Baš lepo od vas što ste nam se pridružili, uprkos vašoj... malo nezgodi - reče Ben, ne gledajući je. - A da dođete ovamo i iscrtate liniju tamo gde mislite da bi trebalo da načinimo rez?

Džordži se ugrize za usnu.

■—Nisam baš sigurna, gospodine Blekvud. Ovo je moj prvi dan na neurohirurgiji...

■—Da, znam - rekao je Ben. - Ali upravo tome služi praksa. To je najbolji način da naučite. Samo povucite liniju tamo gde mislite da bi trebalo da bude, a mi ćemo je popraviti ukoliko ste malčice promašili.

Džordži ružičastim markerom povuče zakrivljenu liniju preko obrijane kože glave na desnoj parietalnoj regiji, pokušavajući da obuzda drhtanje svojih dugih, tankih prstiju, praćenih budnim plavetnim pogledom.

Zar neće ništa reći?, pitala se. Sigurno neće dopustiti da onakav incident prode tek tako, bez bilo kakvog komentara. Još uvek nije mogla da poveruje u splet okolnosti koje su je tog dana zadesile.

Džordži se sada usredsredila na ružičastu liniju koju je iscrtavala, ne mogavši a da ne pomisli na to koliko joj je laknulo kada je videla da je s njim sve u redu. Sada je još samo trebalo da se pripremi za predavanje o nesmotrenoj vožnji, premda i nije vozila tako...

■—To je prilično dobro - reče Ben, prekinuvši njene lutajuće misli. - Samo bi trebalo da bude malo veća, kako bismo lakše pristupili, ali oblik i položaj su u redu.

Džordži odahnu, osetivši kako joj napetost u ramenima polako popušta.

■—Hvala - rekla je tihim glasom.

■—Pokazaću vam na koji način ja volim da izvršim pripreme za parietalnu kraniotomiju.

Pažljivo ga je posmatrala kako postavlja pacijentkinjinu glavu u obruč, koji je potom pomoću držača pričvrstio za stranice operacionog stola.

Nakon toga, pokazao joj je kako da premaže kožu glave povidonjodom, a zatim je prostor oko onoga gde je trebalo da bude načinjen rez oblepio lepljivim trakama.

—Voleo bih da vi sada načinite rez, doktorko Vilobi, a ja ću vam pokazati kako da kontrolišete krvarenje pomoću klipsi. Zasecite kožu do pokosnice - naložio je.

Džordži ga je poslušala, prateći unapred iscrtanu ružičastu liniju, a Ben joj je pokazao kako da postavi klipse od nerđajućeg čelika duž reza kako bi kontrolisala krvarenje.

■—Prvo ću ja probiti rupu na lobanji, a posle možete i vi da probate, s tim što ću vam ja voditi ruku kako ne biste previše jako gurali.

Kada je položio svoje šake u gumenim rukavicama na njene, Džordži zadrža dah, osetivši iznenadnu, ali kratkotrajnu slabost u stomaku i nogama. Mogla je da oseti toplinu njegovog tela i njegov uznemirujuće privlačan mošusni dah.

Bio je mladi nego što je očekivala. Premda nije mnogo ni razmišljala o tome, bila je toliko naviknuta na kolege svog oca, uglavnom njegove vršnjake, da joj nije ni palo na pamet da će raditi sa čovekom koji je imao tek negde tridesetak godina. Bilo je teško reći koliko tačno, ali morao je da ima barem trideset četiri ili pet, jer u suprotnom ne bi imao kada da stekne iskustvo i reputaciju koja ga je pratila.

Džordži tog jutra, dok je ležao na betonu, takođe nije obratila pažnju na to koliko je zapravo visok. Primetila je njegove duge ruke i noge dok mu je previjala ogrebotine, ali tek sada, ramenima naslonjena na nje-gove snažne grudi, shvatila je da nikako nije mogao da bude niži od metar devedeset.

Kada mu je tog jutra skinula kacigu s glave, Džordži je najviše upala u oči njegova garavocrna kosa i maslinasta boja njegove kože, a potom i izvajani mišići na njegovim rukama, koji svakako nisu bili rezultat velikog broja sati koje je provodio u operacionoj sali.

Džordži još uvek nije mogla da veruje da doktor Blekvud nije pomenuo njihov jutrošnji „susret". U par navrata primetila je radoznale poglede instrumentarke, ali on je sve vreme bio usredsređen isključivo na pacijentkinju. Pokreti su mu bili sigurni i odmereni, a boja glasa prijatna, kao da je u potpunosti smetnuo s uma ono što se desilo samo otprilike sat vremena ranije.

Džordži se naglo trgnu iz svojih misli, ponovo se usredsredivši na operaciju. Ben joj je sada objašnjavao kako da dođe do meningioma a da ne ošteti moždano tkivo ispod, i nakon nekoliko minuta, pred njenim očima ukazao se benigni tumor.

Njegovo otklanjanje učinilo joj se prilično jednostavnim, iako je znala da je to bilo zahvaljujući Benovoj veštini i iskustvu, a ne zato što je ovaj zahvat bio lagan. On je samo činio da to tako izgleda. Sat vreme- na kasnije, operacija je uspešno privedena kraju, rez je bio spojen kopčama, a glava zavijena.

Pošto su izašli iz sale, Ben je žustro strgnuo tanke gumene rukavice, bacio ih u kantu za đubre i okrenuo se prema svojoj novoj specijalizantkinji.

—Voleo bih da popričam s vama u mojoj ordinaciji.

—Sada? - upita Džordži drhtavim glasom, prešavši prethodno vrhom jezika preko svojih suvih usana.

■—Da, sada - odgovori Ben odlučno, gledajući je pravo u oči. - Ili možda imate neka druga posla?

Džordži se prebacivala s noge na nogu, osećajući kako joj krv nadire u obraze.

■—Samo sam... htela da odem do kupatila... da se malo osvežim.

■—Dobro, pošto popravite karmin, ili šta god već, dođite kod mene da porazgovaramo o detaljima vašeg istraživačkog projekta za ovu godinu.

■—Nemam karmin na usnama, gospodine Blekvud - reče Džordži pomalo napeto, pogledavši ga svojim toplim očima.

Benove usne se izviše u gotovo neprimetan osmeh. Možda i jeste malo podsećala na svog starog, pomislio je, iako nije nimalo ličila na njega. Bila je vitka, atletske grade, ali izuzetno ženstvena. Imala je blago preplanuli ten i svilenkastu kestenjastu kosu sa pokojim svetlijim pramenom, savršenim okvirom za njene krupne braon oči, nalik Bambijevim. Usne su joj sada bile pomalo suve, ali još jutros je primetio njihovu senzualnu punoću, kada mu se unela u lice zabrinuto ga ispitujući kako se oseća.

Da, bila je slatka, ali to nije moglo da ublaži činjenicu da je mogla da ga ubije, a on preko toga nije mislio tek tako da pređe.

—U redu onda - rekao je, prolazeći pored nje. - Čekam vas u svojoj ordinaciji.

- Ne brinite za doktora Blekvuda - rekla joj je Linda u garderobi nešto kasnije. - Imao je pomalo bezvezan početak dana. Inače je veoma ljubazan. On je jedan od najomiljenijih doktora u bolnici. Postoji lista čekanja onih koji bi voleli da rade s njim. Moram vam reći da je to prilično neobično kada je reč o neurohirurgiji.

Skinula je svoju uniformu i bacila je u korpu za prljav veš.

—Neka ludača ga je jutros oborila s bicikla - nastavila je Linda. - Pravo je čudo što nije ozbiljno povređen.

Džordži proguta pljuvačku, usredsredivši se na temeljno pranje ruku.

■—Da... to je baš užasno - promrmljala je.

■—Već godinama mu govorim koliko je vožnja gradskim ulicama opasna - rekla je Linda, pućeci usne kako bi nanela ruž. - Pre nekoliko nedelja dopremljen je dečak koga su takođe kola oborila s bicikla. Lekari hitne pomoći učinili su sve što je bilo u njihovoj moći, ali dečak je preminuo od povreda glave odmah po prijemu. Jedna od sestara je od tada na bolovanju zbog preživljenog stresa. Ima sina istih godina.

Džordži obliza vrhom jezika svoje suve usne.

■--Ali... ta osoba koja je udarila gospodina Blekvuda... Nije pobegla, zar ne?

-Hvala bogu, nije - odgovori Linda, uputivši Džordži jedan prijateljski osmeh. - Ben je prava dobrica. A vi možete da se karminišete do mile volje, draga. Ono što je tom momku potrebno jeste da malo skrene misli s posla. Dobro bi mu došla jedna bolnička romansa.

Džordži žustro odmahnu glavom.

-Mene trenutno zanima isključivo moja karijera - rekla je. - Osim toga, sklopila sam sa svojom cimerkom Rijanon sporazum o privremenom „nezabavljanju" s momcima. Ukoliko ga ijedna od nas prekrši, mora da plati onoj drugoj hiljadu dolara.

Linda gurnu vrata rukom.

■--Onda bolje počnite da štedite, doktorko Vilobi - rekla je, osmehujući se od uva da uva. - Vaše šanse i ne izgledaju baš najbolje.

Pošto je instrumentarka otišla, Džordži se zagleda u svoj odraz u ogledalu.

-To ćemo još da vidimo - rekla je. Duboko udahnuvši, izašla je iz

garderobe i uputila se ka vratima na kojima je kad je dolazila, videla ime doktora Blekvuda.

Vrata nisu bila zatvorena, već samo pritvorena, ali ona je ipak kucnula i sačekala njegov poziv da ude.

■--Možete da zatvorite vrata za sobom - rekao je dok je ulazila u omanju kancelariju.

Džordži zatvori vrata i priđe stolu pretrpanom papirima, za kojim je sada sedeo njen mentor. Njegov čeličnoplavi pogled bio je prikovan za njene usne i mogla je da oseti kako joj obrazi poprimaju purpurnoružičastu boju. Očigledno ju je smatrao praznoglavom glupači-com koja nije imala druga posla nego da se karminiše.

—Pa - rekao je, opušteno se zavaljujući u svoju izlisanu fotelju. - Ko vas je učio da vozite? Majka ili otac?

Džordži se uspravi, premda ni sama nije znala šta je time želela da postigne, jer njena visina bez visokih potpetica nije bila nimalo impresivna. Lice joj je bilo napeto, i jedva je uspevala da sputa svoja osećanja.

—Znam da je to praktično bila moja krivica, ali vi ste vozili preblizu parkiranih automobila. - Nije bilo potrebe da se toliko približavate. Da nisam ja otvorila vrata i oborila vas, to bi verovatno učinio neko drugi.

■—Ali, to ste ipak učinili vi, doktorko Vilobi - reče Ben suvo. - Kao lekar, i to specijalizant neurohirurgije, verovatno ste svesni kakvu opasnost može da predstavlja nepoštovanje ostalih učesnika u saobraćaju.

—Ja to ne bih nazvala nepoštovanjem — odbrusi Džordži, malčice iznervirana Benovim ophođenjem prema njoj. - Slučajno sam zaboravila svoj mobilni telefon u teretani, pa sam se parkirala i otvorila vrata, ne razmišljajući.

Izraz njegovog lica bio je i više nego ciničan, i Džordži na trenutak skrenu pogled u stranu.

■—Vi. Niste. Razmišljali - rekao je, prezrivo klimajući glavom. - To nije baš ono što želim od svog specijalizanta, doktorko Vilobi. Pretpostavio bih da je za nekoga iz lekarske porodice, iz kakve vi potičete, razmišljanje urođena stvar.

Džordži duboko udahnu i ponovo ga pogleda pravo u oči.

—Došla sam ovamo da se izvinim, ali sad vidim da je to besmisleno -procedila je. - Očigledno imate nameru da me kaznite tako što ćete

napisati negativan izveštaj o meni na kraju staža. Smatram da je to nepravedno. Trebalo bi da se prema meni ophodite kao prema bilo kome drugom, uprkos onome što se jutros dogodilo.

Ben polako ustade, a zvuk kotrljanja njegove fotelje prekide neprijatnu tišinu koja je nekoliko sekundi visila u vazduhu.

—Mogli ste da me ubijete - procedio je kroz stisnute usne. - Mogao sam sada da ležim pokriven čaršavom u mrtvačnici, sa pločicom okačenom o palac, a sve to zato što vi niste razmišljali. Jeste li razmišljali o tome, doktoro Vilobi?

Naravno da jeste, i od te pomisli se sve vreme osećala veoma loše, ali zbog njegovog stava i boje njegovog glasa Džordži to sada nije želela da prizna.

—Preterujete. Naduvali ste čitav događaj - rekla je smirenim tonom.

- Pa niste čak ni bili povređeni.

■—Jutros niste bili sasvim sigurni u to. Ili ste možda samo hteli da prikazete svoje znanje iz prve pomoći, da li je tako, gospođice Vilobi?

■—Uradila sam ono što bi svaki lekar hitne službe uradio.

—Morate još puno da učite. Nažalost, ja sam taj koji je odabran da vas podučava. Nadam se da znate u šta se upuštate.

Džordži ga prekorno pogleda.

■ —Ja sam prilično izdržljiva, gospodine Blekvud - rekla je. - Uostalom, otac me je upozorio na ljude poput vas.

■—Zaista? — upita Ben zajedljivo, podigavši jednu obrvu.

—Zaista - potvrdi Džordži, prkosno isturivši bradu. - Očigledno ste se raspitali o meni, ali ja sam na- porno radila da bih došla dovde i nemam nameru da dozvolim nekome da mi sabotira karijeru.

■—Nije me briga ko vam je otac, ako ste na to mislili, ali me zato jeste briga za pacijente. Ukoliko naćinite pogrešan korak, moraću da vas vratim na pravi put. Da li me razumete?

—Savršeno - odgovori Džordži, streljajući ga svojim kestenjastim očima. - Je li to sve, gospodine Blekvud?

Ne gledaj u njene usne, ponavljao je u sebi, ali uprkos svom trudu, nije uspevao da skine pogled s njih. Osim toga, bio je potpuno omamljen cvetnim mirisom njenog parfema koji je ispunio čitavu prostoriju.

—Da - rekao je. - To bi bilo sve, zasada. Razgovaraćemo kasnije o vašem istraživaćkom projektu.

Posmatrao ju je kako se okreće i izlazi iz njegove kancelarije visoko uzdignutog čela. Iako je na sebi i dalje imala hirurško odelo, mogao je da vidi njenu malu, oblu zadnjicu i duge noge, čiju vitkost nisu uspevale da ugroze čak ni pantofle koje takođe nije bila skinula nakon izlaska iz operacione sale.

Provukao je prste kroz kosu i ponovo seo u svoju fotelju, slušajući njene korake kako se udaljavaju niz hodnik.

- Pa, kako je protekao prvi dan? - upitala je Rijanon kada je Džordži predveče došla kući.

Džordži baci tašnu na kauč i uhvati se obema rukama za glavu.

■--Užas! - povikala je.

Rijanon ju je začuđeno pogleda.

■--Draga moja, to mi nikako ne zvuči dobro - rekla je.

-Ne mogu da verujem da svi misle kako je taj čovek bogomdan za javni zdravstveni sistem! - zaurala je Džordži. - Bio je nepodnošljiv!

■--Nepodnošljiv? - ponovi Rijanon zbunjeno. Uzela je jastuk, stavila ga pod glavu, a potom se sklupčala na kauču, nestrpljivo čekajući da čuje nastavak priče.

■--Upravo tako - reče Džordži, nervozno lupkajući nogama o pod. - Nepodnošljiv, nadmen, nepristojan i...

-Zgodan? - priteče joj Rijanon u pomoć.

Džordži se okrenu i pogleda je mršteći se.

■--To je potpuno nevažno.

Rijanon podiže svoje savršeno oblikovane obrve.

■--Da li je?

-Naravno da jeste - reče Džordži. — Znaš i sama šta smo se dogovorile. Nema izlaženja s momcima dok ne prode Uskrs.

■ —Samo proveravam — kazala je Rijanon, prepredeno se smeškajući.

- Nego, šta je uradio pa te je toliko iznervirao?

Džordži je nekoliko trenutaka odsutno grickala svoju donju usnu.

—Pa... recimo da sam ja na neki način kriva - rekla je konačno, ispričavši zatim svojoj prijateljici kako su se stvari toga dana odvijale. Kada je završila, Rijanon ju je gledala širom otvorenih očiju.

■—Zaista neverovatan sticaj okolnosti - kazala je. - Pitam se šta bi madam Selestija rekla na to - dodala je, zamišljeno se češkajući po čelu. Džordži zakoluta očima.

—Madam Selestija je jedna obična prevarantkinja. Osim toga, kako to da je odložila vašu poslednju seansu zbog nepredviđenih okolnosti? Ako je već tako vidovita, zašto uopšte zapisuje stvari? Trebalo bi tačno da zna ko dolazi, i kada.

Rijanon ustade sa kauča i poče užurbano da se šetka po sobi.

■ —Znam da si skeptična u vezi sa tim, ali ne zaboravi da je predvidela trudnoću moje sestre, kao i da će roditi devojčicu, i to pre nego što je Kejtlin otišla na prvi ultrazvuk.

■—Imala je pedeset odsto šansi da bude u pravu, za boga miloga - odbrusi Džordži. - Uostalom, Kejtlin joj je verovatno govorila o svojim namerama i životnim planovima kada je otišla kod nje. Reč je o pukom nagadanju, Rijanon.

-Madam Selestija mi je rekla da ćeš se udati za doktora - reče Rijanon samouvereno. - Rekla je takođe da će biti plav - dodala je.

-Molim?! - upita Džordži zaprepašćeno. - Pitala si je i za mene?

Rijanon nevino slegnu ramenima.

■--Ne znam šta je loše u tome. Osim toga, ti ionako ne veruješ u te stvari.

■--Nije u tome problem - pobunila se Džordži. - Ne dopada mi se da neko na taj način priča o meni. Smatram da to jednostavno nije u redu. Želim da živim svoj život, a ne da se vodim autosugestijom.

-Kakvu kosu ima doktor Blekvud?

■--Jesi li ti poludela? - povika Džordži. - Kako možeš da pomisliš da bi

ikada mogla da se zainteresujem za tog nadmenog, neotesanog „ja sam tvoj šef i radićeš šta ti ja kažem" kretena?

Rijanon nagnu glavu u stranu i nestrpljivo je pogleda.

-Pitala sam te kakvu kosu ima - rekla je.

-Crnu kao gar - odgovori Džordži. - I čini mi se da nema ni jednu jedinu sedu, mislim, ukoliko je madam Selestija slučajno nešto pobrkala.

■--1 to smo rešili - reče Rijanon. - On nije čovek tvog života.

Džordži ponovo zakoluta očima.

■--Hvala nebesima.

Bilo je oko šest sati, a supermarket je u to doba dana bio krcat. Zureći kući, zaposleni ljudi bi ga zaposedali da u poslednjem trenutku

pazare namirnice za večeru. Džordži je šetkala između rafova sa korpom u ruci, čekajući da gužva malo umine.

Kupovina je bila za nju neka vrsta novine, jer se tek nedavno odselila od kuće. Znala je da je sa dvedeset sedam godina bila i više nego dorašla napuštanju porodičnog gnezda, ali bila je savršeno zadovoljna životom sa svojim roditeljima sve dok se njen otac nije penzionisao, nekoliko nedelja pre Božića. Od tada su i on i majka počeli da joj se mešaju u život, kao da njihov više nije postojao. Džordži je shvatala koliko je njenom ocu teško pao nagli prelaz sa napornog i stresnog posla hirurga i profesora na jednolične penzionerske dane koje je jedino remetila pokoja partija golfa. Mnogi penzionisani medicinski stručnjaci patili su od sličnih simptoma po završetku svojih uspešnih karijera. Džordži je takođe mogla da razume i svoju majku, kojoj se život isto tako naglo promenio. Od muža koga je tokom trideset godina braka veoma retko vidala, dobila je čoveka koji je u kući provodio gotovo dvadeset i četiri časa dnevno, sedam dana u nedelji.

Velikodušna očeva ponuda da joj kupi stan još više je podstakla Džordži da počne da razmišlja o odvajanju. Osim toga, morala je da uči, i to vrlo naporno, kako bi uspešno okončala četvorogodišnju specijalizaciju iz neurohirurgije. Međutim, nakon današnjeg neslavnog početka, Džordži više ni sama nije znala šta zapravo želi.

Okrenula se da bi proverila kako stoje stvari s redovima, i njen pogled susreo se s jednim dubokim, čeličnoplavim. Usta joj se istog trena osušiše, a srce poče da udara kao ludo. Dlanovi su joj se znojili.

Skrenula je pogled i zagledala se u raf s konfekcijom, nadajući se da će jednostavno proći pored nje i nastaviti dalje. Ali prevarila se.

■—Dobro večer, doktorke Vilobi.

Nisam ja te sreće, pomisli Džordži neveselo, okrećući se prema njemu.

■ —Dobro večer, gospodine Blekvud - rekla je izrazito hladnim tonom. Ben uperi pogled u korpu koju je držala u ruci. Njegova majka je uvek govorila kako možeš puno toga da zaključiš o nekoj osobi na osnovu onoga što kupuje. Sveže voće, jogurt sa niskim sadržajem masnoće, integralni hleb... i dve čokoladice. Ben se nasmeja u sebi. Njegova mlađa sestra Hana bila je potpuno ista. Možda je uostalom takva bila većina devojaka.

Osećao se pomalo krivim što je jutros onako očitao bukvicu Džordži. Bila je mlada i neiskusna, ali poletna i spremna da uči, a ono što se tog jutra desilo bila je samo nezgoda, i ništa više od toga. Verovatno je bila uznemirena i zabrinuta zbog prvog dana svog specijalističkog staža, kao što je to bio slučaj sa svima, uključujući i njega.

Prešao je pogledom preko njene skladne, vitke figure, zapazivši kako drži korpu kao neki štitić kojim se brani od njega, kao da na neki način pokušava da se odbrani.

Da, zaista je baš slatka.

-U kupovinu, znači? - upitao je, s namerom da malo opusti napetu atmosferu koja je vladala među njima.

■--Da - odgovori Džordži kratko, podižući bradu. - A vi?

Pokazao je na korpu i prostodušno se nasmešio, uprkos njenom krajnje neprijateljskom pogledu.

-I ja. Mada, često mi se dešava da zaboravim glavni sastojak za ono što želim da skuvam.

Džordži načini jedan korak napred.

■--Onda bolje da vas ne zadržavam - rekla je suvo.

■--U redu je - reče Ben blago, dodirujući je prstima po ramenu.

Primetio je da je ustuknula, te je odmah sklonio ruku s njene baršunaste kože, još uvek osećajući kako ga prožimaju trnci. Džordži ga je i dalje netremice posmatrala svojim krupnim braon očima.

■--Živite blizu? - upitao je, kako bi prekinuo neprijatnu tišinu.

--Da.

■--Gde tačno?'

■--Apartmani Bičsajd, na šetalištu - odgovori Džordži.

Ne bih se začudio daje tatica svojoj devojčici kupio potkrovlje, pomisli Ben zajedljivo. Nekretnine oko plaže Bondi bile su basnoslovno skupe.

On je kupio stan tri bloka odatle i još uvek se pitao da li će uspeti da ga otplati do penzije.

■--Čujte, Džordžina... - započeo je.

■--Džordžijana - ispravila ga je oštro.

■--U redu, onda, Džor-dži-ja-na.

Još više je podigla bradu, prostrelivši ga svojim okicama boje tamne karamele.

-Ali ja više volim da me zovu Džordži.

■--Džordži - ponovi Ben poslušno.

Sviđalo mu se kako njeno ime zvuči na njegovim usnama. Zapitao se kako bi njegovo zvučalo na njenim. Ispružio je ruku, i dalje ne skidajući pogled s nje.

-Uzgred, ja sam Ben.

Džordži se nije rukovala s njim.

■--Izvinite me - rekla je. - Neko me čeka.

Ben pusti ruku da mu padne niz telo, posmatrajući je kako se, leđa pravih poput strele, udaljava prema kasi. Nije se osvrnula čak ni nakon što je platila. Samo se uljudno nasmešila kasirki i uputila se prema izlazu.

Ben ljutito stisnu usne, uze tri čokoladice sa rafa i, duboko uzdahnuvši, uputi se prema kasi.

- Pa, kako ti se čini nova specijalizantkinja? - upitala ga je narednog jutra Medlin Braders, docent na odeljenju neurohirurgije, pošto se zatekla sa Benom u doktorskoj sobi. - Čula sam da te je juče pregazila. Ben je promešao svoju kafu i pogledao je.

■--Neverovatno koliko se priča menja kada se prenosi od usta do usta

- primetio je oporo. - Nije me pregazila. Otvorila je vrata svog automobila i oborila me.

-Jesi li dobro?

■--Naravno da sam dobro.

■--Ako želiš da je prebaciš kod nas, mogu to da sredim - predložila je

Medlin.

Ben se namršti, proučavajući sadržinu svoje šolje.

-Ne, nema potrebe - rekao je. - Siguran sam da ćemo se dobro slagati kad se završi period prilagođavanja. Pre svega njenog.

■--Čula sam da je veoma lepa - reče Medlin, naizgled neobavezno i nezainteresovano.

Ben je bledo pogleda.

■--Nisam primetio.

Medlin podiže jednu obrvu.

-Čak bi i pacijent u komi to primetio, Bene - uzvratila Medlin suvo. -

Ali znaš kakva su moja pravila kada je reč o zbližavanju sa mladim kolegama.

Ben se uspravi na stolici i začikivački naheri glavu u stranu.

■--Daj, Medlin, ne postoji nikakav zakon koji to određuje. Ovo nije srednja škola. Svi smo mi odra- sle osobe.

Medlin prekrsti ruke na grudima i znalački ga po- gleda.

-Znači, ipak si primetio?

■--Da, ali ne brini, nisam zainteresovan.

Lažljivče! Naravno da si zainteresovan. Koji muškarac ne bi bio?

■--Ima isti onaj nadmeni stav „niko mi nije ni do kolena" kao i njen otac - dodao je.

-To da, priznajem da bi Bevis Vilobi bio najgori mogući izbor za tasta - reče Medlin šaljivo. - Niko, ali bukvalno niko, nikada neće biti dovoljno dobar za njegovu mezimicu.

Ben zakoluta očima i ustade.

■--Pričaj mi o tome - rekao je. - Već unapred žalim tipa kome će zapasti uloga da zatraži ruku njegove dragocene jedinice.

Medlin ponovo podiže obrve.

■--Zar muškarci to još uvek rade? - upitala je zbunjeno.

■--Moj pokojni otac jeste - odgovori Ben. - Čak je i moj očuh tražio da

se vidi u četiri oka sa mojim de- dom. Pretpostavljam da ću i ja jednoga dana morati da sledim njihov primer.

■--Znači, nasuprot opštepoznatom mišljenju, muškarci iz ruralne sredine su zapravo mnogo prefinjeniji i potkovaniji od gradskih momaka? - začikavala ga je Medlin.

■--Reci to profesoru Vilobiju - dobaci joj Ben, koji je već bio na vratima. - Imao je običaj da svakog ponedeljka ujutru detaljno osmotri moje cipele, kao da je očekivao da na njima svaki put zatekne kravlju balegu.

Medlin se na to grohotom nasmeja.

■--Pa, jesi li se nekada tako i pojavio? - upitala je.

■--A šta ti misliš? - uzvрати Ben i, namignuvši joj, izađe iz sobe.

Udes se dogodio tik pred njom. Džordži je naglo zakočila pošto je automobil ispred njenog udario u onaj ispred sebe. Začuo se samo tup udarac metala u metal.

Pogledavši u retrovizor, hitro je izašla i prišla ženi koja je, očigledno u šoku, sedela na vozačevom sedištu u kolima ispred. Bila je u ranim

tridesetim i izgledala je bledo i uznemireno. Pozadi je u bebi-sedištu bilo dete, koje je sve vreme neutešno plakalo.

Stariji muškarac izašao je iz prvog automobila lica zajapurenog od besa, uputivši se prema mladoj majci.

-Sta si to, do đavola, uradila, glupačo jedna? - prodrao se. - Jesi li videla crveno svetlo ili si se jednostavno zamislila?

■--Oprostite, gospodine - rekla je Džordži, držeći u ruci svoju doktorsku torbu. - Ja sam lekar. Jeste li povređeni?

Čovek se neprijatno zagledao u nju.

■--Nisam, ali želim da podnesem prijavu...

-To sada nije važno - prekide ga Džordži odlučno. - Zamolila bih vas da se sklonite s puta. Htela bih da pregledam bebu ove mlade gospode. Kasnije rešavajte vaš spor. Vratite se u svoja kola i sačekajte da dođe policija.

Čovek je izgledao kao da želi da nastavi da se svađa, ali Džordži je već bila otvorila svoju torbu i stavila stetoskop oko vrata.

Okrenula se prema majci i saosećajno se osmehnula.

-Ne brinite, uskoro će se smiriti. Htela bih sada obe da vas pregledam.

■--Ja sam dobro - rekla je žena, brišući nespretno suze nadlanicom.

-

Ali Džasmin...

■--Tako se zoveš, dušo? - upita Džordži pregledajući bebu, koja, po njenoj proceni, nije bila starija od osam meseci. - Sigurno si se strašno uplašila kad je mamin auto odjednom stao.

■--Da li je ona dobro? - upita majka drhtavim glasom.

■—Nema vidljivih povreda - odgovori Džordži, ali kad je poslušala devojčicina pluća stetoskopom, nije bila sigurna da li joj se učinilo, ili je zaista čula slabašno šištanje. Ponovo ju je poslušala, ali opet nije uspe- .a jasno da razabere.

—Čini mi se da je sve u redu - rekla je Džordži - ali trebalo bi je detaljnije pregledati u Urgentnom centru .Tako bismo se uverili da nema nikakvih problema. Već sam pozvala kola hitne pomoći. Moguće je da ju je pojas kojim je vezana malo jače pritegnuo kada ste naglo zakočili.

—Nisam videla da čovek ispred mene usporava i koči - reče mlada žena, i ponovo briznu u plač.

■ —Probajte da se smirite - posavetovala ju je Džordži, brižno spuštajući ruku na ženino rame. - Džasmin verovatno plače zato što i vi plačete. Je li tako, malena?

Devojčica se osmehnu, otkrivši svoja bezuba ustašca. Dve krupne suze skotrljaše se iz njenih krupnih plavih očiju, ali više nije bila onako zacenjena od plača.

Nakon nekoliko minuta stigla su i policijska kola, kao i kola hitne pomoći. Lekari hitne službe složili su se sa Džordži da devojčicu treba odvesti u Urgentni i detaljnije je pregledati. Dok su smeštali bebu u ambulantna kola, Džordži je zapisala svoja opažanja u blokčić koji je pronašla u svom automobilu, a potom je taj list iscepala i dala ga lekarima hitne pomoći kako bi ga spojili sa svojim beleškama.

Nakon što su ambulantna kola otišla, Džordži je ostala da nakratko popriča sa policajkom koja je došla na lice mesta da izvrši uviđaj. Ispostavilo se da ju je poznavala iz teretane, gde bi često u svlačionici razmenile po koju reč, pre ili posle svojih jutarnjih vežbi.

■--Belinda... I ovde se srećemo - rekla je Džordži iznenađeno.

Belinda Bronson se osmehnu.

-Nisam te videla jutros - kazala je.

-Sinoć sam bila dežurna, pa nisam uspela da usta- nem ranije.

Belinda pređe pogledom preko Džordžine suknje, bluze i cipela sa visokim potpeticama.

■--Jedva sam te prepoznala tako obučenu - reče policajka.

Džordži se nasmeši.

-Nije ni čudo što su zabranili unošenje telefona s kamerom u svlačionicu.

■--Ne možeš ni da zamisliš šta sve ljudima pada na pamet - reče Belinda upozoravajućim tonom. - Krenula si na posao?

Džordži baci pogled na sat i zaprepasti se.

■--Do đavola! Zakasniću na svoju prvu vizitu na Odeljenju neurohirurgije.

■--Hvala ti na pomoći - rekla je Belinda blago. - Ona bebica je baš slatka, zar ne?

■--Šta ja to čujem u tvom glasu? - upita Džordži šaljivo.

■--Pa već sam zagazila u četvrtu deceniju i moj biološki sat počeo je ubrzano da otkucava.

-Razumem - uzvratila Džordži. - Dolaziš sutra ujutru na vežbe?

Belinda pokaza očima na svog kolegu policajca, stasitog mladića koji je razgovarao sa čovekom iz prvog automobila.

■--Iskreno, nadam se da ću i večeras malo da vežbam

■--odgovori policajka poneseno. - Kako ti se čini moj nov partner?

Džordži osmotri zgodnog, crnokosog momka od glave do pete.

-Nije loš - rekla je.

■--A ti? Ima li nekog na vidiku u toj novoj bolnici?

■--upita Belinda radoznalo.

Džordži uloži sav svoj trud da izbriše sliku Bena Blekvuda iz glave.

■--Naredna tri meseca uzdržavam se od izlazaka s muškarcima - rekla

je. - Moja cimerka i ja smo odlučile da se malo primirimo nakon katastrofalnih veza iz kojih smo nedavno izašle. Momci su mi sad poslednja stvar na pameti.

■ --Onda me ne čudi što svako jutro dolaziš u teretanu - reče Belinda,

a potom se javi na telefon koji je već nekoliko puta zazvonio. - Vidimo se, Džordži!

■ --Vidimo se - uzvratila Džordži i, pogledavši još jednom na sat, uputi

se natrag prema svojim kolima.

- Pa, gde je nova specijalizantkinja ovog jutra? - raspitivao se Ben kod Ajrin Klark, glavne sestre na odeljenju.

■ —Upravo je zvala. Rekla je da će zakasniti nekoliko minuta - odgovori Ajrin. - Pomenula je nekakvu saobraćajnu nezgodu.

Ben nešto promrmlja sebi u bradu i okrenu se prema internisti i troje studenata medicine na praksi koji su se tiho domunđavali iza njegovih leđa.

■ —Tek da znate, ako već morate da se izvinjavate zato što niste došli ili ste zakasnili, potrudite se da smislite neki originalan izgovor. Pamtiću sve sahrane baba i deda, zubobolje i sitne saobraćajke.

Studenti se suzdržano osmehnuše na Benove reči, a odmah potom on ugleda i Džordži kako im se užurbano približava.

■—Izvinite što kasnim - rekla je, jedva uspevajući da dođe do daha. — Desila se saobraćajna nezgoda i...

Ben upitno podiže obrvu.

—Još jedna, doktorko Vilobi?

Džordži je sada zbunjeno posmatrala kako se troje studenata i internista Džuls Litlmor zagonetno smeškaju.

Prkosno je podigla bradu i suočila se sa prodornim pogledom svog mentora.

■—Upravo tako, gospodine Blekvud - rekla je odsečnim tonom. - I ovog puta nije bila moja krivica.

Benove usne se izviše u ovlašan osmeh.

■—Veoma mi je drago što to čujem. Nego, ako ste spremni da nam se pridružite, upravo smo krenuli u vizitu. Znači šta je to, zar ne, doktorko Vilobi?

Džordži uzdahnu i ćutke pode za Benom i ostalim studentima do prvog pacijenta. Znači, to je bila njegova igra? Tiho je zaškrgutala zubima i zauzela mesto pored kreveta u kome je ležao Džefri Nil.

■ —Doktorko Vilobi, možete li ukratko da nam kažete kako je protekao prijem gospodina Nila juče uveče? - upitao je Ben, prelazeći pogledom preko krivulja na tabli u dnu pacijentove postelje. - Doktor Deburg me je zamolio da obiđem i njegove pacijente, jer on ima zakazanu operaciju na jednoj privatnoj klinici.

■ —Naravno, gospodine Blekvud - odgovori Džordži zvanično. - Gospodina Nila dovezla je ekipa hitne pomoći nakon saobraćajnog udesa do koga je došlo usled neprilagođene brzine. Dotična ekipa ga je i pregledala pre nego što sam ja pozvana. Osim nekoliko lakših povreda mekog tkiva i par naprslih rebara, njegov najveći problem bila je povreda glave, kao i GCS, koji je, kada je došao, bio 9. Intubiran je i urađen je CT. Ima difuzni edem i mestimične hemoragije u mozgu, ali nema lokalizovane lezije. Gospodin Deburg ga je sinoć priključio na ICP. Tokom noći je primao manitol, steroide i fenobarbitol. ICP je sve vreme bio normalan, a takode je praćena i oksimetrija.

■ —Odlično si to sažela, Džordži - reče Džuls, uputivši joj jedan ohrabrujući osmeh.

■—Da, nije loše - potvrdi Ben. - Ali niste ništa rekli o tome šta dalje.

—Mislila sam da samo želite da vam ispričam kako je protekao prijem pacijenta i šta se potom dešavalo.

■—To je u redu, ali trebalo bi da nam kažete i šta dalje. Ne možete da stanete ovde.

■—Oprostite - promrmljala je Džordži.

Ben je bio ubeđen da joj zapravo nije bilo nimalo žao. Usne su joj bile prkosno stisnute, a brada isuviše podignuta za njegov ukus.

—Dobro, možda bi studenti mogli da nam pomognu - rekao je. - Karen, šta vi mislite, šta nam je danas činiti sa gospodinom Nilom?

■—Pa mislim da bi možda trebalo ponovo uraditi tomografiju, kako bismo se uverili da nije došlo do fokalnog krvarenja. Potom bi možda trebalo postepeno smanjivati dozu sedativa, da vidimo kakvi će onda biti GCS i periferna neurološka aktivnost - odgovori Karen. -1 da, trebalo bi takođe uraditi EEG - dodala je.

■—Nije loše za studenta medicine - rekao je Ben. - Karen, mogli biste da se pridružite doktorki Vilobi, pa da vas dve napravite plan koji ćemo zajedno pogledati nešto kasnije.

■—Hvala vam, gospodine Blekvud. Biće mi drago da pomognem - rekla je Karen oduševljeno.

Džordži uhvati Džulsov pogled i zakoluta očima.

Naredni pacijent bila je žena od nekih pedeset godina, koja je nekoliko dana ranije bila podvrgnuta mikrodisektomiji. Džordži je studentima ukratko opisala tok operavka gospođe Voters, a onda joj se zatim obratila.

—Kako napreduje fizikalna terapija, gospođo Voters? - upitala ju je.

■—Još uvek ne mogu uz stepenice a ni niz njih - bila je iskrena Margaret Voters. - Noću ne mogu oka da sklopim od bolova.

■—Oporavak će potrajati - reče Ben blago, okrznuvši Džordži ramenom pošto je prošao pored nje kako bi proverio infuziju. - Prepisaćemo vam dodatne lekove protiv bolova, ali hoću sutra da vas vidim kako se šetate hodnikom. Ne očekujem od vas da trčite maraton, ali morate da se krećete. I ne zaboravite - nema sedenja dve nedelje, kao ni podizanja tereta i savijanja, i to narednih mesec i po dana.

■—Ne znam samo kako ću to izvesti - reče Margaret zabrinuto. - Moj muž takođe nije dobro, a moramo da se brinemo o našem sinu koji je invalid. Ko će da kuva i pere?

Ben se u tom trenutku okrenu i primeti da se Džordži u međuvremenu udaljila nekoliko koraka od njega.

—Poslaću socijalnu radnicu da porazgovara sa vama o pomoći u kući - rekao je. - Osim toga, možda je bolje da ostanete nekoliko

dana duže u bolnici kako biste se što bolje oporavili pre nego što se vratite svakodnevnim obavezama.

Kada su završili vizitu, Džordži je ostala da proćaska sa Džulsom, koji je studirao zajedno s njom i Rijanon. On se kratko vreme zabavljao s jednom njihovom prijateljicom, ali njih dve su nastavile povremeno da se vidaju s njim i pošto su on i Ema raskinuli.

■--Sta se to događa s tobom i Benom Blekvudom? - upita je Džuls radozvalo. - Nikada ga nisam video da se tako ponaša. Uglavnom je veoma opušten i pristupačan.

Džordži se okrenu da proveri da li ih neko sluša, a potom se nagnu prema Džulsu i približi usne njegovom uvetu.

■ --Odbojan mi je od trenutka kad sam ga upoznala. Čovek je totalni...

znaš već šta - prošaputala je.

-Nije valjda? - upita Džuls šaljivo.

-Kako to misliš, nije valjda?

Džordži je bila zbunjena.

■--Mislim da nemaš nikakve šanse, Džordži - reče Ben zagonetno. - Plati Rijanon tu hiljadu dolara i sta- vi tačku na tu priču.

Iznenadeno ga je pogledala.

-Znaš za to? Ona ti je rekla?

-Da - odgovori Džuls pomalo odsutno, kao da je i on bio na oprezu.

- Sreo sam Rijanon pre neko veče.

■--Baš čudno, ništa mi nije rekla - reče Džordži zamišljeno.

■--Doktorko Vilobi.

Bio je to glas Bena Blekvuda, koji ju je naglo trgao iz misli.

-Ako ste završili sa očajukanjem sa internistom, mogli biste da dođete u moju kancelariju da porazgovaramo o vašem istraživačkom projektu.

Džordži se okrenu, ali njega više nije bilo na vidiku.

Pogledala je u Džulsa i ponovo zakolutila očima.

■—Vidiš na šta mislim, čovek je potpuni ludak.

Džuls se na to samo osmehnu.

Ovaj put vrata kancelarije bila su zatvorena i Džordži je nekoliko trenutaka nepomično stajala ispred njih, trudeći se da suzbije bes koji je nadirao. Duboko je udahнула i izdahнула vazduh, ne bi li se malčice smirila, a potom je savila šake u pesnice, kao da bodri samu sebe.

■—Hoćete li da pokucate na vrata ili da ih šutnete? - upita Ben, koji se iznenada stvorio iza njenih leđa.

Džordži se okrenu, osetivši kako joj je sva krv jurnula u lice.

—Pretpostavljam da vam je to što me ismevate pred studentima izuzetno zabavno, zar ne? - upitala je, ne mogavši da sputa jetkost u svom glasu.

Ben nije ništa odgovorio, već je samo prošao po- red nje kako bi otvorio vrata, okrznuvši je ramenom u prolazu. Džordži naglo ustuknu, ali miris njegove kolonjske vode zapahnu joj nozdrve i ona se najednom oseti potpuno opijeno. Borila se protiv ovakve reakcije svim svojim snagama, i to ne samo zbog one hiljade.

Sudeći po Benovom nebeskoplavom pogledu, moglo se zaključiti da je on i više nego uživao u njenoj srdžbi i smetenosti.

■—Jeste li za kafu? - upitao je, sedajući u svoju fotelju.

—Ne, hvala - odgovori Džordži, i dalje stojeći.

-Hoćete li da sednete, ili vam odgovara to što ste trenutno nadmoćniji od mene, barem što se razlike u visini tiče?

■--Vi ste zaista najiritantniji čovek koga sam ikada upoznala - reče Džordži ljutito. - Od samog početka ne radite ništa drugo osim što me ismevate. Pa, kad nameravate da prestanete?

-Sedite, doktorko Vilobi - reče Ben suzdržanim tonom.

■--Neću da sednem - odbrusi Džordži, prkosno lupivši nogom o pod.

Ben je prostrela pogledom, možda čak i najstrožim koji joj je do tada uputio.

■--Zelite li da ostanete na ovom odeljenju ili ne želite, doktorko Vilobi?

Džordži razrogači oči u neverici.

-Da li vi to meni pretite, gospodine Blekvud?

On polako ustade, i Džordži oprezno načini jedan korak unazad, iako ih je još uvek delio Benov radni sto. Osetila je nekakvu čudnovatu ustreptalost u stomaku kada se nagnuo prema njoj i zagledao se u njene krupne kestenjaste oči.

-Zakasnili ste dva jutra zaredom - rekao je hladnim, šturim glasom.

- Inače nemam naviku da se ponašam poput diktatora, ali ukoliko i dalje budete kasnili, moraćemo da razmislimo o tome jeste li zaista sposobni za specijalizaciju iz neurohirurgije.

■--Ako to učinite, prijaviću vas direktoru. On i moj otac su odlični

prijatelji, godinama igraju golf zajedno.

Džordži odmah požali što je izgovorila ove reči. Inače nikada nije pribegavala ovako nečemu i nije podnosila veze i vezice, ali za sve je bilo krivo njegovo nepodnošljivo ophođenje prema njoj.

Benove oči zasjaše poput dva plava safira.

■—Vi zaista imate petlju, doktorko Vilobi - procedio je. - Pojavili ste se na mom odeljenju poput kakve princeze, očekujući da vam svi ljube tlo pod nogama samo zato što ste nekim slučajem profesorova kćerka.

■—To nije istina - uzvratila Džordži uvređeno.

—Do sada me zaista ničim niste zadivili - nastavi Ben oštro. - Došli ste u vizitu potpuno nepripremljeni, a zatim ste se još usudili i da flertujete sa internistom.

■—Internista i ja smo prijatelji - reče Džordži, kao da želi da se odbrani. Obrazi su joj sada goreli od besa. -I nije istina da sam flertovala.

—Postoji li još nešto što nije istina? - upita Ben, i dalje krajnje ozbiljnim tonom.

Džordži više nije mogla da izdrži. Nagnula se preko stola i unela mu se u lice, ukrstivši pogled s njegovim.

■—Obično nemam želju da ošamarim šefa, ali moram da vam kažem da sam trenutno u velikom iskušenju.

—Samo napred - reče Ben mirno. - Ali prvo bi trebalo da vas upozorim na moguće posledice tog čina.

Džordži spusti pogled, uperivši ga u njegove usne i donji deo lica. Pretpostavila je da se nekoliko jutara nije obrijao, jer je mogla da vidi čekinjaste, crne dlačice na njegovoj bradi, koje su ga činile još muževnijim. Pokušala je da se odmakne, ali njene šake, koje su počivale na stolu, bile su zarobljene njegovim.

■—Kakve posledice? - promrmljala je, ponovo podižući pogled.

Učinilo joj se da je prošlo beskonačno mnogo vremena pre nego što je opet začula njegov glas.

■—Neću trpeti ovakvo ponašanje, doktorko Vilobi. Bude li još izgreda, letite napolje. Da li je to jasno?

—Savršeno - procedila je.

Ben se uspravi, podiže ruke sa stola i zavuče ih u džepove. Džordži je sve vreme pogledom pratila njegove pokrete. Imao je dugačke,

snažne noge, uzak muževan struk i ravan stomak, popločan mišićima koji su se jasno nazirali ispod njegove tanke pamučne košulje. Rukavi su mu bili zavrnuti gotovo do lakata, i mogla je da vidi tamne kovrdžave malje na njegovim mišićavim rukama.

Naglo je podigla glavu i ponovo se našla oči u oči s njim.

■—Da li vam je sve po volji, doktoro Vilobi? - upitao je. - Ili samo proveravate da li mi treba još neki zavoj?

Ništa ne odgovorivši, Džordži oseti kako joj obrazi sada nepodnošljivo gore, samo što je ovaj put uzrok tome bio više stid nego bes, premda je ovo potonje i dalje bilo prisutno.

■—Pa, ko je jutros bio srećni dobitnik vaše prve pomoći na putu? - upita Ben zajedljivo. - Ili ste to izmislili kako biste se još nekoliko minuta protezali u krevetu svog dečka?

Džordži ga srdito prostreli pogledom.

■—Kao prvo, nemam dečka - rekla je povisivši glas. - A kao drugo, ambulantna kola su osobu kojoj sam ukazala pomoć dovezla u bolnicu. Ako vas baš zanima, sada idem tamo da vidim kako je.

Ben ne reče ništa, već je samo ćutke posmatrao kako se Džordži bez pozdrava okreće, otvara vrata i izlazi iz njegove kancelarije.

Izvukao je ruke iz džepova, ponovo je seo u svoju fotelju, a potom je počeo da smišlja izvinjenje.

- Kako je prošao pregled male Džasmin? - upitala je Džordži Dženifer Peterson, dežurnu doktorku u Hitnoj.

■--Sto se nezgode tiče, sve je u redu - odgovori Dženifer. - Ali ispravno si postupila što si je poslala ovamo zbog onog šuma na srcu koji si čula. Ne znam kako to ranije nije primećeno. Zakazali smo joj ehografiju kod kardiologa.

-Gospode... - reče Džordži, odahnuvši. - Kakva sreća! Nekim stvarima je jednostavno suđeno da se dogode.

Dženifer ju je znatiželjno posmatrala, trepćući svojim zelenim očima.

■--Svi pričaju o tvojoj nezgodi sa doktorom Benom Blekvudom - rekla je. - Kakva neverovatna slučajnost, zar ne?

Džordži je začuđeno zurila u nju.

■--Ko ti je to rekao? Bila sam ubeđena da Ben Blekvud to nikome neće pomenuti, ali očigledno želi da mi natrlja so na ranu.

■--Zapravo, to sam čula od jednog lekara iz Hitne - reče Dženifer. - Zna te iz viđenja.

■--Tako znači...

-Pa, da li ti je Ben oprostio? - upita Dženifer.

-Ne, nije, a čini mi se i da neće - odgovori Džordži zabrinuto. —

Čak mi je zapretio da će me udaljiti sa svog odeljenja.

Dženifer podiže svoje savršeno počupane obrve.

■--To uopšte ne liči na Bena - rekla je. - Mada, s obzirom na ono što se desilo njegovoj sestri, možda je malo osetljiv kada je to u pitanju.

-Sta se desilo njegovoj sestri?

-Oborena je s bicikla kad je imala sedam godina. Koliko sam čula, vozač je pobjegao s lica mesta.

■--Da li je... poginula? - upita Džordži uplašeno.

Dženifer odmahnu glavom.

■--Ne, ali pretrpela je veoma ozbiljne povrede glave. Mislim da je sada dobro. Ben ne voli da priča o tome, pa ga mi i ne pitamo. Imali smo jedan sličan slučaj pre nekoliko nedelja. Dečak nije preživio. Pretpostavljam da je Ben imao to na pameti kad se dogodila ta nezgoda sa biciklom.

■--Bože dragi... - prošaputa Džordži potreseno. - Tako se užasno osećam.

-To može svakome da se desi - umirila ju je Dženifer. - Ovo mesto je prepuno ljudi kojima sreća nije bila naklonjena. To se zove život.

■--Moraću da mu se izvinim — rekla je Džordži, za- mišljeno grickajući donju usnu.

-Zar već nisi?

-Jesam, ali on nije hteo da me sluša.

■--Nije valjda? - upita Dženifer, smeškajući se.

■--Da li je to neki tajni sidnejski žargon? - zapita Džordži zbunjeno. - Džuls Litlmor mi je nedavno isto to rekao.

Dženifer se samo nasmešila.

Na putu do Benove kancelarije Džordži je dobila poruku od Ričarda Deburga, takode neurohirurga na tom odeljenju. Bila je s njim u smeni prethodne večeri i radovala se njihovom ponovnom susretu nakon njegovih pozitivnih komentara o tome kako se snašla tokom noći.

Pokucala je na vrata njegove kancelarije, i čuvši njegov poziv, ušla je unutra.

—Džordži, uđi i smesti se - reče Ričard. - Kako ti je otac? Uživa li u penziji?

Džordži sede na stolicu preko puta i uputi mu prijateljski osmeh.

■—Malo mu je teško da se privikne na neko mirno mesto kao što je to kuća, u kojoj ranije nije provodio previše vremena - rekla je. - Ali izgubio je nekoliko kilograma od Božića, što je dobro.

—Nedostaje nam ovde - rekao je Ričard. - Njegovo istraživanje je bilo od neprocenjivog značaja za fondaciju. Da li je i dalje aktivan u tome?

■—Nisam sigurna - odgovori Džordži. - Premda mislim da majka ne bi imala ništa protiv. Već je počeo da joj dosađuje.

Ričard se na to osmehnu.

—Moja supruga mi je naložila da postepeno odlazim u penziju, da nikako to ne učinim odjednom. Dobro znam o čemu govoriš. Pa, kako su protekla tvoja prva dva dana?

■—Dobro, valjda... - odgovori Džordži smeteno.

■—Nešto se desilo, draga? - upita Ričard zabrinuto. - Hajde, reci mi. Imaš li nekih problema?

Džordži pomisli kako ne bi bilo loše da ima saveznika na odeljenju, a posebno ako je u pitanju stariji i iskusni kolega.

■ --Ben Blekvud i ja smo veoma loše počeli - rekla je iskreno. - Nisam

sigurna hoću li biti u stanju da to popravim.

■--To verovatno ima više veze sa tvojim ocem, nego sa tobom, Džordži. Pretpostavljam da znaš da se njih dvojica nisu baš najbolje slagali.

■--Nešto sam načula, ali...

■--Tvoj otac ga je prvi put oborio na odlučujućem ispitu za prijem na odeljenje.

■--Nisam to znala - reče Džordži pokunjeno, a potom shvati da ne može da udahne vazduh punim plućima.

-Samo daj sve od sebe — rekao je Ričard saosećajno. - Ukoliko se budeš trudila i radila najbolje što možeš, niko ti neće moći ništa, pa ni Ben Blekvud. Osim toga, imaš moju punu podršku.

■--Hvala vam, gospodine Deburg. Veoma ste ljubazni.

■--Molim te, zovi me Ričard - rekao je, ustajući da se pozdravi.

■--Za razliku od nekih ovde, ja ne marim mnogo za protokol.

Pružio joj je ruku preko stola.

-Dobro došla na odeljenje, Džordži. Zadovoljstvo je imati te u našem timu.

Džordži se smeškala dok se rukovala s njim.

■--Hvala vam, Ričarde. Raduje me što ću raditi s vama.

5.

- Da li je neko video doktoru Vilobi? - raspitivao se Ben na odeljenju nešto kasnije tog dana.

■--Mislim da je otišla kući - obavestila ga je sestra iz popodnevnice smene, Karla Jejts. - Sinoć je bila dežurna, pa pretpostavljam da je bila veoma umorna. Bilo je posla preko glave. Hoćete li da je pozovem?

-Ne — odgovori Ben, uzimajući svoj telefon iz džepa. - Ja ću je pozvati. Nije ništa hitno.

■--Uopšte nije kao njen otac, zar ne? - upita Karla nakon kratke stanke.

Ben je začudeno pogleda.

■--Molim?

-Džordži Vilobi - reče sestra. - Baš je simpatična, zar ne? Bezvoljno je slegnuo ramenima.

■--Valjda jeste - rekao je nezainteresovano.

■--Dženifer Peterson mi je rekla kako je Džordži jutros verovatno spasla život jednoj bebi - nastavila je Karla.

■--Zaista? - upita Ben, osetivši još jedan nalet kajanja.

-Da, zatekla se na licu mesta u vreme jedne lakše saobraćajne nezgode, ali insistirala je na tome da dete bude dovedeno na ispitivanje. Ispostavilo se da beba ima šum na srcu. Jutros su joj uradili ehografiju.

■--Srećan sticaj okolnosti - reče Ben hladno.

■--Svakako.

-Dobro, onda... Idem ja - rekao je, uputivši sestri jedan umoran osmeh.

■ --Imate li neki poseban plan za večeras, Bene? - upitala ga je sestra.

■--Ne baš. Otići ću u teretanu, potom ću večerati, pa na spavanje.

■--Zvuči prilično dosadno - reče Karla šaljivo. - Zar nije vreme da ostavite vezu sa Lejtom iza sebe i da iza- dete s nekom devojkom?

-To što u poslednje vreme ne izlazim nema nikakve veze s mojim raskidom sa Lejlom - kazao je Ben, mršteći se. - Jednostavno nisam imao vremena.

Karla ga prijateljski potapša po ramenu.

■--Trebalo bi da ga nađete.

Možda bih i mogao, pomisli Ben, pritiskajući dugme za lift.

Džordži je mrzela da ide u teretanu uveče. Bila je „jutarnji tip“ i volela je da radi na svom telu odmah na početku dana, kako bi se kasnije u potpunosti usredsredila na posao i učenje. Međutim, noćna dežurstva dvaput nedeljno i svakog trećeg vikenda remetila su njenu rutinu, i nije joj bilo druge nego da bude malo fleksibilnija.

Nije prepoznala nikoga u prostoriji za kardiotrening, što je značilo da neće ćaskati ni sa kim dok bude vežbala na traci za trčanje ili sobnom biciklu.

Bila je otprilike na pola zagrevanja kada je ugleda- i Bena kako ulazi. Na sebi je imao sportsku majicu i biciklističke pantalone, i Džordži nije mogla da odvoji pogled od njegovih snažnih, nabildovanih mišića na nogama.

Spustila je glavu i povećala brzinu na traci za trčanje, nadajući se da je neće primetiti. Sada ga nije videla, ali je zato osećala njegovo prisustvo. Sve dlačice na njenom vratu su se nakostrešile kada je do njenih nozdrva dopro opijajući miris njegovog tela i kolonjske vode.

■--Cao - rekao je i stao na steper pored nje.

Cao... - promrmlja Džordži, jedva podižući glavu.

-Nisam vas ranije vidao ovde - reče Ben, birajući program.

Džordži se usredsredila na brojač kalorija, jer i dalje nije imala snage da ga pogleda u oči. Molim? Cetrdeset osam? Jabuka ima barem osamdeset!

■--Obično dolazim ujutru - rekla je. - Ali jutros sam se uspavala.

■--Ali ne zbog dečka.

■--Ne... - rekla je, konačno se okrenuvši prema njemu.

-Nikada se nisam izvinjavao dok sam trčao na traci, pa se unapred izvinjavam ukoliko budem zvučao zadihano i isprekidano - reče Ben, pokušavajući da barem malčice opusti atmosferu. - Jutros sam preterao. Džordži se okrenu od njega i pogleda u čitač pulsa. Sto osamdeset? Nemoguće!

■--U redu je, zaista - rekla je tihim glasom. -I ja sam.

-Ne znam šta me je spopalo - nastavio je. - Poneo sam se kao budala.

■--U redu je - reče Džordži. - Ni ja obično nisam onako eksplozivna. Usledila je tišina. Čulo se samo njihovo ubrzano disanje i koračanje po traci.

■--Kad završavate ovde? - upitao je.

Džordži pogleda na digitalni merač vremena. Sedam minuta? Da li je moguće daje prošlo samo toliko?

■--Za pedeset tri minuta — odgovorila je.

■--Hoćete li da odemo negde na neku laganu večeru? Okrenula se i pogledala ga, ne mogavši da poveruje u ono što je upravo čula.

-Mislite, da izađemo?

Ben je pogleda, pravo u oči, blago se namrštivši.

■--Pa da, na neki način. Da li je to problem? Džordži ponovo poveća brzinu, kao da će joj to pomoći da prevaziđe ovu neprijatnu situaciju, u kojoj se sasvim nenadano našla.

-Ja sam na nekoj vrsti posta, kada je reč o izlascima. Dala sam obećanje svojoj cimerki, Rijanon.

■--Ne morate da joj kažete - predložio je Ben. - Uostalom, to je samo

večera. Nemam nameru da kleknem na pod ili nešto slično. Inače imam običaj da ručam ili večeram sa svojim specijalizantima.

Benove reči podstakle su Džordži na razmišljanje. Večera sa kolegom zapravo i nije izlazak, zar ne? Bio je to više poslovni sastanak u nešto opuštenijoj atmosferi.

■—U redu - rekla je, uputivši mu jedan suzdržan c smeh. - Ali zamolila bih vas da to ne kažete nikome u bolnici. Ne bih volela da donose preuranjene zaključke.

■—Cutaću kao zaliven - reče Ben, a zatim i on poveća brzinu na svojoj traci. - Od mene niko neće saznati.

Džordži krajičkom oka pogleda koji je nivo izabrao. Dvadeseti! Zar je u tako dobroj formi? Duboko je udahнула i izdahнула vazduh, osećajući kako joj noge sa svakim minutom koji je prolazio postaju sve teže.

Primitila je da se Ben jedva znoji i zaključila da je bio neverovatno izdržljiv upravo zbog testosterona. Kada je reč o fitnessu, život prema ženama svakako nije bio pravedan, pomislila je, ponovo pogledavši parametre na njegovoj traci.

■—Idem da se istuširam — rekao je Ben, dok je ona odbrojavala poslednje sekunde svog programa. - Da se nađemo kod prijemnog pulta ili na parkingu?

■—Kod prijemnog pulta - odgovori Džordži, silazeći s trake. - Nisam kolima. Večeras sam se došetala dovde.

Ben se namršti, pri čemu se njegove guste, tamne obrve približiše.

■—Da li je to bezbedno? - upitao je.

■—Živim samo nekoliko ulica odavde - reče Džordži samouvereno.

■—Da, ali oprez nikada nije na odmet. Pogotovo noću.

■—Počinjete da zvučite kao moj otac - kazala je Džordži, izvivši usne u ovlašan osmeh. — On misli da mi je potreban telohranitelj. Čak se ponudio i da mi plaća nekog.

—Videćemo se onda za desetak minuta - reče Ben užurbano, kao da želi da promeni temu. - Ili vam je potrebno više vremena?

Džordži ga začikivački pogleda.

■—Karminisanje traje, gospodine Blekvud.

■—U redu, onda - uzvratila Ben, uputivši se prema muškoj svlačionici. -Dajem vam dvadeset minuta.

Džordži se na brzinu istuširala i oprala kosu, a zatim se obrisala i obukla čistu odeću, koju je u rancu ponela od kuće. Nije nosila neseser sa šminkom sa sobom, ali je zato imala tubu sjaja za usne sa ukusom jagode, koji je žurno nanela na usne. Osušila je kosu fenom, češljajući je prstima, a potom se uputila prema prijemnom pultu.

Ugledavši je, Ben oseti nešto neobično u stomaku. Zapahnuo ga je miris njene sjajne, kestenjaste kose, koja joj je slobodno padala na ramena. Najednom je osetio potrebu da prode prstima kroz nju i oseti njenu mekoću, i morao je da stisne šake u pesnice kako bi se obuzdao. Na sebi je imala bele lanene pantalone i majicu sa ovalnim izrezom koja je savršeno isticala njene nevelike, ali čvrste grudi. Struk joj je bio uzan, a ruke kao izvajane, dok joj je koža imala zdrav, bronzani odsjaj. Nije mogao da se seti kada je poslednji put video tako prirodno lepu ženu. Spustivši pogled na njene usne, obuzela ga

je neodoljiva žudnja. Onako pune i sjajne, kao da su preklinjale da budu ljubljene.

Gospode, prošlo je toliko vremena otkada je osetio neki ženski dodir. Gotovo da je mogao da oseti nežnu kožu njenih dlanova koji prelaze preko njegovog tela i dodiruju ga, kako ga njene putene usne ljube...

-Dobro ste? - upitala je, trgnuvši ga iz zanesenosti.

Ben se na to samo odsutno nasmeja.

■--Da, oprostite mi... Mislio sam o nečem drugom.

Pošli su zajedno ka izlazu.

■--Ne možete od toga da pobegnete, zar ne? - upitala se. - Toliko razmišljate o poslu da nemate ni vremena ni prostora za bilo šta drugo. Pogledao ju je, udišući ponovo slatkast miris njene kose.

■ --Može biti - reče Ben zamišljeno. - Ponekad se zapitam kako uopšte

ostajemo normalni nakon svega onoga što tamo proživljavamo.

Otvorio joj je suvozačeva vrata, zapitavši se hoće li osetiti blag miris lucerke koji se još prethodnog vikenda uvukao u kola.

■ --Samo malo - rekao je, saginjući se da skloni hrpu računa sa sedišta.

- Izvolite.

■--Hvala vam - uzvratila Džordži, ulazeći u auto. - Imate farmu? - upitala je.

Ben je takođe ušao i seo, pre nego što je odgovorio.

-Moja majka i očuh imaju imanje u Madžiju. Uglavnom uzgajaju stoku, ali imaju i vinograd, gde gaje grožde za jednu obližnju vinariju. Međutim, ove godine ih je zadesila teška suša.

Džordži se okrenula i pogledala ga.

■--Odrasli ste u unutrašnjosti?

--Da.

-Koliko česte odlazite na imanje?

-Trudim se da to bude najmanje jednom mesečno - odgovorio je. -

Ponekad odem i dvaput, ali to uglavnom nije moguće, pre svega zbog privatne prakse.

■--Nastavićete da radite u državnoj bolnici ili imate nameru da u potpunosti pređete u privatni sektor?

-Finansijska dobit u privatnoj praksi vrlo je izazovna, ali ja lično ne

mogu da se oduprem porivu da pružam podršku javnom zdravstvenom sistemu. Ne- kako uspevam da uskladim i jedno i drugo, koliko mi to vreme dozvoljava. Uživam u radu u velikoj bolnici, kao i u istraživačkim projektima.

■--Čime se konkretno bavite u svom istraživanju? - upita Džordži radoznalo, spustivši pogled na njegovu snažnu levu ruku, koja je počivala na menjaču.

■--Poboljšanjem rezultata u lečenju cerebralne aneurizme. Imam neke predloge i za vaš istraživački projekat, ukoliko niste već sami smislili temu.

■--Imam nekoliko ideja - reče Džordži, podižući pogled s tih dugih, preplanulih prstiju. - U poslednje vreme me najviše privlači pedijatrijska neurohirurgija, ali jedna od mojih ideja bi takođe mogla da se poveže s vašim istraživanjem.

Ben je pogleda krajičkom oka.

■--Time biste voleli da se bavite? Pedijatrijom? - upitao je.

■ —Da - odgovori Džordži. - Oduvek sam volela decu. Pretpostavljam da je to zato što sam ja jedinica. -Volela bih da sam imala braću i sestre.

■—Kakve ste to ideje imali za projekat?

■—Pre nekog vremena, dok sam stažirala, doneli su jedno dete koje je palo u more sa jahte. Imalo je prsluk za spasavanje, ali bilo je u vodi više od sat vremena pre nego što su ga izvukli. Prilikom pada je zadobio uda- rac u potiljak i bio je sve vreme bez svesti. Takođe je pretrpeo i hipotermiju. Tomografija je pokazala ozbiljan cerebralni edem. Iako je imao puls, nije bilo krvnog pritiska, i svi su smatrali da je pretrpeo moždanu smrt. EEG je bio potpuno ravan. Prošlo je četrdeset osam sati od nesreće pre nego što je dete priključeno na ventilator na odeljenju intenzivne nege. Iako su uspeli da ga zagreju, niko nije verovao da će se izvući i već su hteli da pitaju roditelje da li bi pristali da doniraju organe svog deteta. A onda se, na opšte zaprepašćenje, dečak probudio.

Ekstubiran je, a ono što je najneverovatnije jeste to što nije došlo ni do kakvog neurološkog oštećenja. Došla sam do zaključka da je možda upravo hipotermija zaštitila njegov mozak od toga.

■ —Veoma zanimljivo - reče Ben, ponovo je pogledavši krajičkom oka.

- Jedan od mojih predloga jeste da pacijente sa aneurizmom podvrgnemo hipotermiji i da potom pratimo sve parametre. Jeste li voljni da učestvujete u tom projektu?

—Da, jesam - reče Džordži kratko, uputivši mu jedan prijatan osmeh.

■—Sjano - uzvratila Ben, sada usredređen na pronalaženje mesta za parkiranje. - Mogli bismo da se sastanemo narednih dana da razradimo detalje. Trenutno umirem od gladi. Nemate ništa protiv italijanske hrane?

- Otvorena sam za sve - reče Džordži, ali shvativši šta je upravo izgovorila, njene obraze obli blago rumenilo. - Mislim, to je sjajno - ispravila se.

Ben se na to samo nasmejavao i izašao iz kola kako bi joj otvorio vrata.

6.

"italijanski restoran koji je odabrao bio je mali, ali odisao je aromatičnim mirisima belog luka, bosiljka i domaće testenine. Držao ga je jedan italijanski bračni par, u kasnim pedesetim, Đina i Roberto, koji su toplo pozdravili Bena po ulasku.

■--Buonasera, dottore* Blekvud. Je li vam ovo nova prijateljica? Bilo je krajnje vreme. Mesecima smo čekali na ovo. Lejla Ingam nije bila dovoljno lepa za vas. Ova dama je zato magnifica**!

-Ona je zapravo moja nova specijalizantkinja - objasni Ben pomalo poštiđeno. - Džordži, ovo su Roberto i Đina di Kopela.

■--Piacere di conoscerla*** - reče Džordži prijateljskim osmehom.

■--Parlate italiano****!

Džordži odmahnu glavom.

-Malo — rekla je smerno.

Buonasera, dottore (ital.) - Dobro veče, doktore (Prim. ur.)

Magnifica (ital.) - veličanstvena (Prim. ur.)

Piacere di conoscerla. (ital.) - Drago mi je što smo se upoznali. (Prim. ur.)

Parlate italiano! (ital) - Govorite italijanski! (Prim. ur.)

—Nisam znao da ste talentovani i za jezike - rekao je Ben kada su se smestili za sto i naručili piće. - To ponekad može da bude veoma korisno.

■—Roditelji su me častili šestonedeljnim proputovanjem kroz Italiju kada sam završila gimnaziju - objasnila je Džordži. - A kada sam diplomirala, provela sam mesec dana u Francuskoj. Tata mi je obećao mesec dana u Švajcarskoj kada specijaliziram neurohirurgiju.

Ben se priseti kako je morao da radi tri posla istovremeno samo da bi mogao da ostane na fakultetu. Nije bilo plaćenih odmora, štaviše, gotovo da nije imao nijedan slobodan dan tokom studiranja. Jedva da je imao vremena da spava. Da li je ona uopšte imala pojma kako su neki ljudi živeli, pitao se.

■—Pretpostavljam da ste išli u privatnu školu - rekao je.

—Da - potvrdi Džordži. - A vi?

—Ne.

■—Zašto me tako gledate? - upitala je posle kraće stanke.

■—A kako vas to gledam?

■—Zar mislite da sam ja kriva što sam rođena u imućnoj porodici? - upita Džordži, blago se namrštivši.

—Ne, ali treba da budete svesni da ostali nisu tako lako prošli kroz školovanje i život. U vreme kada se vaš otac školovao, studiranje je bilo besplatno. Svako je mogao da pohađa univerzitet, čak i oni iz siromašnijeg okruženja. Jedini preduslov bio je taj da želite da učite. S druge strane, većina danas diplomira s tolikim kreditom da mora da ga otplaćuje narednih nekoliko godina. Ja bih to nazvao nepravdom.

-Prilično sam svesna činjenice da je nekima bilo mnogo teže nego meni - reče Džordži otresito. - Ali moji roditelji su se dosta žrtvovali da bi meni pružili neke stvari koje oni nisu imali kad su bili mojih godina.

■--Da, kao recimo porše i prostran stan u potkrovlju - promrmlja Ben sebi u bradu, ali Džordži ga je ipak čula.

lako se osetila prozvano, odlučila je da ništa ne kaže.

■--Ko je Lejla? - upitala ga je umesto toga.

U njegovim plavim očima nije bilo nikakve emocije, ali Džordži je opazila gotovo neprimetan grč na njegovoj snažnoj muževnoj vilici.

■ --Niko važan - odgovorio je, naizgled usredsredivši svu svoju pažnju

na otvoren jelovnik koji je držao rukama.

■--Bili ste zaljubljeni u nju?

Pitanje je izletelo pre nego što je uspela da ga sputa.

Benove oči presretoše njene, i Džordži se njegov plavetni pogled učini pomalo pretećim.

■--Nemam običaj da sa svojim specijalizantima raspravljam o svom ljubavnom životu, ili o nedostatku takvog života - kazao je Ben ozbiljnim glasom.

■--Nisam mislila da se mešam - reče Džordži oprezno. - Samo sam pomislila da biste možda voleli da razgovarate o tome, da olakšate dušu. Spustio je jelovnik na sto, ponovo je prostrelivši pogledom.

■--Prevazišao sam to, doktorko Vilobi. Hvala vam na brizi, ali ona zaista nije neophodna, niti dobrodošla.

-A ja sam mislila da smo mi prevazišli formalno ophođenje. Ili samo pokušavate da me postidite jer sam vas pogodila u slabu tačku? - upita Džordži jetko.

■--Ako vas baš interesuje, takva tačka ne postoji. A što se tiče formalnog ophođenja, samo želim da vas podsetim na vrstu našeg odnosa, koji je isključivo profesionalan, ukoliko ste eventualno nameravali da pre- dete tu granicu.

Džordži je bila zapanjena.

■--Mislite da pokušavam da vas zavedem?

■--Zar nisam u pravu?

■--Ne, zaboga, niste! - odgovori Džordži žustro. - Nikada mi ne bi palo na pamet da se petljam s nekim kao što ste vi!

-Isuviše sam ruralan za vaš ukus, Džor-dži-ja-na?

-Nisam na to mislila - odbrusila je. Nije joj se svi- deo način na koji je izgovorio njeno ime, naglašavajući svaki slog.

Uzeo je vinsku kartu i okrenuo se malo u stranu, tako da Džordži sada nije mogla da vidi njegovo lice.

■--Pretpostavljam da vaš otac mora da odobri svakog vašeg potencijalnog partnera - rekao je. — Ne bi bilo u redu da neko skrnavi porše ili penthaus njegove jedinice, a da ne pominjem ekskluzivne godišnje odmori i putovanja biznis-klasom - dodao je potom.

Džordži gotovo da je zanemela od besa.

■--Oprezno, gospodine Blekvud. Vaš provincijski kompleks izbija na videlo - ipak je uspela da izusti.

Ben je prostrelivši svojim plavetnim pogledom.

-Istina je, zar ne? Vaš otac bi sigurno doživeo srčani udar kad biste se spetljali s nekim poput mene.

■--Ne, nije istina - odbrusila je Džordži, nemajući dovoljno snage da učini da njene reči zvuče ubedljivo. Mogla je da primeti nepoverenje na njegovom licu, ali pre nego što je uspela bilo šta da kaže, pokraj njihovog stola stvorila se Đina. Uzela je njihove porudžbine, a zatim je došao i Roberto.

■--Jeste li za neko vino? - upitao je. - Imam odličan kaberne širaz.

■--Ja bih samo jednu čašu - reče Džordži, široko se osmehujući.

■--A vi, dottore Blekvud? - obratio se Roberto Benu.

-I ja ću isto. Hvala, Roberto - odgovorio je. - Bo-

-Ije da mi glava bude bistra, u slučaju da naletim na neki auto sutra ujutru - dodao je, pošto je Roberto otišao u kuhinju.

■--Zar morate baš u svakoj prilici da pomenete tu nezgodu? - upita Džordži iznervirano.

■--S obzirom na to da živite u susedstvu, nije na odmet da odsad pa ubuduće budem na oprezu - reče Ben, otkidajući komadić hleba s belim lukom i stavljajući ga u usta.

-Ako vas baš zanima, ja sam vozač s besprekornim dosijeom. Nikada

čak nisam dobila ni kaznu za parkiranje.

■--To jest, verovatno niste nijednu vi platili - rekao je Ben, odlomivši još jedan komad hleba.

Džordži ga prostreli pogledom.

■--Šta je to trebalo da znači?

Ben je natenane sažvakao parče hleba koje je stavio u usta.

■--Vozite najnoviji model poršea. i živite u penthausu. Specijalizanti solidno zarađuju, ali ni približno onoliko koliko je potrebno da bi se vodio takav način života.

■--Sta vi znate o mom načinu života? - upita Džordži ozlojeđeno.

-Kupili ste taj auto svojim novcem?

-Dobila sam ga za rođendan, ali to se vas ne tiče...

■--A stan? - prekinu je Ben. - Da li je i to bio rođendanski poklon?

Iako je jedva uspevala da sputa svoj bes, Džordži je bila svesna toga da su gospodin i gospođa Di Kopela mogli da je čuju, a ona to nikako nije želela.

-Nemate pojma koliko ste blizu tome da dobijete čašu vina u lice -

promrmljala je kroz stisnute zube.

Na Benovim usnama zatitrao je jedan začikivački osmeh, kao da je ubeđen da ona tako nešto nikada ne bi uradila.

■--To svakako nije ponašanje kakvo bi kćerka jednog profesora trebalo da prikaže u javnosti - rekao je.

-Vaše ponašanje je problem, a ne moje - uzvratila Džordži. - Čini mi se kao da želite da zapodenete kavgu sa mnom kad god vam se za to ukaže prilika. Pretpostavljam da se na taj način preko mene svetite mom ocu, koji vas je oborio na onom završnom ispitu.

Ben nabra čelo i radoznalo je pogleda.

■--Verovatno ste me nadugačko i naširoko ogovarali - kazao je.

-Ne, nismo — reče Džordži. — Nisam mu ni rekla da ste mi vi mentor.

■--Tačno znam šta će reći kad mu budete kazali i kako mu budete kazali. Reći će da sam seoski đilkoš sa slamkom zadenutom među zube, koji je nekim slučajem imao smisla za učenje.

■ --Ako vas je moj otac oborio, to je verovatno bilo zato što je smatrao

da vaše znanje nije bilo na odgovarajućem nivou za tadašnje standarde. Ben se nagnu prema njoj, naslonivši se laktovima na sto.

■--Učinio je to jer je bio snob koji nije mogao da podnese činjenicu da

mu se neko suprotstavio, za razliku

od većine mojih kolega koji samo što nisu dubili na trepavicama u njegovom prisustvu.

Džordži je zaustila da kaže nešto, ali u tom trenutku pojavila se Đina, i ona joj uputi jedan neprirodno širok osmeh.

Pošto je Italijanka otišla, Ben je bio taj koji je prvi prekinuo tišinu.

-Ako vam otac nije rekao za naš sukob, ko je to onda učinio? - upitao je.

■--Richard Deburg - odgovori Džordži bez premišljanja. - I on smatra da se vrlo nezrelo i detinjasto ponašate.

Ben je zatečeno pogleda.

-Ma nije valjda?!

-Da.

■--Znači, prilično ste bliski s njim?

■--Danas sam ga upoznala, tako da ne bih mogla da ga nazovem

najboljim prijateljem, ali za razliku od vas, on je bio veoma prijatan i predusretljiv.

-Ne bih da vam razbijem iluzije, ali Ričard je takav prema svim specijalizantkinjama. Jedini problem je u tome što je oženjen. Ako ste mislili da dobijete pozitivan izveštaj od njega tako što ćete spavati s njim, predložio bih vam da još jednom razmislite.

Džordži uzrujano spusti viljušku i nož na tanjir.

■--To što ste upravo rekli zaista je užasno. Time ne vredate samo mene, već i njega.

■--Znači, prilično ste izbirljivi? - upitao je Ben, ne prestajući da je izaziva.

Džordži ponovo uze viljušku i nabode jedan ravioli.

■--Imam izvesne kriterijume, da - odgovorila je.

■--Pretpostavljam da je novac jedan od njih.

Džordži se odvažno zagleda u njegove zagasitoplave oči.

-Imate prilično nisko mišljenje o ženama, zar ne? Meni je novac nebitan, kao uostalom i mnogim ženama. Ono što jedna žena u današnje vreme želi jeste pouzdan i odan muškarac, koji se ne boji da pokaže koliko mu je stalo. Kad bih pronašla takvog čoveka, bilo bi mi potpuno svejedno da li zaraduje upola ili četverostruko manje nego ja.

-Naravno da bi vam bilo svejedno - reče Ben zajedljivo. - Kad imate imućne roditelje. Vaš otac može da vam dopuni račun kad god vi to zatražite od njega.

Džordži ponovo spusti pribor na tanjir, ali ovaj put ustade od stola.

■--Vidim da će ova večera biti ništa drugo do traćenje vremena, i hrane - rekla je. - Mislila sam da je poslednji muškarac s kojim sam izašla bio loš, ali vi ste čak i njega prevazišli.

Ben se opušteno zavalio na naslon svoje stolice.

■--Čisto podsećanja radi, nas dvoje nismo na ljubav- -: m sastanku - rekao je hladno. - Hoćete li da sednete i pojedete to? - upitao je, pokazujući prstom na njenu gotovo netaknutu hranu.

Džordži se podboči, ne skidajući pogled s njega.

-Pretpostavljam da će mi sada nekadašnji siromašni student održati predavanje o tome kako na planeti ima isuviše gladnih ljudi da bi se ovako dobra hrana bacala?

-Ne - reče Ben. - Reći ću vam samo da će Dina i Roberto biti veoma

uvređeni ukoliko ne sednete i ne pojedete to. Ono su veoma fini ljudi i vredno su radili da bi stekli ovo što imaju. Ubeđen sam da bi vaš odla-rak shvatili vrlo lično.

Džordži se nekoliko sekundi premišljala, ali onda s duboko uzdahnula, sela i nastavila da jede gotovo mehanički, kao da je jedva čekala da pobegne iz nje-ovog društva.

Ben ju je sve vreme posmatrao, iščekujući trenutke kada će se njen kestenjast pogled susresti s njegovim.

Posle nekoliko minuta, Ben je ponovo bio taj koji je prvi prekinuo tišinu.

-Recite mi nešto više o tom uzdržavanju od izlazaka s muškarcima.

Kako ste došli na tu ideju? - upitao je.

Džordži tapkajući obrisa uglove usana platnenom salvetom.

■--Moja cimerka i ja u poslednje vreme nikako ni- smo imale sreće s momcima - rekla je. - Odlučile smo da sklopimo dogovor na osnovu koga bismo se tri meseca držale podalje od zvaničnih ljubavnih sastana-ka. Ukoliko jedna od nas prekrši taj dogovor, dužna je da plati onoj drugoj hiljadu dolara.

■--To vam pada teško? - upita Ben radoznalo.

Ironično ga je pogledala.

■--Ne, nimalo. Pa tek je druga nedelja januara.

■--Da li je to najduže što ste proveli bez muškog društva?

Džordži je pokušala da shvati šta znači njegov izraz lica, ali to joj nije pošlo za rukom.

■--Nemam problem s tim da neko vreme budem sama, ako na to mislite - rekla je. - Tokom proteklih devet godina ionako sam bila najviše usredsređena na učenje. Nego, šta je sa vama? Koliko je prošlo otkad ste raskinuli s Lejlom?

-Ne sećam se - odgovori Ben nezainteresovano, skrećući pogled u stranu. - Mislim, nekih devet me- seci.

■--Jeste li od tada izlazili s nekim?

Njegove oči se ponovo susretoše s njenim.

■--Vi ste prva — rekao je nehajno. — Iako ovo praktično nije sastanak te vrste.

-Ne... naravno da nije - promuca Džordži, trudeći se da ne zuri predugo u njegove senzualne usne.

■--Pa, doktorko Vilobi, rekao bih da je vaša hiljada i dalje na

sigurnom - reče Ben vragolasto.

Ne toliko koliko bih volela da bude, pomisli Džordži. Gospode, bio je predivan kad se tako osmehivao. Njegove modroplave oči su svetlucale, a lice mu je bilo opuštenije, dajući mu nekakvu potpuno neodoljivu draž.

Zapitavši se kako li je osetiti dodir tih mekih pučenih usana na svojim, Džordži oseti onu tako prepoznatljivu ustreptalost u stomaku. Nije mogla da se seti kada je poslednji put osetila žudnju kakva je sada zaposedala čitavo njeno telo. Zamišljala ga je kako se spušta na nju svojim čvrstim, mišićavim stomkom...

■--Imam li spanać između zuba ili tako nešto? - upita je Ben iznenada, trgnuvši je iz njenih bludnih misli.

-Ne, ne... - odgovori Džordži, očajnički se trudeći da suzbije crvenilo koje joj je nadiralo u obraze.

■--Zurili ste u moja usta - rekao je.

■--Jesam li?

--Da.

Iako je umirala od stida, Džordži ga je pogledala pravo u oči.

-Pretpostavljam da ste navikli na to da žene zure u vas, ali uveravam vas da u mom slučaju to nije imalo nikakve veze s vašim fizičkim atributima. Razmišljala sam o nečem sasvim drugom.

■--O čemu to?

I dalje ga gledajući u oči, Džordži je pokušavala da što brže smisli neku dovoljno uverljivu laž.

■--O desertu - rekla je, čestitajući sebi na domišljatosti. - Razmišljala sam o tome šta bih mogla da uzmem za desert.

Na Benovim usnama je sada titrao onaj neodoljivi osmeh.

■--1 ja - kazao je, dodavši joj jelovnik i okrznuvši ovlašno njene prste svojim.

7.

Džordži je zarila glavu u jelovnik, dok su joj prsti i dalje brideli tamo gde ih je Ben dotakao. Stidela se svoje slabosti. Donedavno je bila potpuno uverena da će do- biti opkladu sa Rijanon, ali stvari su u međuvremenu pošle nekim sasvim nenadanim tokom, i Džordži je bila svesna da mora da stavi tačku na tu situaciju. Nije mogla da se seti kada ju je poslednji put neki muškarac toliko privukao. Naravno, imala je nekoliko momaka, a poslednja njena veza, sa Endruom

Meknelijem, bi-la je prilično ozbiljna. Mislila je da je zaljubljena, čak toliko da je počela da razmišlja o braku, sve dok nije otkrila da njegova bivša devojka još uvek nije bila sasvim nestala iz njegovog života.

Jedino što ju je sada držalo podalje od Bena Blekvuda bio je njen ponos, a ne njeno srce. Zaljublivanjem u njega nije rizikovala samo da izgubi hiljadu dolara. Osim toga, trebalo je da se usredsredi na svoju karijeru, a ne na udaju i decu, premda joj je pomisao na bebu sa tamnoplavim okicama bila i više nego primamljiva.

- Šta ste odlučili? - upitao je.

Džordži ga bledo pogleda.

-Molim?

Pokazao je na jelovnik u njenim rukama.

■--Desert - rekao je. - Jeste li više sladoled ili čizkejk tip devojke?

Ponovo je pogledala u meni, ovaj put da bi zaista videla šta je sve bilo u ponudi.

■—Konkurencija između čokoladnog musa i čizkejka je žestoka - kazala je, osetivši nelagodu zbog njegovog prodornog pogleda.

—Možemo da uzmemo i jedno i drugo, pa da podelimo - predložio je.

Džordži zatvori meni, podiže glavu i pogledi im se susretoše. Deljenje deserta joj se činilo isuviše intimnim, ali je to isto tako bila i činjenica da su sada bili jedini preostali gosti u restoranu. Svetla su bila prigušena, a muzika tiha i senzualna. Čak je i crvena :uža u ljupkoj vazici na stolu doprinosila romantičnoj atmosferi.

■—Možda ću ipak uzeti samo kafu - rekla je. - Sutra sam opet dežurna od osam sati ujutru, tako da ću ponovo morati da pomerim svoj termin u teretani.

■—Čini mi se da nema potrebe da se opterećujete suvišnim kalorijama

- rekao je Ben, zatvarajući jelovnik. - Imate odličnu liniju.

■—Nadam se da to ne znači da sam premršava. U odnosu na moju visinu, moja težina je u granicama normale.

Spustio je pogled na udolinu između njenih nevelikih, jedrih dojki, a potom se ponovo zagledao u njene oči.

■—To je zavisnost, znate - kazao je.

—Šta to? - upita Džordži naizgled naivno, premda je pretpostavljala na šta je Ben mislio.

Njegove tamnoplave oči zasjaše.

■—Vežbanje - rekao je. - Ljudi postaju zavisni od endorfina. Ukoliko samo jedan dan propuste vežbe, postaju netrpeljivi i nervozni.

■ —Uveravam vas da ja nisam nimalo zavisna - reče Džordži otresito. -Za mene su to trenuci opuštanja, kojih u poslednje vreme i nema previše u mom životu. Uostalom, šta je s vama? - upitala je, prelazeći pogledom preko njegovog izvajanog poprsja i ramena. - Vaš indeks telesne mase je verovatno isto toliko nizak koliko i moj, a procenat masti vam je sigurno još niži od mog.

■ —Može biti, ali ja se zaista trudim da održim ravnotežu između svojih radnih obaveza i vežbi - rekao je Ben. - Dovođenje tela do krajnjih granica izdržljivosti vodi ka dugoročnim oštećenjima. Osim toga, naš posao je sasvim dovoljno iscrpljujuć, da ne moramo još dodatno da se izlažemo stresu.

■—Hvala na savetima, ali ja nisam nikakav zavisnik od teretane koji ne vodi računa o svom zdravlju - reče Džordži nabusito. - Znam vrlo dobro da se staram o sebi. Uostalom, lekar sam, zar ne? Ili ste to možda zaboravili?

—Jeste li se sami odlučili za neurohirurgiju ili je to bio izbor vašeg oca, ono što je on očekivao od vas? - upita Ben, naglo prelazeći na sasvim drugu temu. Roberto im je upravo u tom trenutku doneo kafu.

■—To je bio moj izbor - odgovori Džordži odsečno. - Još od malih nogu volela sam da slušam oca kako

priča o svom poslu. Bila sam opčinjena neurohirurgijom, njenom delikatnošću, kao i umećem i posvećenošću onih koji nameravaju da postanu vrhunski stručnjaci u tom poslu. Nikada nisam razmišljala ni o čemu drugom nego da pođem njegovim stopama, premda, kao što sam već rekla, takođe vidim sebe u pedijatriji.

■ —A šta je sa brakom i decom? - upita Ben, natenane mešajući kafu. -Ima li i za to mesta u vašim životnim planovima?

Džordži se palcem i kažiprstom igrala drškom svoje šoljice. Spustila je pogled, kao da ju je njegovo pitanje postidelo.

■ —Kao i svaka žena koja juri karijeru malo sam zabrinuta da bih mogla da ostanem bez dece, zbog nepredviđenih okolnosti.

■—Kao na primer?

Njene oči se nakratko susretoše s njegovim.

—Pa, specijalizacija traje još četiri godine, što znači da ću imati trideset jednu kad je završim. Ukoliko do trideset pete ne sretnem nekoga ko će želeti isto što i ja, posle bih mogla da imam problema sa plodnošću i začecem.

■ —To svakako jeste problem s kojim se većina žena od karijere danas susreće - složio se Ben. - Ali uvek možete da zamrznete svoju specijalizaciju. Specijalizantkinje doskora nisu imale tu mogućnost. Australijskoazijska asocijacija hirurga jedna je od najnaprednijih u svetu u tom pogledu. Jedna je od retkih koja na taj način ženama olakšava specijalizaciju.

■ —Znam - reče Džordži zamišljeno. - Učinila bih to ukoliko bi se pojavio pravi muškarac, ali kako sada stvari stoje, čini mi se da se to neće uskoro desiti.

■ —Tako mladi, a tako cinični - reče Ben. - Možda imate previše visoke kriterijume. Da li vam je to palo na pamet?

Džordži ga prostreli pogledom.

■ —Nemam. Niti imam nameru da ih spuštam. Ne mislim da je previše ukoliko od muškarca očekujem da me poštuje i voli do kraja života.

—Romantični ste, zar ne? - upita Ben.

■ —Ne više od proseka.

■ —Jesu li vaši roditelji u srećnom braku?

Džordži je bila zatečena Benovim pitanjem. Njena majka činila se savršeno zadovoljnom luksuznim životom koji je vodila, a koji joj je, kao nezaposlenoj ženi, omogućavao njen uspešan suprug. Međutim, Džordži se često pitala da li je njena majka ispunjavala svoje dane beskrajnim partijama bridža i sastancima u književnom klubu upravo zato da bi nadoknadila usamljenost i očigledan nedostatak topline i ljubavi u svom braku. Džordži nije mogla da se seti da li je ikada videla svo- je roditelje kako se ljube pred njom, izuzev ovlašnog poljupca u obraz kad god bi otac odlazio na neku od svojih prekookeanskih konferencija. Čak ih nikada nije videla ni kako se drže za ruke. I dalje su delili bračnu postelju, ali to svakako nije moralo da znači da su još uvek bili fizički bliski.

—Zajedno su već trideset godina - konačno je odgovorila.

■ —Niste odgovorili na moje pitanje.

■--To se vas ne tiče.

Ben se na to samo nasmeja.

■ --Ne morate da budete tako nabusiti, Džordži - rekao je. - Da budem

iskren, i ja sam pomalo romantičan. I veliki sam poštovalac institucije braka. Moja majka se dvaput udavala. Oba puta veoma srećno.

■--Pomenuli ste da imate očuha - rekla je Džordži. - Da li to znači da vam je otac preminuo?

Senka koja je na trenutak pomračila Benovo lice ubrzo je nestala.

■--Da - odgovorio je, podižući pogled. - Imao sam šest godina.

-Sta se desilo? - upita Džordži nežno.

■--Nezgodna sa traktorom. Prevrnuo se - odgovori Ben kratko.

■--To je sigurno bio ogroman šok za vas, vašu majku i vašu sestru. Ben je pogleda ispod oka.

■--Ne sećam se da sam vam rekao da imam sestru. Pričali ste o meni s

nekim od kolega?

Džordži oseti kako joj obrazi gore.

-Dženifer Peterson iz Hitne službe pomenula je kako imate sestru koja je doživela saobraćajnu nesreću - objasnila je. - Nisam se raspitivala

o vama, ako ste na to mislili.

■--Ona je zapravo moja polusestra.

■--Koliko ima godina?

-Napunila je šesnaest pre nekoliko nedelja.

Džordži brzo prede jezikom preko svojih suvih usana.

■--Da li je sada dobro? - upitala je brižno.

Pogledi im se ponovo susretoše.

■—Da, potpuno se oporavila. Ona je dobro dete, odličan je đak, voli konje, i sve ono što vole njene vršnjakinje. Doći će da me poseti ovog vikenda. Mojoj majci i očuhu je godišnjica braka, pa sam se ponudio da povedem Hanu na plažu i u kupovinu.

Džordži se učini kao da sva odbojnost koju je ikada osetila prema njemu najednom iščezava. Zvučao je kao savršen stariji brat, brižan, pažljiv i pun podrške. Mogla je to da čuje u njegovom glasu; tu ljubav

koju je gajio prema svojoj sestri; i zapitala se nije li bila malo ishitrena kada je donela svoj sud o njemu.

Opet se poigravala svojom šoljicom, ne usuđujući se da podigne glavu i pogleda ga pravo u oči.

■—Ja... Ja... Osećam se veoma loše zbog onoga što se juče desilo - rekla je tiho. - Mislim, što sam vas onako oborila s bicikla. Nisam vam se pošteno ni izvinila. Kad sam čula šta se dogodilo vašoj sestri i malom pa-cijentu koji je pre nekoliko nedelja dovezen u bolnicu s teškim povredama, tek onda sam razumela zašto ste bili tako... tako...

—Zaboravite - prekinu je Ben. - Na kraju je sve dobro ispalo.

Džordži se ugrize za usnu i stidljivo podiže pogled.

■—Imate pravo da budete ljuti - kazala je. - Trebalo je da pogledam pre nego što sam otvorila vrata, ali žurila sam da stignem u bolnicu i... ostatak znate i sami.

—U redu je, Džordži - reče Ben. - Nije trebalo da budem onako neprijatan i strog prema vama. Uveravam vas da to inače nije moj stil.

Džordži se snebivljivo osmehnu.

■—Znači, zaista ste onako opušteni i fini, kako su vas svi opisali?

Ben se nasmeja, i Džordži zaslepi belina njegovih zuba koja je bila u suprotnosti s njegovim maslinastim tenom. Po ko zna koji put je shvatila koliko je zapravo privlačan.

■—Može se reći da sam opušteniji od većine - rekao je - Ali imam veoma visoke standarde kada je reč o odnosu prema pacijentima. Moja dužnost je da vas obučim, i dok god ste vi spremni da vredno učite i ra-dite, siguran sam da ćemo se dobro slagati.

■—Uprkos tome što sam kćerka svog oca? - upita Džordži, blago podižući jednu obrvu.

Ben izvi usne u jedva primetan osmeh.

■—Shvatam da nam je ponekad teško da razumemo razmirice koje drugi ljudi imaju sa onima koje volimo. Vaš otac je, kako bih ja to rekao, teška osoba, što ne znači da nije dobar otac. Uostalom, čak i najsvi-replii svetski diktatori dolazili su kući i grlili i ljubili svoju decu.

Džordži se naglo trgnu na ove njegove reči.

■—Nisam sigurna da mi se svidelo to što ste uporedili mog oca sa svirepim i beskrupuloznim diktatorima.

■—Slažete li se sa mnom da je ponekad veoma težak? Da je teško izaći s njim na kraj?

■—Ne, ne slažem se - odbrusi Džordži. - Moj otac mi je oduvek bio ogromna podrška. Gotovo da nisam mala nesuglasice s njim.

■—To je verovatno zato što ga vi vrtite oko malog prsta. Dovoljno je da popričate s nekoliko kolega na odeljenju koji su saradivali s njim, pa da shvatite da je bio arogantni tiranin koji je bacao instrumente unao-kolo kad stvari nisu išle onako kako je on to zamislio. Iskreno se nadam da tu niste povukli na njega, jer ja to neću tolerisati.

Džordži stisnu zube, pomislivši kako bi volela da mu saspe preostalu kafu u lice.

-Vi baš ne odustajete, zar ne? - upitala je.

Ben osmotri njene prste, koji su grčevito stiskali dršku njene šoljice.

■--Pravilo broj jedan, doktoro Vilobi. Ukoliko mi saspete tu kafu u lice, bićete suspendovani sa specijalizacije, i to odmah. Nećete ni znati šta vas je snašlo.

Džordži naglo ustade i zaljulja sto, tako da se sadržina njene šoljice prosula pravo u njegovo krilo. Posmatrala je tamnobraon mrlju kako se širi, osećajući kako joj se grlo steže. Tišina koja je zavladała bila je neprijatna, ali ona nekoliko trenutaka nije mogla da izusti ni jednu jedinu reč.

Ben je polako ustao, tapkajući pantalone platnenom salvetom.

■--Žao mi je - promrmlja Džordži. - Nije bilo namerno.

Ben je prostreli pogledom.

-Nije?

■--Naravno da nije! - povika Džordži. - Desilo se...

Ben baci uflekanu salvetu na sto.

■--Vama se nezgode očigledno isuviše često dešavaju, zar ne, doktoro Vilobi?

-Da li je sve u redu? - upita Đina, ušavši u salu.

Ben se okrenu prema Italijanki i srdačno se nasmeja.

■--U redu je, Đina. Samo mala nezgoda - rekao je.

■--Mogao bih sad da izmirim račun, pa da odvezem doktoro Vilobi kući, pre nego što napravimo neku veću štetu.

■--Oboje ste umorni od napornog radnog dana - rekla je Đina, raspremajući sto. - Vi doktori ste svi isti. Samo radite.

-Volela bih da platim svoj deo - kazala je Džordži

nakon što je Đina otišla po račun.

--Ne.

Džordži se namršti.

--Kako to mislite, „ne“?

-Ja sam vas pozvao na večeru, a to znači da ja plaćam. Pravilo broj dva.

Džordži prekrsti ruke i ćutke sačeka da Ben plati račun. Nakon što su se pozdravili sa Dinom i Robertom, Ben ju je ispratio do kola pridržavajući je za lakat, možda čak isuviše čvrsto za njen ukus. Pre nego što će ući, uhvatio ju je još čvršće, okrenuvši je prema sebi.

-Šta to radite? - upita Džordži, pošto ju je Ben privukao k sebi.

Njegov tamnoplavi pogled ukrstio se s njenim.

■ --Baš volite da izigravate nedodirljivu, kapricioznu princezu, zar ne?

- upitao je.

Džordži zabaci kosu unazad jednim naglim pokretom glave.

■ --To nije istina. Međutim, vi ste taj koji zaista sjajno igra ulogu neprikosnovenog šefa.

-Kladim se da očekujete da vas poljubim. Vidim to u vašim očima.

Tako to ide, zar ne, Džordži? Zavedi

zadrtog šefa da bi ti dao povoljan izveštaj na kraju godine.

Ona ga besno pogleda, dok joj je lice gorelo od srdžbe.

■ —Pre bih poljubila žabu krastaču - procedila je.

Ben se grohotom nasmeja i privuče je još bliže k sebi. Džordži je sada mogla da oseti vlažne nogavice njegovih pantalona među svojim preponama.

■ —Jeste li ikada poljubili žabu krastaču? - upitao je nadmeno.

Srce joj je sumanuto tuklo u grudima. Morala je da pobegne iz njegovog zagrljaja pre nego što izgubi želju da se uopšte izvuče iz njega.

■ —Pustite me - prošaputala je.

Ben se zagleda u njene sočne usne, osećajući gotovo neodoljivu potrebu da ih poljubi. Staviše, da nikada ne prestane da ih ljubi. Proganjale su ga čitavo veče. Nije mislio da će mu trebati puno da je ubedi da spava s njim, međutim, bilo je jasno da se borila protiv privlačnosti koju je osećala prema njemu. Mogao je to da oseti svaki put kad bi se pogledali ili dodirnuli. Protok seksualne energije između

njih gotovo da je mogao da se opipa. Zamišljao je kako je dodiruje i istražuje njeno vitko, ženstveno telo jagodicama svojih prstiju.

■—Ukoliko me odmah ne pustite, počecu toliko glasno da vrištim da će me čuti policajci čak u Paramati - zapreti mu Džordži, streljajući ga pogledom.

Ben nije sumnjao da ona to zaista ne bi uradila. Po onome što je do sada mogao da vidi, njegova nova specijalizantkinja bila je naprasita i nabusita, a poslednje što mu je sada trebalo bila je prijava zbog uznemiravanja, kojim bi vrlo lako mogla da okonča njegovu karijeru. Spustio je ruke s njenih ramena i odvojio se od nje.

■--Sama ću se vratiti kući - rekla je Džordži, prkosno podigavši bradu.

-Pravilo broj tri, moram da budem siguran da ste bezzbedno stigli. Otvorio je suvozačeva vrata i glavom pokazao na sedište.

■--Upadajte.

Džordži se nije pomerila s mesta.

■--Ne pada mi na pamet! - uzvratila je. - Uostalom, ne želim da se isprljam u tom vašem glupom automobilom sa trunkama slame i smradom na stoku. Uzeću taksi.

Ben srdito stisnu zube, posmatrajući je kako odlazi ka taksiju parkiranom nekoliko metara odatle. Nadobudna snobica!, pomislio je. Zalupivši suvozačeva vrata, otišao je okolo, seo u kola i odvezao se kući, ne prestajući sve vreme da mrmlija nešto sebi u bradu.

- Gospode, šta se to desilo tvojim divnim, novim pantalonama? - upitala ju je Rijanon kada je Džordži nešto kasnije te večeri stigla kući.

Džordži se zagleda u tamnu mrlju na svojim belim lanenim pantalonama, osetivši nekakav neobičan nemir u stomaku pri samoj pomisli na to kako je ona dospela tamo.

-Ja... Prosula sam kafu - odgovorila je.

Rijanon je sumnjičavo pogleda.

■--A s kim si pila kafu?

Džordži je izbegavala prodoran pogled svoje prijateljice, praveći se da je usredsređena na raspakivanje torbe u kojoj je nosila opremu za teretanu.

■--Nije bio sastanak, i zato prestani tako da me gledaš — rekla je nestrpljivo.

-Pa, s kim si bila? S nekim iz teretane? - upita je Rijanon znatiželjno.

■--Sa svojim mentorom iz bolnice.

■--U redu - rekla je Rijanon, prekrstivši ruke. - On se ne računa. Džordži konačno podiže pogled.

-Kako to misliš, on se ne računa?

■--On nije tvoja srodna duša.

Sada je Džordži bila ta koja je uputila Rijanon jedan sumnjičav pogled.

■--Ponovo si pričala s madam Selestijom o meni?

Rijanon je nevino pogleda.

■--Slučajno sam naletela na nju kad sam krenula i kupim knjigu o kontroli besa, na Bondi Džankšn Plazi.

■--Da nije i ona krenula po istu knjigu? - začikavala ju je Džordži. Rijanon napući usne.

■--Samo se ti šali, Džordži - rekla je, kao uvređeno. - U svakom slučaju, pomenula sam joj tvoju jučerašnju nezgodu, i ona mi je rekla da bi, s obzirom na trenutni raspored planeta u tvom znaku, mogla da te zadesi još jedna, i to uskoro.

Džordži je taman krenula da zakoluta očima, ali se setila onoga što se desilo tog jutra, na putu za posao.

■ --Jutros sam se zatekla na mestu jednog manjeg saobraćajnog udesa,

ali to je bila samo slučajnost - rekla je. - Ta deonica puta je poznata po lančanim sudarima, a posebno u špicu.

Rijanon razrogači oči.

■--Vidiš? Rekla sam ti da se ne šališ. Madam Selestija zaista ima posebne moći.

Džordži se sruči na kauč, nasloni se na mekane jastuke i zatvori oči.

■--Volela bih da je to istina, jer bih je u tom slučaju zamolila da mi olakša život tako što će ublažiti ili potpuno ukinuti predrasude koje Ben Blekvud ima u vezi sa mnom.

-1 dalje ti zadaje muke? - upita Rijanon brižno, takođe se zavalivši na jastuke pored nje.

■--Uopšte ga ne razumem - reče Džordži zamišljeno, a potom se

uspravi, otvori oči i pogleda svoju prijateljicu. - Večeras se pojavio u teretani i izvinio se za nesporazume koje smo imali, ali me je tokom večere gotovo neprestano zadirkivao, pre svega na račun mog oca. On misli da sam ja jedna bogata snobica. Znam da to misli.

-Pa, dobro, voziš porše i živiš u penthausu na obali, koji ti je otac kupio - kazala je Rijanon.

■--Znam, ali ne vidim ništa neobično u tome da roditelji ulažu u svoju decu - reče Džordži zbunjeno. - Osim toga, htela sam da se osamostalim kako bih mami pružila priliku da sredi odnose sa tatom.

-Nego, ta večera s tvojim mentorom... Sigurna si da se to nikako ne može nazvati sastankom?

■--Definitivno ne - odgovori Džordži odsečno.

Njena cimerka se nagnu prema njoj.

■--Poljubio te je? - upitala je.

Džordži oseti kako joj obrazu bukne.

-Zaboga, Rijanon, zar misliš da sam toliko nepromišljena da flertujem sa svojim mentorom, i to dan pošto sam ga upoznala? - povika Džordži, ali njene reči nisu uspele da ubede Rijanon.

■--Je 1' zgodan?

■--Da, ali...

■--1 nije gej?

Džordži se priseti kako ju je ranije te večeri Ben Blekvud privio uza se. -Ne, definitivno nije gej.

Rijanon se zagleda u Džordžine nokte, nalakirane tamnocrveno.

■--Ukoliko ti to želiš, možemo uvek da prekinemo naš sporazum - rekla je.

Džordži je zatečeno pogleda.

-Upoznala si nekoga? - upitala je.

■--Naravno da nisam! - uzvratila je Rijanon, blago porumenevši. - Samo, nismo razmotrile mogućnost da imaš u tom periodu upoznamo nekog pristojnog i tako propustimo možda poslednju šansu za sreću.

■--Valjda si u pravu - reče Džordži, duboko uzdahnuvši. - Međutim, zasada nisam upoznala nikoga s kim bih poželela da provedem ostatak godine, a kamoli ceo život.

■--Taj Ben Blekvud će ti biti mentor narednih godinu dana, zar ne?

■--Ne podsećaj me.

Rijanon se na to samo nasmeja.

Džordži je upravo izlazila iz teretane, u sedam i pedeset devet narednog jutra, kada je začula melodiju koja je na njenom mobilnom telefonu označavala dolazak nove poruke. Imala je propušten poziv iz Hitne službe, te ih je odmah nazvala. Javio se dežurni lekar.

■--Doktorko Vilobi, imamo dve povređene osobe u saobraćajnom udesu, muškarca i ženu srednjih godina. Suprug ima samo ogrebotine i modrice, ali supruga je u znatno ozbiljnijem stanju od njega. Ima otvorenu povredu glave. Možete li da dođete da je pogledate?

—Odmah dolazim, Dru. Molim te, pozovi dežurnog anesteziologa, a ja ću se pobrinuti za salu.

■—U redu.

Džordži otrča do svojih kola i, smetnuvši s uma predviđanja madam Selestije, odveze se do bolnice što je brže mogla.

Kada je konačno stigla u Hitnu službu, Dru Jekšli joj je na brzinu izneo činjenice.

—Kod žene je puls minimalan, doktorko Vilobi. Anesteziolog ju je intubirao. Još uvek vršimo ispitivanja, ali izgleda da je u pitanju prilično izolovana povreda glave. Sto se tiče supruga, on nema nikakvih neuroloških povreda.

Džordži je prišla pokretnom krevetu na kome je ležala sredovečna plavokosa žena. Doktor Kevin Čejs je upravo dovršavao osnovna ispitivanja.

■—Džordži, mislim da će biti potrebna hitna operacija - rekao je. -Žena ima frakturu levog dela lobanje. Zenice su joj bile jednake kada je dovezena, ali njeno stanje se pogoršalo u roku od nekoliko minuta, i primećene su promene na levoj zenici. Džejn ju je intubirala, ali ima hipotenziju. Prilično sam siguran da ima ekstradural.

—Doktorko Vilobi, ukoliko je u pitanju ekstradural, moraćete odmah nešto da učinite - rekla je Džejn užurbano, posmatrajući kako ženin puls opada na ma- nje od četrdeset. - Neće izdržati do operacione sale.

Džordži je pregledala pacijentkinju, potvrdivši da žena ima hematom na levom delu lobanje, raširenu levu zenicu i hipotenziju.

-Siguran si da nije hipovolemična, Kevine? Ima li još nekih povreda?
- upitala je.

■ —Nekoliko nagnječenja i modrica, ali ništa ozbiljno, doktorko Vilobi. Kao što sam rekao, čini se da ima

I kolovanu povredu levog dela glave. Svedoci su rekli da su kola naletela na drvo suvozačevom stranom, na kojoj je ona sedela.

-Džordži, ukoliko je moguće bilo šta učiniti, učini to sad. Puls je 25, a krvnog pritiska nema - rekla je Džejn.

■—Kevine, pozovi Bena Blekvuda, objasni mu šta se dešava i reci mu da odmah dođe. Reci mu da radim kirnu trepanaciju na Urgentnom. Dru, neka sestra donese potrebne instrumente, odelo i rukavice. Potrebno — je par britava da bih joj obrijala glavu.

Džordži vešto okrenu ženinu glavu udesno i obrijla levu stranu. Dok su sestre pripremale instrumente, brzo se preobukla i temeljno oprala ruke, a nakon šio je navukla rukavice, ubrizgala je jednog procentni ksilokain sa adrenalinom u levu parietalnu regiju. Potom je premazala kožu glave povidon-jodom i trakama izolovala deo na kome je trebalo da bude izvršena inetrvencija. Napravila je rez dužine pet centimetara, do periosteuma, i ubacila retraktor. Potom je uzela bušilicu i počela da buši kost na mestu sada već vidljive frakture lobanje.

Mogla je da oseti kako joj po čelu izbijaju sićušne graške znoja. Nakon dva-tri minuta vrh bušilice dospeo je do unutrašnjeg omotača. Nastavila je još malo da buši kako bi proširila rupu, a onda je konačno pre- dala bušilicu instrumentarki. Iz rupe je istog trenutka pod pritiskom pošikljala sveža arterijska krv, najmanje 100 mililitara, otkrivajući udubljeni omotač ispod.

—Nešto ste svakako uradili, doktorko Vilobi - rekla je Džejn. - Puls joj se popeo na 100, a krvni pritisak se barem da zabeležiti.

Utom se otvoriše vrata i Ben užurbanim korakom ude u salu.

■—Doktorko Vilobi, šta se to dešava ovde, do đavola? Otkud vam ideja da vršite trepanaciju na urgentnom odeljenju? - upitao ju je povišenim tonom.

Džordži se nije dala iznervirati. U sebi je ponavljala kako mora da ostane smirena. Uostalom, znala je da je učinila ispravnu stvar.

■ —Pacijentkinja je bila na korak od moždane smrti, gospodine Blekvud - rekla je hladno. - Ne bi preživela CT-skener, niti prebacivanje u operacionu salu na spratu.

■—U pravu je, Bene - rekla je Džejn. - Doktorka Vilobi je odmah morala da učini nešto, ili bismo izgubili pacijentkinju. Došlo je do drastičnog poboljšanja parametara. Zahvaljujući vašoj specijalizantkinji, sada imate živu pacijentkinju.

Ben je osmotrio pacijentkinju preko Džordžinog ramena. Bio je toliko blizu da je mogla da oseti miris njegove kolonjske vode.

■—Trepanacije se veoma retko rade u ovakvim okolnostima - kazao je. - Ali čini se da si donela ispravnu odluku, Džordži - dodao je, nakon kraće pauze. - Na prvi pogled, rekao bih da je ovo prilično solidno oba-vljena intervencija. Jesi li ikada pre radila trepanaciju?

■--Samo onu pre dva dana, sa vama - odgovori Džordži, pomerivši se

u stranu kako bi se barem malo acajjila od vreline njegovog tela.

■--Dobro si obavila posao. Ne samo da si donela ispravnu odluku već

je ovo bio pravi primer zahtevnog

kitnog neurohirurškog zahvata. Kakvi su joj sada panometri? - upitao je, okrenuvši se prema Džejn.

■--Puls je sto, a krvni pritisak sto dvadeset sa devedesetšeset. Leva zenica se malo suzila, ali je i dalje proširen-rekla je Džejn.

■--Džordži, treba da postaviš drenažu i da obradiš :mu, kao i da uradiš

CT pre nego što je prebacimo i:re u operacionu salu - naložio je Ben.

-Sala je spremna, pozvala sam pre pola sata da je zakažem, i CT nas

takođe čeka - obavestila ga je Džordži, presrećna zbog njegovih neočekivanih pohvala.

■--Znači, ja sam ovde suvišan. Čini se da ti sve veoma a dobro držiš pod kontrolom. Idem da se presvučem. N'aći ćemo se kod CT-a za petnaest minuta. Očeku- jem da u operacionoj sali ti obaviš sav posao, ja ću sa- □o asistirati.

Džordži je zaustila da kaže kako još nije spremna da obavlja posao glavnog hirurga, ali Ben je već bio izašao iz prostorije.

■--Ne brini, biće sve u redu - rekla je Džejn, sklanjajući upotrebljene

- [instrumente. - Moraš odnekle da počneš, a ovo je o](#)
- [Džordži se privi uz njega, osetivši njegovu erekci](#)

instrumente. - Moraš odnekle da počneš, a ovo je očigledno taj trenutak.

-Hvala - reče Džordži, neubedljivo se smeškajući.

Odvezla je pacijentkinju na CT-skener, i kada su snimci bili gotovi, Ben ih je detaljno proučio. Opet je osetila onaj limunast miris njegove kolonjske vode.

Dok je podizao snimke na svetleću tablu, posmatrala je njegove snažne, preplanule ruke, maštajući o tome kako je dodiruju.

-Sta misliš da ovi snimci pokazuju? - upitao ju je, osvetlivši poslednji u nizu.

Džordži ovlaži usne jezikom.

■--Pa... Pacijentkinja ima frakturu levog dela lobanje, i još uvek postoji ugrušak, uprkos trepanaciji. Osim toga, doživela je cerebralnu kontuziju.

-Da, slažem se. I, šta nam je činiti?

Džordži je nekoliko trenutaka ćutke zurila u snimke.

■--Trebalo ukloniti preostali ugrušak - rekla je konačno.

Čekala je Benov odgovor, ali kada ga je pogledala, primetila je kako namršteno posmatra prvi snimak.

■--Da li je ona vozila?

-Ne, već njen suprug.

Pogledao ju je, i dalje se mršteći.

■--Sigurna si?

■--Da - odgovorila je. - Tako stoji u beleškama.

'Ben se ponovo okrenu prema snimku i zamišljeno protrlja bradu.

-Znaš li koji je automobil bio u pitanju? - upitao je. - Neki noviji?

Da li je imao erbegove?

-To već ne znam — odgovori Džordži. — Zašto pitate? Nešto vam je sumnjivo?

Okrenuo se prema njoj, i mrgodan izraz njegovog lica najednom iščeznu.

-Ukoliko i jeste, policija će to rešiti. Voleo bih da nikome ništa ne pominješ dok ne vidimo šta će reći :::: i;a. Hajde da je sad odvezemo u operacionu salu i dia _klonimo taj ugrušak.

Ben se zaista držao onoga što je rekao. Asistirao je Džordži tokom intervencije, prepuštajući joj ulogu glavnog hirurga.

iako je bila izuzetno nervozna, Džordži je jasno mogla da vidi zašto je Ben imao reputaciju najsmirenijeg neurohirurga. Imao je potpunu kontrolu nad situacijom. Sve vreme je stajao pored nje, a progovarao :. ;amo kad je to bilo neophodno, i to ohrabrujućim nom, bez obzira na to kako su se rastali prethodno veče.

Kad god bi se njen pogled susreo s njegovim, oseti- is bi neverovatnu sigurnost, kao da ništa ne može da :ode po zlu. Jedini deo Benovog lica koji je mogla da :ći bile su njegove tamnoplave oči, koje kao da su joj govorile da će sve biti dobro. U tim trenucima, bes koji e osećala prema njemu najednom bi jenjavao.

Naravno, Ben Blekvud je bio isuviše veliki profesionalac da bi lične razmirice prenosio u operacionu salu, gde su životi pacijenata zavisili od njegove stručnosti i posvećenosti. Pacijent je bio na prvom mestu, uvek, i :na se u tome u potpunosti slagala s njim.

Nakon što je Džordži zašila rez, pacijentkinja je premeštena na Odeljenje intenzivne nege.

- Dobro urađen posao, Džordži - rekao je Ben, skidajući rukavice i bacajući ih u kantu za otpatke. - Jesi li za jednu brzu kafu pre nego što se vratiš na odeljenje?

Džordži ga pogleda jer joj se učinilo da je samo provocira, ali koliko je mogla da vidi, Ben je delovao i više nego ozbiljno. Osmotrivši ga od glave do pete, po prvi put se zapitala da li ga je vrela tekućina opekla, ali nije želela to da ga pita pred ostalim članovima osoblja. Nakon što mu je rekla da će za pet minuta doći u njegovu kancelariju, uputila se ka ženskoj garderobi da se presvuče.

Otvorivši vrata svlačionice, našla se licem u lice sa njoj nepoznatom ženom, od nekih četrdesetak godina, obučenom u hirurško odelo.

■--Zdravo, Džordžijana - rekla je žena. - Ja sam Medlin Braders, vanredni profesor neurohirurgije. Očekivala sam da ćeš doći u moju kancelariju da se upoznamo.

Džordži se napravi da nije primetila pomalo prekoran ton u ženinom glasu.

-Dobar dan, profesorice Braders. Oprostićete mi, ali imala sam prilično haotičan početak semestra. Baš sam planirala da vas posetim. Ovlašno su se rukovale, pri čemu joj je Medlin uputila smešak koji se Džordži učinio prilično usiljenim.

■--Kako se slažete sa Benom Blekvudom? - upitala je profesorica

Braders.

Džordži nije odmah odgovorila, a njeno oklevanje očigledno nije promaklo njenoj starijoj kolegini.

-Dobro. On je veoma... stručan - konačno je rekla.

-Da, jeste - reče Medlin. - Ipak ga je obučavao jedan od najboljih, zar ne? Tvoj otac.

■--Radili ste s mojim ocem? - upita Džordži.

Medlin klimnu glavom.

■ --Pre nego što sam došla ovamo, radila sam u jednoj privatnoj klinici

u kojoj je tvoj otac operisao dva puta nedeljno. Pa, kako se snašao u penziji?

■—Kao i većina doktora. Teško mu je da ispuni sve slobodno vreme koje je najednom dobio - rekla je Džordži.

■—Ali on još uvek može da radi, u zemlji ili inostran- ■vu - kazala je doktorka Braders. - Šteta je odreći se takvog stručnjaka, kad je on još uvek u stanju da obavi svoj posao.

Džordži odluči da izvidi da li nešto od onoga što joj je Ben prethodne večeri rekao zaista stoji.

■—Jeste li voleli da radite s mojim ocem? - upitala je.

■ —Da, veoma - odgovori Medlin bez oklevanja. - Bio je veoma zahtevan, i nije trpeo gluposti, ali bio je zaista proketo dobar neurohirurg. Puno sam naučila od njega, i uvek ću mu biti neizmerno zahvalna zbog toga. On je bio taj koji me je ohrabrio da nastavim akademsku karijeru. Nikada ne bih objavila toliko is-traživačkih radova da nisam imala njegovu podršku.

■—Čula sam da se priča da je bilo naporno raditi s

■—A s kim nije? - reče Medlin. - Svako ima svoju žutu minutu. Čak je

i Ben Blekvud, poznat po svojoj ležernosti, ponekad besan kao ris samo li ga neko popreko pogleda.

■—Da, primetila sam to - promrmljala je Džordži, više sebi u bradu.

Medlin joj se približi i pogleda je nekako iskosa, kao da ima nešto važno da joj kaže.

■—Čuj, Džordžijana, verovatno ćeš pomisliti da pričam koješta, ali sigurna sam da ne bi volela da ugroziš svoj specijalistički staž tako što ćeš ući u neprikladne odnose s nekim starijim kolegom.

Džordži je začuđeno pogleda.

—Ne bih rekla da se odnos između dve slobodne osobe uopšte može nazvati „neprikladnim” - kazala je.

■—Da, u pravu si. Možda se nisam najbolje izrazila, ali znaš već na šta mislim. Moram da te upozorim da Ben još uvek nije u potpunosti prešao preko veoma neprijatnog raskida sa svojom bivšom. Ne bih volela da vidim kćerku čoveka koga veoma poštujem - povređenu.

Džordži se pitala da li je brižnost Medlin Braders zapravo imala sasvim drugačije motive. Uostalom, ona je bila svega pet-šest godina starija od Bena, i koliko je Džordži znala, još uvek je bila neudata.

—Hvala vam na upozorenju - rekla je. - Ali uveravam vas da nemam ni najmanju nameru da se upuštam u takvu vrstu odnosa sa Benom Blekvudom.

■—Dobro - reče Medlin, prošavši pored nje i gurnuvši vrata rukom. - To je veoma mudra odluka. Naš Ben ume da bude pravi srcelomac. U svakom slučaju, dobro došla na naše odeljenje, Džordžijana. Nadam se da ćemo uskoro sarađivati u operacionoj sali.

Džordži nije stigla ni da odgovori, a vrata su joj se već zalupila ispred nosa. Okrenula se i zagledala se u svoj odraz u ogledalu.

■—Srcelomac, znači? - prošaputala je. - E pa, moje nećeš slomiti, gospodine Blekvud.

9.

Ben je razgovarao telefonom kada je Džordži pokucala na vrata njegove kancelarije. Pozvao ju je da uđe, a potom je nastavio razgovor sa osobom s druge strane žice.

■—Rekao sam ti da je sve u redu, mama - kazao je. - Nemam nikakve obaveze ovog vikenda. Nisam dežuran, a i vreme će biti lepo. Treba samo da se opustite i da uživajte.

Džordži je bilo neprijatno da prisluškuje Benov prijatan, očigledno porodični razgovor. Stajala je pokraj vrata, prebacujući se s jedne noge na drugu, i praveći se da s radoznalošću iščitava naslove knjiga na policama.

■—Ako ćete se zbog toga osećati bolje, obećavam da ću pronaći neko žensko društvo za Hanu, u slučaju da se zasiti svog dosadnog starijeg brata - nastavljao je Ben. - Šoping mi definitivno nije jača strana, ali na-ći ću nekoga ko će joj pokazati gde se nalaze najbolje prodavnice.

Podigao je glavu i pogledao je, i Džordži se oseti neprijatno pod teretom njegovih prodornih plavetnih očiju. Dograbila je prvu knjigu koja joj je bila pri ruci, a u ovom slučaju to je bio priručnik iz urgentne neurohirurgije.

■—U redu, onda — rekao je Ben. - To je dogovoreno. Čekaću je na stanici u petak u sedam uveče. I ko boga vas molim, prestanite da brinete! Krajnje je vreme da Džek i ti posvetite malo vremena sebi.

Ben polagano klimnu glavom.

■—I ja tebe volim - rekao je na kraju, a potom je zaklopio telefon i spustio ga na sto. - Izvinjavam se zbog ovoga - kazao je, obraćajući se Džordži. - Mama je zabrinuta što će moja mlada sestra biti sama sa mnom u velikom, okrutnom gradu Sidneju.

■—Ne sumnjam da će se lepo provesti s vama - rekla je Džordži. - Mada, ako je malo buntovna... Mislim, sad je u tim godinama, zar ne?

■—Ne, nije buntovna. Pre bih rekao da je ekstrovertna. Ne zatvara usta, ako znaš na šta mislim.

—Ako vam ustreba neka pomoć tokom vikenda, biće mi drago da pomognem - uzvratila Džordži, i sama iznenađena svojim rečima. Odmah pošto ih je izgovorila, shvatila je da joj je jezik bio brži od pameti. -Mislim, sa šopingom i tim stvarima... Ako nemate nikog drugog...

Ben se zavalio u svoju stolicu, trljajući slepoočnicu kažiprstom i netremice je posmatrajući.

—Veoma ljubazno od tebe, s obzirom na to kako smo se rastali prethodno veče - rekao je suvo.

Džordži skrenu pogled u stranu, osetivši kako rumeni od stida.

■—Zaista mi je žao zbog onoga s kafom... Mogla sam da vas opečem.

Usne su joj ponovo bile suve, te ih je ovlažila vrhom jezika.

■—Jeste li dobro? - upitala je oprezno.

—Stomak mi je sinoć bio prilično crven, ali prete- rao bih kad bih rekao da je bilo opekotina. Uostalom, možeš i sama da pogledaš ako te već toliko zanima.

Pri samoj pomisli na njegovo obnaženo telo, Džordži podiđe jeza. Mogla je da oseti kako joj obrazi buk- te. Tokom devet godina studiranja medicine videla je mnogo nagih muških tela, ali njegovo je bilo nešto sasvim drugačije. Znala je da ne bi bila u stanju da zadrži

profesionalnu distancu. Već joj je bilo dovoljno teško što je sebe neprestano morala da podseća na to da je on njen nadređeni.

■—Mislio sam da tvoja generacija devojaka više ne crveni - rekao je, blago se smeškajući. — Već si pregledala muška tela, zar ne?

■—Mislila sam da sam došla na šolju kafe, a ne na razgovor o tome koga sam pregledala, a koga nisam - odbrusi Džordži nestrpljivo.

Ben duboko uzdahnu.

■—Na stranu moje opekotine od kafe, ako tako uopšte mogu da se nazovu, tvoja ponuda da pomogneš mojoj sestri i dalje stoji? Mislim, nisam te pogrešno shvatio?

■—Naravno da stoji — odgovori Džordži. — Obožavam da idem u šoping, i biće mi drago da joj pomognem.

■—Dobro - reče Ben zadovoljno. - Šta kažeš na to da se u subotu ujutru nađemo na ulazu u šoping centar Kvin Viktorija, recimo u deset?

■—Može - složi se Džordži. - U subotu nisam dežurna, a ionako sam planirala da idem u kupovinu.

■ —Dogovoreno - reče Ben sa smeškom, ustajući od stola. - Hajdemo onda na tu kafu. Ima jedan bar odmah pored bolnice. Ne znam za tebe, ali ja kafu iz naše kafeterije ne mogu da pijem.

■ —Ma nemojte mi reći! - uzviknu Džordži začikivački. - Znači, pomalo ste snob kada je reč o kafi?

■—Šolja pristojne kafe s vremena na vreme neće značajno uticati na moj budžet - uzvratu Ben, otvarajući vrata.

Džordži prode pored njega, udišući njegov muževan miris, i osećajući kako joj se utroba grči pri pomisli na dodir njegovog snažnog, mišićavog tela. Tek sada je postala potpuno svesna toga koliko joj je sinoć zapravo bio blizu. Nakon toga je satima ležala na krevetu, zureći u tavanicu i razmišljajući o njemu, pitajući se kako će raditi s njim godinu dana a da se ne zaljubi u njega. Čak se zapitala i da li je već počela da se zaljubljuje. Bilo je dovoljno da čuje njegov nežan razgovor s majkom i da spozna kakav je brižan stariji brat bio, pa da se njeno stvrđeno žensko srce odmah otkravi.

Kafe u koji ju je odveo pripadao je poznatom lancu kafbarova. Bila je gužva, ali su oni ipak uspeli da nađu mali sto u stražnjem delu.

Džordži nije skidala poklopac sa svog latea, poučena iskustvom od prethodnog dana. Stoga je, za svaki slučaj, oprezno otpijala kratke

gutljaje kroz mali ho-izontalan otvor.

—Što se tiče prethodne večeri... - započeli su u isti glas.

—Prvo vi... Prvo ti... - rekli su, opet u isti glas.

Džordži ga pogleda, i oni se istovremeno osmehnuše.

■--Zaista nisam imala nameru da vam onako prospem kafu u krilo - rekla je. - Priznajem da sam bila u iskušenju da vam je saspem u lice, ali ne bih to učinila, bez obzira na to koliko me isprovocirali.

-Znači, provocirao sam te? - upita Ben, praveći se nevinašce.

Džordži ga pogleda ispod oka.

■--Dobro znate da jeste.

■--U redu, priznajem - reče Ben skrušeno. - Zao mi je, ali to je očigledno jače od mene. Zaista ne znam zašto imam potrebu da to činim. Izgleda da ti tako utičeš na mene.

Džordži je jagodicom srednjeg prsta prelazila preko plastičnog poklopca svoje šolje.

■--Recimo da smo se upoznali pod prilično neobičnim okolnostima - kazala je ozbiljno, kao da je time sve objasnila.

■--Ali to ne znači da ne možemo da imamo dobar poslovni odnos - rekao je Ben ozareno. - Obavila si odličan posao jutros, pogotovo ako se uzme u obzir da nemaš iskustva sa sličnim intervencijama.

Džordži se ponovo oseti ponosnom zbog njegovih pohvala.

■--Hvala vam - rekla je. - Bila sam prilično nervozna.

■--Nije se primećivalo.

■--Samo ja znam koliko. Noge su mi se tresle.

■--Dok god su ti ruke mirne, ne zanima me šta se događa s tvojim nogama - rekao je Ben ozbiljno.

Njegovo lice najednom je poprimilo ozbiljan izraz. - Razmišljao sam o pacijentkinji koju smo jutros operisali - nastavio je. - Ubeđen sam da su njene povrede u potpunom neskladu sa izveštajem o nesreći.

■—Razgovarali ste s policijom?

Ben je nekoliko trenutaka zamišljeno tapkao prstima po stolu.

—Još uvek nisam. Nisam siguran da uopšte treba to da učinim. Ne želim da stvaram nepotrebnu sumnju i tako nanese dodatni stres porodici. Međutim, suprug je prošao samo s manjim ogrebotinama. Prilično neobično, s obzirom na to da je on vozio. Zenine povrede nalik su onima koje mogu da nastanu kada vozač udari glavom u volan, ukoliko se erbeg ne otvori ili ne naduva.

■—Udarili su u drvo suvozačevom stranom - rekla je Džordži.

■—Znam, ali nešto mi je tu ipak sumnjivo - bio je uporan Ben.

Džordži podiže obrve i pogleda ga s nevericom.

—Počinjete da zvučite kao Rijanon - kazala je. - Ona je većito ophrvana sumnjama, osećajima i intuicijom, koje se, za moj ukus, previše često graniče sa paranormalnim. Čak posećuje i jednu proročicu.

■—Sališ se? - upita Ben zapanjeno, i osmehnuvši se tako da je Džordži gotovo zaslepila belina njegovih besprekornih zuba.

Morala je da skrene pogled, osećajući kako pono-vo crveni.

—Nimalo. Zove se madam Selestija. Rijanon je potpuno ubeđena da dotična gospođa ima posebne moći.

Čak je otišla toliko daleko da je pita i za mene. Bila bih zaista ljuta zbog toga kad bih barem malo verovala u te sulude priče.

■--Pa, šta je proročica rekla za tebe? - upitao je Ben znatiželjno.

-Rekla je da ću se udati za doktora svetle puti i kose — odgovori Džordži u jednom dahu.

Ben nevino slegnu ramenima.

■--To nije nemoguće, zar ne?

Džordži ga iznenađeno pogleda, zakolutavši očima.

■--Nije valjda da i vi verujete u te budalaštine?

-Naravno da ne, ali ti si lekar i provodiš puno vremena sa ostalim lekarima, tako da nije nelogično da se jednog dana udaš za jednog od njih. Većina mojih prijatelja lekara je u vezi sa svojim kolegama. Osim toga, ko još ima vremena da izlazi i upoznaje druge ljude?

Džordži mu uputi jedan ogorčen pogled.

■ --Izlazila sam s dvojicom lekara, i obe te veze bile su prava pravcata

propast. Ovaj poslednji nikada nije prestao da se vida sa svojom bivšom devojkom.

■ --Znam o čemu govoriš - kazao je Ben saosećajno. - Lejla se viđala s

drugim kad sam bio na noćnim dežurstvima. Saznao sam to tek nekoliko meseci kasnije.

■--Kakav užas! - reče Džordži. - Sigurno ste bili očajni.

-Trebalo je da znam da ona nije ona prava. Sestri .imajci se nije

svidela na prvi pogled, ali ja im nisam verovao. Mislio sam da preteruju.

■--Zaista ste bliski sa svojom porodicom, zar ne?

Ben je pogleda pravo u oči.

■—Kada prode kroz stvari kroz koje smo mi prošli, porodica se ili raspadne ili postane još jača. Mi smo imali tu sreću da postanemo jači. Moj očuh je sjajan čovek, i za mene je uvek predstavljao pravu očinsku figuru, iako niko nikada neće u potpunosti moći da zameni mog oca.

Izuzetno poštujem Džeka, jer sam svestan koliko je teško istinski voleti tuđe dete.

■—Imali ste sreće, zaista. Znam nekoliko ljudi koji preziru svoga očuha, to jest maćehu. Zbog toga su njihovi odnosi s roditeljima takođe napeti, što je veoma tužno.

■—Kao što sam rekao, nije lako preuzeti potpunu odgovornost za tuđe dete, ali Džek se oslično snašao u toj ulozi - kazao je Ben. - Štaviše, da ti ja to nisam rekao, nikada ne bi posumnjala da mi on nije biološki otac. Ne pravi apsolutno nikakvu razliku između mene i Hane.

■—Drago mi je što ću je upoznati - rekla je Džordži.

■—Hvala ti na pomoći - uzvratila je Ben. - Zaista bi mi bilo neprijatno da idem s njom u kupovinu donjeg veša i sličnih stvari. Ja sam osamnaest godina stariji od nje i ona je uvek za mene bila mala devojčica, ali svestan sam da sada najviše razmišlja o momcima i izlascima. To me jezivo plaši.

■—Nije lako biti žensko, posebno u tim godinama. Nekako si između, niti si više devojčica, niti si zrela žena.

Ben otpi jedan dug gutljaj kafe.

—Da li je teško odrastati kao jedinica? - upitao je.

■—Bilo je trenutaka kada sam želela da ne budem toliko u društvu roditelja, ali sve u svemu, mislim da

sam dobro prošla. Premda, često sam se pitala kako li je to imati brata ili sestru, a posebno sada, kada mi se roditelji čine ranjivijim i izgubljenijim nego ikada.

—Ne mogu da zamislim da tvoj otac može sebi da dozvoli da bude ranjiv - rekao je Ben. - On je od onih ljudi koji uvek sve moraju da drže pod kontrolom.

■—Medlin Braders ne misli tako - uzvratu Džordži, prkosno podižući bradu. - Ona je bila puna hvale za njega, tako da je vaš pokušaj da ga umanjite u mojim očima propao. Niko osim vas nije rekao nijednu lošu reč za njega.

■—Zato što ste pričali s pogrešnim ljudima - reče Ben. - Medlin je kratko vreme saradivala s njim, i to u privatnoj klinici, u kojoj uslovi rada ne mogu da se uporede sa ovima ovde.

■—Ona me je upozorila na vas - rekla je Džordži. - Kazala je da ste srcelomac.

Ben malčice podiže obrve.

■—Zaista?

—Da.

■—Uveravam te da to nije istina. Kao prvo, nemam vremena za svakodnevne izlaske s različitim ženama, a kao drugo, počeo sam da osećam potrebu da se skrasim.

Džordži je bila iznenađena njegovom iskrenošću. Većina muškaraca njegovih godina odbijala je da se zadovolji jednom ženom. Kratkotrajne veze i one za jednu noć bile su omiljen način zadovoljavanja njihovih seksualnih potreba.

■—Gledate me kao da su mi naprasno izrasle dve glave - rekao je, smeškajući se. - Zar je toliko neobično da jedan tridesetpetogodišnjak izjavi kako želi ženu i porodicu?

■--Svakako nije uobičajeno - rekla je Džordži. - Većina muškaraca koje sam upoznala nije želela da se vezuje. A tek kad im pomenete bebu, pobegnu kao da ih davo goni.

■--Očigledno si upoznavala pogrešne muškarce, Džordži. Znam barem dvadeset farmera koji očajnički žele da se skrase pokraj neke dobre žene. Rekao bih da su gradski momci ti koji ne žele obaveze. Džordži spusti pogled, ne mogavši više da izdrži prodorno plavetnilo njegovih očiju.

-Može biti - promrmljala je.

■--Dobro onda - reče Ben nakon kraće pauze. - Krajnje je vreme da se

vratimo na posao. Danas radiš sa Ričardom Deburgom, zar ne?

■--Da - odgovori Džordži, ustajući od stola.

Dok su čekali da pređu ulicu, Ben joj uputi jedan topao, saosećajan pogled.

■--Ne budi nervozna, Džordži - rekao je. - Odlično ti ide.

■--Hvala vam na podršci - prošaputala je stidljivo.

Kada se upalilo zeleno svetlo, Džordži jedva da je uspevala da prati njegove krupne korake, te je maltene morala da trčkara za njim kako bi ga sustigla.

-Trebalo da se nađemo tokom naredne nedelje, u vezi sa tvojim istraživačkim radom - rekao je pošto su ušli u bolnicu. - Danas po podne imam preglede, a sutra operišem u privatnoj klinici Grinfeld. Šta kažeš na petak po podne, recimo u pet?

■—Odgovara mi - reče Džordži. - Da dođem u vašu Kancelariju?

■—Da, može. Treba da sačekam Hanu u sedam, ta h: da ćemo imati vremena da se dogovorimo oko nekih stvari.

Utom se začu zvonjava njegovog mobilnog telefona, on se hitro javi.

■—Ben Blekvud - rekao je. - U redu, dolazim za deset minuta.

Lice mu najednom postade mračno.

■—Hitan slučaj? - upita Džordži.

■—Ne ovde. Jedan od mojih privatnih pacijenata je dobio upalu pluća. Idem da ga pregledam pre nego što nastavim posao ovde. Ukoliko nešto iskrсне dok me ne bude bilo, neka me Medlin pokrije. Pozvaću je sada da joj to kažem. I ne zaboravi šta sam ti rekao u vezi sa gospođom Tender. Bez obzira na sve, policija se još uvek nije javila, tako da ćemo zasada nagađanja ostaviti po strani.

■—Ispravna odluka - reče Džordži, posmatrajući ga kako svojim dugim koracima izlazi iz bolnice i odlazi prema kolima.

Duboko je uzdahnula i krenula prema liftu. Sve i da je htela, nije mogla da skine osmeh s lica. Uostalom, ne bi se bunila da ostane utisnut na njenom licu do kraja života.

10.

Džordži je bila skrhana od umora nakon operacije na kojoj je asistirala doktoru Ričardu Deburgu, a do kraja smene ostalo je još čitava tri sata. Ričard je bio blagonaklon prema njoj, ali u operacionoj sali nije mogao da se poredi sa Benom. Ričard je imao običaj da podvikne na instrumentarke ukoliko bi mu prebrzo ili presporo dodale instrumente, a ako bi pacijent sa meningiomom imao veće krvarenje, sve vreme bi proklinjao sebi u bradu, tako da su svi bili na ivici živaca. U jednom trenutku je dreknuo na Džordži jer je navodno pomerila mikroskop dok je on zašivao ranu. Iako ga je zapravo on

sam pomerio, Džordži je znala da nema smisla da se raspravlja s njim.

Linda Reynolds, instrumentarka koju je Džordži upoznala prvog dana, kada je operisala sa Benom, zatekla se s njom u svlačionici posle intervencije sa dok- torom Deburgom.

- Da li ti je sada jasno zašto sam rekla da postoji lista čekanja onih koji bi da rade sa Benom? - upitala je, kolutajući očima. - Ričard je u okej, osim ukoliko nešto ne krene po zlu. Ne shvataj to lično ako se po-nekad izdere na tebe. Nije prvi, a verovatno neće biti ni poslednji.

■—Znam - rekla je Džordži. - Premda mrzim kad hirurzi to rade. Ne vidim kako gubitak strpljenja i smirenosti može da pomogne. Spetljam se kad neko vikne na mene, i tad mogu da načinim grešku. Pitam se zašto među ostalim predmetima na fakultetu ne nude kurs za kontrolu besa.

Linda se na to samo osmehnu.

■—Pričaj mi o tome - rekla je. - Mada, i tvoj otac je ponekad umeo da izgubi strpljenje - dodala je oprezno.

Džordžin pogled susrete se s Lindinim u ogledalu.

■—Čula sam i dobre i loše stvari o svom ocu - rekla je Džordži. - Moram da priznam da sam pomalo zbunjena. On nikada nije podigao glas na mene, i jedna je od najsmirenijih osoba koju poznajem.

Linda se sagnu kako bi skinula papirnate navlake s nogu.

■—Pa kada se čovek bavi stresnim zanimanjem, često u različitim situacijama ispoljava različite strane svoje ličnosti. Scenario po kome je neko anđeo kod kuće, a đavo na poslu, veoma je čest. Recimo, ja. Pravi sam fanatik kada je reč o čistoći operacione sale, a trebalo bi da vidiš kako mi izgleda kuhinja kod kuće. Moj muž ludi od toga. Kad god kuvam, on ide za mnom sa dezinfekcionim sredstvom i papirnim ubrusima.

Džordži se zamišljeno osmehnu.

■—Pretpostavljam da si u pravu.

—Nego, kako se ti i Ben slažete nakon onako nezgodnog početka? - upita je Linda iznenada.

Džordži se zapita da li ih je neko video sinoć na večeri, ili na kafi tog jutra. Većina ljudi iz bolnice kretala se na sličnim mestima. Kao i u svakom drugom kolektivu, tračarenje je bilo gotovo neizbežno, ali Džordži je želela da ga se kloni, koliko god je to bilo moguće.

—Dobro - odgovorila je, skrećući pogled. - Stvari polako dolaze na svoje.

■—On je sjajan tip - rekla je Linda. - I pri tom ne mislim samo na izgled. Ima neverovatan odnos prema pacijentima. Mislim da pola radnog vremena provodi zalažući se za njih kod uprave bolnice, koja naravno nema nimalo sluha za ljudsku patnju i probleme. Svi mi puno radimo, ali on je uvek za korak ispred. To je verovatno zbog mesta na kome je odrastao. Ostao je nekako neiskvaren. Znaš kako kažu: Možeš da odvedeš dečaka sa sela, ali ne možeš da otgrnešelo iz njega.

Džordži se priseti svog uvredljivog ponašanja od prethodne večeri, kada je odbila da je Ben vrati kući svojim kolima. Ponela se kao prava neki snob, i nije mogla to sebi da oprost.

—Pa, idem ja - rekla je Linda, otvarajući vrata. - Šta si planirala za večeras? - upitala je.

■—Po završetku smene, idem pravo u teretanu, a potom ću da večeram, i u krevet.

Lindine zelene oči zasjaše.

■—Zvučiš kao neko koga poznajem - kazala je. - Uradi stotinak trbušnjaka i za mene, može? - dodala je, potapšavši pri tom svoj stomacić i izašavši iz prostorije.

Džordži je zatekla Belindu Bronson u sali za kardiotrening, te je zauzela traku za trčanje pored njene.

—Kako si, Belinda? - upitala je, počevši sa zagrevanjem. - Imaš slobodan dan?

■—Da, hvala bogu - rekla je policajka, otirući nadlanicom znoj sa čela.

- Imam četiri slobodna dana. Da sam danas morala da se suočim sa još jednim pi- iancem, narkomanom ili kriminalcem, poludela bih.

—Ne znam kako možeš to da radiš - kazala je Džordži. - Sigurno je veoma teško susretati se svakodnevno s nasilnim ljudima, a da ne pominjem to što ste uvek prvi na mestu jezivih nesreća i ubistava.

■—Na većinu toga se vremenom navikneš - uzvratila je Belinda. - Moja majka čak smatra da sam previše oguglala i ogrubela. Misli da me se muškarci plaše. Ali, moraš da očvrstneš. Pretpostavljam da je slično i kada radiš s bolesnim ljudima. Mislim, ne oporave se baš svi, zar ne?

■ —Ne, svakako da ne - rekla je Džordži, prisjetivši se Merijen Tender, koja je i dalje bila u komi, i to sa veoma malim šansama za oporavak.

Razgovarale su o još nekim stvarima pre nego što je Džordži odlučila da upita Belindu za savet u vezi sa nesrećom u kojoj je stradala gospoda Tender. Belinda je bila policajka, a Džordži je mislila da Benovo upozorenje nije važno za pripadnike policijskih snaga. Ispričala je Belindi detalje nesreće, objasnivši joj Benovu i svoju zabrinutost zbog povreda glave kakve je gospođa Tender zadobila - u levom predelu lobanje, nisu bile karakteristične za tu vrstu saobraćajnih udesa, osim ukoliko vozilo nema erbegove ili se oni ne otvore.

■ —Pogledaću izveštaj o nesreći - rekla je Belinda. - Možda je u pitanju neki stariji model automobila.

Ako postoji bilo šta sumnjivo, Odeljenje za istraživanje saobraćajnih udesa vrlo brzo će se baciti na posao, ukoliko već nije.

-Hvala ti, Belinda - kazala je Džordži, bacivši potom pogled na ekran svoje trake za trčanje. - Gospo- de, trčim već pola sata. Mnogo je zabavnije kad imaš s kim da ćaskaš. Vreme mnogo brže prode. MP3 ne može da se poredi s tim.

■ —Videla sam te sinoć, pričala si s nekim tipom - rekla je Belinda. - Ja sam bila gore, u sali za pilates. Njega sam već viđala ovde. Nevideno je zgodan! Ne bih imala ništa protiv jednog takvog macana!

Džordži je znala da je pocrvenela, ali nadala se da će Belinda to pripisati povećanju brzine na traci.

■ —On je zapravo moj šef - priznala je.

■ —Kakva si ti srećnica! - uzviknu Belinda. - Trebalo bi da vidiš mog šefa. Debeo, ćelav kao kristalna kugla i nesnosno smrdi na duvan!

Džordži se nasmeja i sagnu se da dohvati flašicu vode s poda.

-Uvek možeš da tražiš premeštaj - rekla je. - Možda sledeći put budeš imala više sreće.

Belinda je sve sporije trčala, da bi nakon nekoliko sekundi konačno sišla sa svoje trake.

■ —Javiću ti čim budem imala neke informacije. Ze- lim ti prijatnu noć - kazala je.

-I ja tebi - uzvratila Džordži, mahnuvši joj.

- Sta ovo treba da znači, za boga miloga? - zabrundao 'je Grejem MEning, direktor bolnice, bacivši pismo na sto ispred sebe i neprijatno se unevši Benu u lice. Bio je petak ujutru. - Ukoliko se mediji dočepaju ovoga, nema nam spasa! Hoću da ta tvoja specijalizantkinja odmah bude skinuta s programa. Briga me čija je kćerka! Ta mala je izazvala potpuni kaos! Praktično je opuzila Džonatana Tendera za ubistvo s predumišljajem. Pa on je sudija vrhovnog suda, do đavola!

Ben je pogledom preleteo preko pisma jednog od vodećih sidnejskih advokata. Nije razgovarao sa Džordži još od one kafe koju su popili u sredu, ali činilo se da je ona u međuvremenu iznela izvesne optužbe protiv supruga Merijen Tender koje je policija sada istraživala. Suprug je pretio da će je tužiti, a Ben je kao supervizor bio odgovoran za sve specijalizante iz oblasti hirurgije. Pročitavši pismo, pogledao je u direktora.

■—Specijalizanti se skidaju s programa ukoliko nisu u stanju da ga prate, Grejame - rekao je. - Džordžijana Vilobi je jedna od najboljih specijalizantkinja koje sam imao u proteklih nekoliko godina. Svakako je neću skinuti s programa zbog nekakve nepotvrđene klevete koja svakako nema nikakve veze s njenom sposobnošću za ovaj posao. Porazgovaraću s njom o ovome, da čujem šta ona ima da kaže.

Grejam nervozno provuče prste kroz kosu.

■ —Ovo bi moglo da nas uništi, Bene. To bi mogla da bude katastrofa za bolnicu. Sve što želim jeste da zadržimo reputaciju koju smo tako predano stvarali. Ukoliko ovo procuri u javnost, mogli bi da nam uki-nu sredstva koja su ionako vrlo ograničena, a ti jako dobro znaš šta to znači, zar ne?

■ —Znam, Grejame - reče Ben mirno. - Ali ovakvih situacija je oduvek bilo, i uvek će ih biti. Gospodin Tender je očigledno veoma uznemiren, i to s pravom. Supruga mu je još uvek u komi, i verovatno će imati ozbiljno oštećenje mozga, kad se i ukoliko se uopšte probudi. Ja ću popričati s njim kad ga budem video.

■—Pa, kakva je ta devojka? - upitao je Grejam. - Čuo sam da više liči na manekenku nego na neurohirurga.

■ —Kao i svaki specijalizant na prvoj godini, Grejame - odgovori Ben. -Malo je nervozna i nedostaje joj iskustvo, ali siguran sam da će u dogledno vreme postati odličan hirurg.

■—Neće imati nikakve olakšice samo zato što je kćerka svog oca - reče direktor ozbiljnim tonom. - Mora sama da se dokaže, a ne da se krije ispod očevog mantila. I još nešto, ukoliko joj ovo dođe glave, njen stari neće moći da učini ništa povodom toga.

—Ovo joj je prva nedelja, zaboga - rekao je Ben, trudeći se da sputa svoj bes. - Osim toga, ona nije jedina koja je bila sumnjičava prema povredama koje je gospođa Tender pretrpela. Podelio sam s njom svoju zabrinutost dok smo razgledali CT-snimke.

■—Znači, tako! Hoćeš da mi kažeš da ti stojiš iza ove neverovatne optužbe? - povika Grejam ljutito. - Ili želiš da je zaštitiš zato što spavaš s njom, kao što se već priča po bolničkim kuloarima?

Ben ustade sa stolice, drhteći od besa.

■—Moj odnos sa doktorkom Vilobi nema nikakve veze sa ovim o čemu smo razgovarali - rekao je. - Ali ako vas već zanima, ne, ne spavam s njom. Iako me neodoljivo privlači, pomislio je, odmeravajući pogledom snage sa direktorom bolnice.

-Što se mene tiče, ona je moj nov specijalizant, i to je sve - kazao je jednoličnim tonom.

-Bolje neka tako i ostane - reče Grejam, takođe ustajući. - Imam osećaj da će nam ta devojka doneti samo probleme.

Reci mi nešto sto već ne znam, pomisli Ben, provlačeći prste kroz kosu i ponovo sedajući u svoju fotelju.

- Džordži, gospodin Blekvud želi da te vidi u svojoj kancelariji, odmah - obavestila ju je Dženifer Petersonn pošto je završila pregled povrede vrata kod jednog mladog fudbalera. - Rekao je da te je zvao na mobilni, ali da se nisi javljala.

Džordži pogleda u svoj mobilni, zakačen za kaiš suknje.

-Do đavola - promrmljala je. - Baterija se ispraznila. Baš sam htela da ga stavim na punjenje kad su me pozvali dole.

■--Zvučao je prilično napeto - upozorila ju je Dženifer. - Sta se to događa između vas dvoje?

Džordži skinu gumene rukavice i vešto izbegnu Dženiferin pogled.

■--Ništa - odgovorila je.

-Jesi li svesna da se ovde već šapuće o tome da ste u vezi? - upitala je Dženifer.

je Dženifer.

Džordži je zapanjeno pogleda.

■--Da li nas to neko špijunira, ili šta?

Dženifer podiže svoje tanke obrve.

■—Znači, istina je. Jedna naša čistačica radi i u jednoj teretani u Bondiju. Rekla je da vas je videla kako vežbate zajedno, i kako nešto šapućete između sebe. Čak je rekla i da ste napustili teretanu u isto vreme.

■—To ništa ne znači - rekla je Džordži. - Nas dvoje sticajem okolnosti vežbamo u istoj teretani, radimo u istoj bolnici, i živimo u istom kraju. I to je sve.

—Ben je bio prilično potišten kada je raskinuo s prethodnom devojkom - kazala je Dženifer. - Ona je radila kao fizioterapeut ovde u bolnici. Bila je zadužena za postoperativni oporavak Benovih pacijenata. Mislim da od tada nije izlazio ni sa kim.

■—Zaista mi je žao što mu je bivša devojka slomila srce, ali ja nemam nikakve veze s tim - rekla je Džordži.

Dženifer pogleda na okrugli zidni sat.

■—Bolje da što pre odeš dole i vidiš šta hoće. Za sve ovo vreme koliko radim s njim, nikad ga nisam videla tako nestrpljivog.

Vragolasto je zakolotala očima.

■—Možda ne može da dočeka da te vidi, Džordži - rekla je.

■—Nisam sigurna da je to u pitanju - reče Džordži, premda je osećala poigravanje na hiljade leptirića u svom stomaku dok je hodala prema njegovoj kancelariji.

Vrata Benove kancelarije se naglo otvoriše, pre nego što je uopšte stigla da pokuca na njih.

■—Moraćeš štošta da mi objasniš, mlada damo - rekao je, praktično je uvukavši unutra i zatvorivši vrata

za njom. - Direktor mi je celog jutra za vratom zbog pretnji Džonatana Tendera da će tužiti tebe, mene i čitavu bolnicu. Šta si to uradila, do đavola?

Džordži je sve vreme zbunjeno treptala.

■—Nisam ništa... - promrmljala je.

Uzeo je pismo sa stola i tutnuo joj ga u ruke.

■—Pogledaj ovo. Možda će ti osvežiti pamćenje.

Pročitala je dokument, osećajući kako joj se utroba grči, i nije imala snage da podigne glavu jer je znala -a će je dočekati njegov besan pogled.

■ —Pomenula sam jednoj svojoj poznanici, policajki, ono o čemu smo pričali - objasnila je. - Mislila sam da je to u redu. Rekla je da će pogledati izveštaj o nesreći. Nisam mogla ni da zamislim da će čitava ta priča otići :ako daleko. Čak se posle toga nisam ni čula s njom.

Ben je bio toliko namršten da su mu se obrve go- :ovo dodirivale.

■ —Rekao sam ti da to nikome ne pominješ. Ukoliko si već htela to da pomeneš toj svojoj poznanici, mogla si prvo da me pitaš za mišljenje. Nisi imala pravo da razgovaraš o mom pacijentu s nekom trećom osobom. To je pre svega neprofesionalno, a da ne pominjem štetu koju to može da nanese jednom čoveku od ugleda. Pa on je sudija vrhovnog suda, za boga miloga! I veoma je brižan prema svojoj ženi. Gotovo da se nije odvajao od njenog uzglavlja. Da čujem, šta imaš da kažeš u svoju odbranu?

Džordži je mogla da oseti vrelinu njegovog pogleda. Borila se da sputa suze i zubima je zagrizla donju usnu kako bi je sprečila da podrhtava.

■ --Žao mi je - promrmljala je. - Nisam želela da se dogodi ovako nešto. Mislila sam da će sve biti u redu. Nisam mogla ni da pretpostavim da će se situacija ovako razvijati.

■ --Direktor je tražio od mene da te skinem sa specijalizacije.

Džordži oseti kako joj se jedna topla suza sliva niz obraz. Otrla ju je nadlanicom i uspravila se.

■ --Zao mi je... Ali razumeću ako to učinite. Sto se mora, mora se.

Pogledi im se susretoše.

■ --Ne, neću to učiniti — reče Ben posle kratke pauze.

■ --Nećete? - upita Džordži, trepćući u neverici.

Prošao je prstima kroz kosu pre nego što je obe ruke zavukao u džepove pantalona.

■ --Ne, zato što sam i ja imao istovetne sumnje u vezi sa Merijen Tender. Nema nikakvog smisla da te otpustim zbog nečega što bi vrlo verovatno moglo da se ispostavi kao ubistvo s predumišljajem.

-Ali rekli ste da je muž brižan prema njoj - kazala je Džordži zbunjeno.

■ --Znam, ali to ne znači da su njegova osećanja iskrena. Možda je njegovo ponašanje samo gluma.

■ --Ne znam šta da kažem... - prošaputa Džordži. - Osećam se tako

glupo. Belinda je moja poznanica iz teretane. Bila je na mestu nesreće kada sam pregledala malu Jasmin. To je ona beba sa srčanom manom, se-ćate se? Mislila sam da će se samo diskretno raspitati, da će samo zaviriti u izveštaj o nesreći.

Ben duboko uzdahnu i, izvadiвши ruke iz džepova, položi ih na njena ramena.

■—U redu je, Džordži - rekao je. - Nema sumnje da ćemo narednih dana morati malo da povijemo leđa, ali neću te skinuti sa specijalizacije, bar ne iz tri razloga. Kao prvo, ne bih mogao da podnesem napa- de tvog oca, a kao drugo, pokazala si se kao đavolski dobar specijalizant.

Džordži ovlaži svoje suve usne vrhom jezika, i dalje zarobljena njegovim plavetnim pogledom.

—Pomenuli ste tri razloga - podsetila ga je.

Ben se zagleda u njene usne, žudeći za tim da ih oseti, i pitajući se jesu li tako mekane i slatke kao što izgledaju. Čitavo njegovo telo izgaralo je od želje za njom. Sta može da se desi?, zapitao se. Jedan poljubac ništa ne znači. Osim toga, prošli su meseci otkako je poslednji put okusio ženske usne. Bilo je krajnje vreme da se vrati u igru, a Džordži mu se činila kao idealna prilika za to, sa tim svojim krupnim braon očima i vitkim, ženstvenim telom koje ga je dozivalo svakim svojim pokretom.

Postao je svestan toga koliko joj se približio tek kada je osetio njen topao dah na svom vratu. Nežno je podigao njenu bradu kažiprstom i polagano spustio svoje usne na njene, ljubeći je požudno, ali istovremeno- no čežljivo. Jezici su im se isprepletali i on je privi još bliže uza se, osećajući snažno pulsiranje u donjem delu svog stomaka. Imala je ukus jagoda i požude, i Ben je sa svakim strastvenim poljupcem bio sve uvereniji u to koliko su im tela bila savršeno usklađena. Nikada pre nije iskusio ništa slično. Imao je potrebe poput svakog punokrvnog muškarca, i u životu je imao niz zadovoljavajućih seksualnih veza, ali nekako je osećao da je ono što bi mogao da ima sa Džordži moglo da prevaziđe sva njegova ranija iskustva.

Jednu ruku spustio je na njenu guzu, dok je drugom milovao njene grudi, osećajući njene nabrekle brada- vice pod svojim drhtavim prstima. Džordži se željno privijala uz njega, nudeći mu svoje slatke, tople poljupce bez ikakve zadržke.

To i jeste bilo ono što je Bena najviše iznenadilo. Bio je svestan njihove međusobne privlačnosti, ali nije verovao da će mu se Džordži tako lako predati. Zapitao se da li je ona ranije već osetila ovakvu strast, koja ih je sada oboje proždirala.

Pomislio je kako će eksplodirati ukoliko uskoro ne prekinu. Osećao se poput kakvog tinejdžera koji još uvek nije naučio da kontroliše svoje nagone. Očajnički ju je želeo, a čitavo njegovo telo slepo je pratilo njegovu neutoljivu želju.

■—Možda je ovo pravi trenutak da se zaustavimo - prošaputao je, jedva uspevajući da odvoji svoje usne od njenih.

Džordži podiže glavu i stidljivo ga pogleda.

—Zao mi je... Ne znam šta se desilo...

■—Nisi ti kriva - rekao je Ben, dok mu je telo i dalje pulsiralo od želje.

- Nije trebalo da spustim ruke na tvoja ramena.

Zabacivši glavu unazad, provukao je prste kroz kosu.

■—Čini se da je proteklo isuviše vremena otkako sam poslednji put dotakao ženu, ako ne računamo pacijentkinje, naravno. Moja majka i sestra su u pravu. Trebalo bi više da izlazim.

■--U redu je - prošaputala je Džordži. Srce joj je i dalje tuklo kao sumanuto i jedva je uspevala da dođe do daha. - Razumem...

Ben obiđe oko stola i sruči se u svoju fotelju.

■--Ne bih želeo da me pogrešno shvatiš - rekao je. - To je bio samo trenutak slabosti. Neće se više ponoviti.

■ --Razumem - ponovi Džordži, prebacujući se s noge na nogu, poput

kakve šiparice. - Hoćete li da sada porazgovaramo o mom istraživačkom projektu ili da dođem neki drugi put? - upitala je.

Ben nije odmah odgovorio. Nije bio siguran da ima dovoljno samokontrole da izdrži još sat vremena nasamo s njom, u svojoj kancelariji, nakon onoga što se zapravo dogodilo. Jedino što je on želeo da istražuje bilo je njeno telo, ali znao je da mora da se sputa.

■ --Možemo to da odložimo za sledeću nedelju - rekao je. - Sad moram

da sredim neku papirologiju.

Džordži se i dalje prebacivala s noge na nogu.

■--Mogu li sad da idem?

-Da. Vidimo se onda sutra ujutru, mislim, ukoliko se nisi predomislila u vezi sa onim za Hanu.

■--Nisam... naravno - odgovori Džordži zbunjeno.

■--U redu. Ukoliko budeš imala bilo kakvih problema s medijima, zovi me. I ne pričaj ni sa kim o tome osim sa mnom, u redu?

--Da.

Ben ju je neko vreme netremice posmatrao.

■--To je moglo svakome da se desi, Džordži. Nemoj da kriviš sebe - kazao je konačno.

Džordži nije bila sigurna na šta Ben misli, da li na poljubac ili na pismo advokata koji je zastupao Džonatana Tendera. Međutim, nije ga ništa pitala. već mu se samo nasmešila i izašla iz kancelarije, uplašivši se da, ukoliko ostane još samo nekoliko trenutaka, neće moći da odoli a da ne nastavi tamo gde su malopre stali.

Uveče tog dana, Džordži je srela Belindu Bronson na ulazu u teretanu.

■—Upravo sam tebe želela da vidim - rekla je Belinda, povukavši Džordži u stranu.

—Uzela si mi reč iz usta - kazala je Džordži, malo se namrštvivši. - Upala sam u užasnu nevolju jer sam ti se poverila u vezi sa slučajem Tenderovih.

■—Ja sam razgovarala samo s jednim svojim kolegom iz odeljenja za saobraćajne udese. Sigurno je on pokrenuo čitavu lavinu. Rekao mi je da je gospodin Tender velika zverka u sudstvu. Advokati i sudije uvek misle da su oslobođeni svake sumnje i da pravni sistem koji oni zastupaju i tako vatreno brane ne može da se primeni i na njih.

■—Osim toga što je velika zverka, on je i sudija Vrhovnog suda - rekla je Džordži. - Ukoliko je zaista namerio da ovo izgura do kraja, moja karijera je gotova.

—Znaš, možda bismo mogle da se malo dublje pozabavimo ovim, da malo zagrebemo ispod površine - predložila je Belinda. - Inkognito, naravno, ako znaš na šta mislim.

■—Ne želim još više problema - rekla je Džordži odsečno. - Mentor me je danas opasno kritikovao zbog toga.

Takođe me je poljubio, zbog čega sada ne mogu da dođem k sebi, pomislila je.

—Dovoljno mi je teško da nađem zajednički jezik s njim i bez ovoga

- dodala je.

■—Koliko se sećam onoga što mi je Juan Mekgvajer iz Odeljenja za udese rekao, gospodin Tender je vozio mercedes. Ne znam koji je tačno model bio u pitanju, ali znam da je imao erbegove i da su oba aktivirana, kako na vozačevom, tako i na suvozačevom sedištu.

Džordži je znatiželjno pogleda.

■—Zaista?!

■—Da, ali čini se da gospođa Tender nije bila vezana. Kada su udarili u drvo, grana je probila vetrobran, ali i erbeg.

■—Pretpostavljam da je upravo to najviše uticalo na težinu povreda -rekla je Džordži zamišljeno.

Belinda klimnu glavom.

■—Takođe, gospodin Tender je bio čist kada je reč o drogama i alkoholu - rekla je. - Staviše, dosije mu je besprekorno čist, što je veoma pohvalno za nekoga ko vozi već četrdeset godina.

■—Sta je uzrokovalo nesreću? - upitala je Džordži. - Da li je tvoj kolega uspeo to da sazna?

—Gospodin Tender je rekao da je automobil koji je išao u suprotnom smeru prešao u njihovu traku i da je on, pokušavši da izbegne sudar, naglo skrenuo s puta i udario u drvo - rekla je Belinda. - Naravno, nije bilo svedoka, a on nije mogao da se seti koje je marke bio taj drugi automobil, tako da će biti teško da dokažemo da laže, ukoliko uopšte laže. Istražitelji iz Odeljenja za udese pokušavaju da otkriju ima li kakvih tragova guma na asfaltu, premda, ukoliko je padala kiša, a tog jutra jeste, neće biti nikakvih tragova. U svakom slučaju, rezultati će biti poznati tek za nekoliko dana.

Džordži je nervozno grickala donju usnu.

■—Volela bih da to nikada nisam pomenula - rekla je. - Verovatno je i to bila jedna od onih nesreća koje se jednostavno dese kada vozač izgubi kontrolu nad vozilom.

—Nije na odmet proveriti sve ovo - kazala je Belinda. - Jesi li upoznala gospodina Tendera?

■—Zvanično nisam, ali videla sam ga pokraj uzglavlja njegove supruge na Intenzivnoj nezi, dok sam prolazila tuda - odgovorila je Džordži. -Šef mi je rekao da je veoma brižan prema gospodi Tender, kao i da je ve- oma zabrinut što se ona nalazi u tako teškom stanju.

Belinda je sumnjičavo pogleda.

■ —Možda bi trebalo proveriti polisu životnog osiguranja njegove supruge. Ne možeš da veruješ koliko supružnici mogu da budu brižni kada postoji mogućnost da nakon smrti partnera dobiju nekoliko desetina ili stotina hiljada dolara.

—Nećeš valjda to da uradiš? - upita je Džordži zabrinuto.

—Biću veoma diskretna - rekla je Belinda. - U kakvom je žena stanju? Ima li šanse da se potpuno oporavi?

■ —Imala je prilično ozbiljnu povredu glave - kazala je Džordži. - Ukoliko se probudi iz kome, veoma je moguće da će imati neku vrstu trajnog oštećenja mozga.

Belindino lice se smrknu.

■ —Kako je to tužno, zar ne? - rekla je. - Imala sam kolegu u Odeljenju za specijalne operacije koji je pao sa zgrade. Više nije ista osoba, ne prepoznaje čak ni ženu ni decu. Po čitave dane provodi u invalidskim kolicima i zuri u prazno. Neverovatno je to što život ponekad može da ti priredi.

—Pričaj mi o tome - reče Džordži. - Ponekad se pitam da li sam donela ispravnu odluku kada sam izabrala neurohirurgiju. Nemaju sve priče baš uvek srećan kraj. Možda je trebalo da budem dermatolog ili nešto slično.

■ —I da sve vreme buljiš u kraste i ekceme? Ma daj, molim te! - uzviknula je Belinda, mršteći se. — Tebi je neurohirurgija u krvi, Džordži. Vremenom će sve doći na svoje mesto. Ne brini zbog pretnji gospodina Tendera. Temeljno ćemo ispitati slučaj i videti ima li konkretnih razloga za sumnju. Pretpostavljam da je samo zabrinut zbog toga što je na neki način odgovoran za stanje svoje supruge, te mu je potrebno žrtveno jagnje da se na njemu iskali. Videla sam to puno puta. Verovatno krivi sebe zato što nije podsetio ženu da veže pojas.

■ —Nadam se da si u pravu - rekla je Džordži. - Ovo mi trenutno zaista nije bilo potrebno. Ponekad pomislim da me je neko prokleo.

—Ne veruješ valjda u vradžbine, Džordži? - upita je Belinda iznenađeno.

■ —Ne, naravno da ne, ali otkad sam počela da radim u toj bolnici, život mi se pretvorio u haos.

■ —Da to nema nekakve veze sa onim tvojim beskrajno zgodnim šefom? - bila je radoznala Belinda.

Džordži htjede da odgovori odrično, ali iz Belindinog pogleda bilo joj je i više nego jasno da joj ova to ne bi poverovala.

■ --Jeste beskrajno zgodan, ali još uvek nije preboleo nezgodan raskid

od pre nekoliko meseci. Poslednje što mi je potrebno u životu jeste muškarac koji još uvek nije preboleo svoju poslednju ljubav. Ne podnosim da budem rezerva. Užasan je osećaj kad shvatiš da ti nisi ona prava, ona koju tvoj dečko zaista želi.

■ --Da li je nešto pokušao?

Džordži je mogla da oseti kako crveni.

■ --Na neki način...

Belinda znatiželjno podiže obrve.

■ --Gospode, baš je brz! Pa ti radiš tamo tek... koliko ono beše? Pet-šest dana, zar ne?

-Ne podsećaj me - rekla je Džordži. - Imam gotovo celu godinu pred sobom, a već sad sam se upetljala do guše.

Belinda je ispitivački pogleda.

■ --Hoćeš da kažeš da te ipak malčice privlači? - upitala je.

■ --Prilično me privlači - priznade Džordži. - On je od onih muškaraca koji bez ikakvog stida govore „volim te“ svojoj mami, koji obožavaju svoju mlađu sestru, i koji žele da se skrase i da imaju gomilu dece. Takvi se u današnje vreme ne sreću baš često, zar ne?

■ --U potpunosti se slažem s tobom - rekla je Belinda. - Taj tvoj šef mi

deluje kao muškarac iz snova većine žena. Da sam na tvom mestu, ja ne bih odustajala, bio mi on mentor ili ne.

Džordži duboko uzdahnu.

■ --Trčaću barem sat vremena na traci, samo da prestanem da mislim

da njega - kazala je.

■ --Zao mi je što moram da te podsećam, dušo, ali u ovo doba dana možeš da trčiš najduže dvadeset minuta na jednoj traci - rekla je Belinda.

-Onda ću promeniti više njih, samo da ga izbacim iz glave.

■ --Javi mi ako ti to uspe - začikavala ju je Belinda.

Džordži zakoluta očima.

-Ne počinji - rekla je, mahnuvši Belindi i konačno ušavši u

teretanu.

- Vidiš li je? - raspitivala se Hana, gledajući niz Market Strit. - Kako izgleda?

Ben je među rekom ljudi koji su užurbano prolazili ulicom pokušao da pronade jednu kestenjastu glavu, ali uzalud.

-Visoka je otprilike ovoliko - rekao je, postavivši ruku u visini svog grudnog koša. - Ima braon kosu sa svetlijim pramenovima. Nisam siguran, ali mislim da su prirodni.

Hana ga nestrpljivo pogleda.

■--A koje boje su joj oči?

-Čemu sva ta pitanja? - branio se Ben. - Ona je samo moja specijalizantkinja, ništa više.

■--Nadam se samo da nisu ledenoplave, kao znaš već čije - reče Hana

začikivački.

Ben se prope na prste, u nadi da će konačno ugledati Džordži.

■--Ne, nisu - odgovorio je pomalo odsutno, zapazivši njenu vitku figuru na uglu ulica Market i Džordž. U

jednom trenutku se sudarila s nekim čovekom, i Benu se učini kao da je njen blistav osmeh, kojim je proprarila svoje izvinjenje, osvetlio čitav kvart. - Recimo da su boje karamele... ili mlečne čokolade... tako nekako.

■--Tako znači - reče Hana, prateći bratovljev pogled.

Ben zausti da nešto kaže, ali odmah potom zatvori usta, pošto mu je Džordžin cvetni parfem zapahnuo nozdrve.

■--Izvinite što kasnim - rekla je zadihano, dok su joj sjajni pramenovi bujne kose poigrali oko lica.

■ --Da nije opet došlo do neke saobraćajne nezgode, doktorko Vilobi?

- upita Ben pomalo ironično.

-Ne - odgovori Džordži, zagladivši kosu unazad i :za ušiju.

Okrenula se prema sićušnoj tamnokosoj tinejdžerki koja je stajala pokraj Bena i ispružila joj ruku. - Zdravo, ti si sigurno Hana. Ja sam Džordži.

■--Drago mi je što smo se upoznale, Džordži - reče Hana sa prijateljskim osmehom. - Ben mi je pričao o tebi.

■--Gospode! - uzviknu Džordži, široko se osmehnuvši. - Nadam se da

to nećeš upotrebiti protiv mene.

Hana je čas gledala u svog brata, a čas u njegovu novu specijalizantkinju.

■--Naravno da neću - rekla je. - U svakom slučaju, ti si mnogo lepša od njegove bivše devojke. Ona je bila...

■--Hana! - podviknu Ben oštro.

Hana ga pogleda poput kakvog nevinašceta.

-Šta?

■--Džordži ne zanima moj privatni život — kazao je. - Osim toga, žudim za jednom kafom. Nisam oka sklopio prethodne noći.

■--Bili ste dežurni? - upita Džordži.

■--Ne, Hana je hrkala - odgovori Ben, grohotom se nasmejavši.

-Nije istina! - povika Hana, udarivši ga nežno lak- tom u mišicu. - Ti si mene držao budnom, a ne ja tebe!

■--Nemojte mi reći da hrčete, gospodine Blekvud? — upita ga Džordži razdragano.

■--Do sada se niko nije žalio - odgovori Ben, uputivši joj jedan prodoran pogled ispod svojih tamnih obrva.

-Ali zato priča u snu - ubaci se Hana. - Radio je to još kao dečak. Mama mi je rekla.

■--Ako odmah ne ućutiš, neću ti kupiti one urnebesno skupe patike koje si želela - reče Ben, pretvarajući se da je ljut. - I poslaću te kući da radiš domaći!

Hana se nagnu napred i okrenu se prema Džordži.

-Ne misli on to stvarno - rekla je. - Stalno me zadirkuje.

Džordži se sve vreme smejala njihovom začikivanju, ali nije mogla a da ne primeti ogromnu bliskost koja je postojala između njih, uprkos rečima koje su izgovarali.

Hana ga je držala pod ruku i gledala ga s obožavanjem, dok se on njoj smeškao blagonaklonim osmehom, koji kao da je govorio da pored njega nema razloga za brigu i da će je on uvek čuvati.

Džordži se zapita hoće li Ben i nju jednog dana gledati s takvom ljubavlju u očima. Osećala je da ga je neodoljivo privlačila, ali znajući za njegov ne tako davni raskid, pomislila je kako to između njih možda nikada neće postati ozbiljno, i kako mu je ona

najverovatnijeniše više služila za razbijanje monotonije u životu. A možda je i to što mu je rekla da je s prijateljicom sklopila pakt o neizlaženju s muškarcima takođe uticalo na njegov stav prema njoj? Pitala se da li je upravo to bio razlog zbog koga nije prestajala da razmišlja o njemu. Zabranjeno voće oduvek je bilo najslađe.

■—Može ovde? - upita Ben.

■—Molim? - reče Džordži zbunjeno, i dalje u svojim mislima. - Sta ste rekli?

Ben se zagleda u njene meke, sjajne usne, osetivši snažan nalet želje u donjem delu svog stomaka. Po ko zna koji put se zapitao da li je normalan što je prihvatio njenu ponudu da pođe s njim i njegovom sestrom - kupovinu. Kako će moći da odoli a da je ne dodirne, do đavola? Predstavljala je pravi izazov za njegova čula, počevši od njene raspuštene, svilenkaste kose, pa sve do noktiju na nogama obojenih u purpurnu nijansu ružičaste, a koji su virili iz sandala s visokim potpeticama, savršeno ukombinovanih sa uskim farmericama. Gore je imala jednostavnu ružičastu bluzu sa V-izrezom, odakle se nazirala udolina između njenih jedrih grudi, a izvezena višnjica tačno iznad njene tesne dojke privlačila je njegov pogled poput magneta.

Hana ga ponovo munu laktom u mišicu.

■—Sta je s vama, narode? - upitala je.

—Kako? - rekoše Džordži i Ben uglas.

Hana položi ruke na kukove, imitirajući učiteljicu.

■—A sada sedite, oboje, i pristojno se ponašajte - rekla je. - Došli smo ovamo na kafu i neću da vidim nikakvo pipkanje ispod stola.

■—Nije valjda da misliš... - započe Džordži zbunjeno, ali Benov dubok glas je preseče.

—Hana, prestani. Postidela si Džordži. Nas dvoje nismo u toj priči na koju ti aludiraš. Osim toga, kladila se s prijateljicom i mogla bi da izgubi hiljadu dolara ukoliko izađe na sastanak s nekim muškarcem pre Uskrsa. Pomisli samo koliko pari cipela bi mogla da kupiš tim novcem.

■—Ne previše - odbrusi Hana, vragolasto se smeškajući.

Džordži je zurila u kartu pića, nadajući se da ni- je pocrvenela onoliko koliko je mislila, jer je iznutra gorela.

Srećom, prišao im je konobar i oni naručiše kafu. Džordži nije mogla a da ne primeti Benov zaštitnički stav prema sestri kada se mladi konobar, uzimajući narudžbine, krajičkom oka zagledao u Hanu. Ben je privukao stolicu bliže njenoj, zagrlivši je.

■—I ne pomišljaj na to, malena - rekao je, pošto je mladić otišao. - Još uvek si klinka, a i on nije dovoljno visok za tebe.

Hana ga nadmeno pogleda.

■—To što si rekao je užasno - kazala je. - Nije on kriv što nije visok. Osim toga, izgleda kao filmska zvezda.

Ben se nasmeja i razbaruši joj kosu prstima.

■—Holivudske zvezde su okej, ali ti si još uvek premlada.

Hana se okrenu prema Džordži i bolećivo je pogleda.

■--Imaš li i ti dosadnog starijeg brata koji skenira sve tvoje potencijalne momke? - upitala je.

Džordži se nasmeja.

■--Ne, nemam, ali mislim da sam time ostala uskraćena za nešto zaista

posebno - rekla je.

-Veruj mi, nisi - reče Hana, ali njen zadovoljan osmeh nije bio u skladu s njenim tonom. - A šta je tebi važno kod momaka? - upita je Hana slobodno.

Džordži nekoliko puta zbunjeno trepnu.

--Pa...

■--Hana, molim te! - prekinu je Ben, zakolutavši očima.

Hana ga samo upitno pogleda, a potom mu okrenu leđa i ponovo se obrati Džordži.

-Sta si ono htela da kažeš? - upitala ju je.

Videvši Benov izraz lica, Džordži se jedva suzdržala da ne prasne u smeh.

■--Samo da malo razmislim. Sad si me baš zatekla - rekla je, poigravajući se jednim svetlijim pramenom svoje kose. - Smisao za humor je veoma važan - ka- zala je. -I ne bih da zvučim kao da imam predrasude prema niskim muškarcima, ali volim kad je muškarac iznad mene, i to ne samo u fizičkom, već i u intelektualnom smislu.

■--Nije loše za početak - rekla je Hana, okrećući se prema bratu.

■--1 da, setila sam se... Sviđaju mi se muškarci koji ponekad umeju da

priznaju da su pogrešili.

■—Zanimljivo - reče Hana, zamišljeno klimajući glavom.

—Zanimljivo? - ponovi Ben, upitno pogledavši svoju sestru. - Sta bi to trebalo da znači?

■—Daj, Bene! - povika Hana. - Ne pravi se lud! Pa ti mrziš da se izvinjavaš. To ti je loša osobina. Isuviše si ponosan da bi priznao grešku.

■—To je apsolutno netačno - uzvratila Ben uvređeno.

■—A šta je bilo s Lejlom? - upita njegova mlađa sestra. — Znao si da ona nije prava osoba za tebe od trenutka kad si se spetljao s njom, ali ti to nisi hteo sebi da priznaš. Mama i ja smo ti rekly da će se to završiti u suzama, i tako je i bilo.

■—Da, ali ne mojim - reče Ben nabusito.

■—Laže — rekla je Hana, obraćajući se Džordži. - Mesecima je bio u depresiji. Bile smo toliko zabrinute za njega da smo...

—E sad je dosta! - prekinu je Ben, ustajući od stola. - Nemam nameru da sedim ovde i slušam tvoje baljezgarije o meni, kao da sam nekakav kilavi gubitnik koji ne zna šta će sa svojim životom. Za boga miloga, Hana, nije ni čudo što se mama brinula kako ćeš se snaći u gradu! Ponašaj se kao da si puštena s lanca!

■—Ali to što sam rekla jeste istina, Bene. Mesecima si bio ucveljen. Vreme je da to konačno ostaviš iza sebe — rekla je Hana brižno.

Njihov razgovor prekinula je zvonjava Benovog mobilnog telefona, i on se povuče u ćošak bara kako bi mogao na miru da se javi. Kada se posle nekoliko minuta vratio, delovao je zabrinuto.

-Ja se izvinjavam, ali moraću nakratko da vas ostavim. Moram hitno da pregledam jednog svog privatnog pacijenta.

Okrenuo se prema Džordži.

■--Možeš li da ostaneš sa Hanom otprilike sat, sat i po vremena?

Javljam se čim završim.

Džordži se široko osmehnu.

■--Naravno. To mi se čak čini kao odlična ideja - rekla je.

Ben zadenu svoj mobilni za kaiš i uputi se prema izlazu. Znao sam da će to da kaže, pomislio je, hodajući prema garaži u kojoj je ostavio kola.

Ben je video snimke sa magnetne rezonance Eme Stenli dve nedelje ranije, ali njeno stanje se otada drastično promenilo. Mlada

šesnaestogodišnja atletičarka imala je tumor na lumbalnom delu kičme koji, iako benigni, nije bio nimalo bezopasan. Tumor je pritiskao kaudu ekvinu*, izazivajući otupelost butnih mišića i slabost u nogama.

Operacija je bila jedini izlaz, ali postojao je niz rizika, posebno zato što je tumor bio dosta veliki i njegovo uklanjanje moglo je da ošteti brojne nervne završetke. Ema je poslednjih dana nekoliko puta pala, i njeni roditelji su, pošto su se uplašili, odlučili da pozovu Bena i da ne čekaju pregled u ponedeljak, kada su imali zakazano.

Ben je smestio Emu i njene roditelje u svoju kancelariju.

- Znam da smo ranije već razgovarali o ovome - započeo je. - Međutim, Emino stanje se pogoršalo i nije na odmet da sve još jednom ponovimo - rekao je. - Tumor ubrzano raste, mnogo brže nego što sam očekivao. Vrlo je važno da ga otklonimo kako bismo rizik od trajnog oštećenja kičmenih nerava sveli na minimum.

Glenda i Džejms Stenli se zгледаше i uhvatiše kćerku za ruku, svako sa svoje strane.

■—Jasno nam je, gospodine Blekvud - rekao je otac.

■--Mi samo želimo da ona bude dobro i da ponovo trči.

Sad dolazi onaj teži deo, pomisli Ben, pripremajući se za nastavak razgovora.

■—Svaka operacija nosi određeni rizik - nastavio je.

-Čak i one rutinske operacije. To znači da pre zahvata moramo da razjasnimo koji sve rizici postoje.

■—Ne želimo da plašimo Emu, gospodine Blekvud - rekao je otac. - Da li je neophodno da baš pred njom pričamo o ovome? - upitao je potreseno.

■—Znam da nije lako - kazao je Ben, okrećući se prema Emi. - Ema, ja mislim da treba da znaš s kakvim problemima možemo da se suočimo. Možeš da me pitaš sve što želiš, sve što te kao jednu atletičarku zanima, a što ljude koji se ne bave sportom verovatno ne bi toliko brinulo.

■—Razumem, gospodine Blekvud, i želim sve da znam - rekla je devojka zrelo. - U redu je, tata, mama. Potrebno mi je da znam šta me čeka.

Emini roditelji klimnuše glavom, što je Ben shvatio kao znak da nastavi dalje.

■—Rizike možemo da podelimo u dve grupe - rekao je. - Prvi su oni koji mogu da se jave tokom bilo koje operacije, poput infekcije, krvarenja i trombova u nogama. Za nekoga tvojih godina i fizičke kondicije, Ema, ti rizici su svedeni na minimum.

Cauda equina lat. - Skup korena moždinskih živaca koji sličje konjskom repu, potiču od kičmene moždine od nivoa 2. slabinskog pršljena naniže. (Prim. prev)

■—To je dobro, gospodine Blekvud - reče Ema. - Vidiš, mama? Rekao je da su rizici svedeni na minimum.

Ponovo se okrenula prema Benu.

—To znači da ću biti dobro, zar ne? - upitala je poletno.

■—Svi se iskreno tome nadamo, Ema - odgovori Ben. - Postoji i druga vrsta rizika, a to su oni koji prate određeni tip hirurškog zahvata i koje sam hteo da vam razjasnim. Ema, tvoj tumor je prilično veliki, i mnogi kičmeni nervi koji se nalaze u poslednjih nekoliko centimetara kičmene moždine zahvaćeni su njime. Naš cilj je da potpuno otklonimo tumor kako se ne bi više vraćao, i zato ću morati da očistim sve nervne završetke njega. Moguće je da se pri tom neki oštete, možda čak i trajno.

■—Sta to tačno znači, gospodine Blekvud? - upitala je Ema zabrinuto, zgladajući se s roditeljima.

■—Zavisi od toga koji nervni završetak je oštećen - rekao je Ben. - Najblaže posledice jesu slabost i povremena blaga oduzetost nogu, a najgore bi bile gubitak kontrole nad pražnjenjem debelog creva i bešike.

■—Uradite ono što morate, gospodine Blekvud - ubacila se Emina majka. - Moja kćerka je dovoljno patila. Sve što mi želimo jeste da više ne trpi bol.

A šta ćemo s nepokretnošću?, pomisli Ben, shvativši koliko ga zabrinut pogled Emine majke podseća na onaj koji je njegova majka imala kada je Hanin život pre mnogo godina visio o koncu. Ista mračna senka titrala je u očima Glende i Džejmsa Stenlija. Bio je svestan da ne postoji najbolji način da ih pripremi za ono što ih je čekalo.

Okrenuo se prema Emi, obraćajući se isključivo njoj.

■—Ema, pred nama je težak zadatak, ali nakon toliko godina napornog treniranja i posvećenosti sportu, ja nimalo ne sumnjam u

tvoju spremnost da ga zajedničkim snagama uspešno iznesemo do kraja

- rekao je. - Jesam li u pravu?

Ema se blago osmehnu.

■—Da - odgovorila je devojka. - Ja volim izazove.

■—Odlično, jer ovo o čemu pričamo jeste izazov, i to verovatno najveći u tvom životu, barem do sada. Ne mogu da ti obećam čudo, dovoljno si odrasla da to shvatiš, ali mogu da ti obećam da ću dati sve od sebe da uklonim taj tumor kako bi pritisak u tvojim kičmenim nervima popustio. Ali moraš da budeš svesna rizika.

■—U redu je, nastavite - rekla je Ema, promeškolvivši se u svojoj stolici.

Ben pogleda u Emine roditelje, osetivši kako mu se srce steže od bola koji je mogao da nazre u njihovim očima.

Nijedan roditelj nije želeo da gleda kako se snovi njegovog deteta ruše pred njim, ali njegova dužnost bila je da ih obavesti kakve posledice je mogao da ima jedan ovako invazivan zahvat. Duboko je udahnuo vazduh, uspravio se u svojoj stolici i položio dlanove na sto.

■—Ne mogu da vam obećam stoprocentni oporavak - rekao je. - Moguće je da su neki Emine nervi već trajno oštećeni.

—Hoćete da kažete...

Ali Glenda zastade u pola pitanja, videvši da su i Ema i njen otac sasvim jasno razumeli o čemu je reč.

■—Da - odgovori Ben, teško dišući. - Postoji mogućnost da Ema ostane nepokretna.

Tišina je bila toliko teška da je Ben osećao kako može da je dodirne. Čekao je reakciju. Unapred je znao da će do nje doći i kakva će biti. Obično bi muk potrajao nekih pet do deset sekundi.

Jedan.

Dva. Tri.

Četiri.

■—Ali, ja sam atletičarka... - rekla je Ema slabim glasom. - Trčanje je moj život. Imam gomilu sponzora.

Bena je bolelo srce zbog nje. Bila je Hanina vršnjakinja. Bila mu je bliska ta tinejdžerska strastvenost i posvećenost isključivo jednoj stvari, bili to momci, moda ili sport.

■—Znam, Ema - rekao je blago. - Ja ću dati sve od sebe, ali moraš da budeš svesna rizika. Ova vrsta tumora je veoma retka. Ti ga nisi ničim izazvala. On je jednostavno tu gde jeste, i mora da bude otklonjen. To je moj zadatak. A tvoj zadatak je da mi veruješ da ću dobro obaviti posao i da će sve biti u redu, ali kao što sam rekao, ne mogu to stoprocentno da garantujem.

Na trenutak je zastao.

■ —U ovakvim slučajevima ja obično savetujem pacijentima da potraže mišljenje drugog doktora - dodao je. - Nemojte misliti da ću se naći uvređenim zbog toga, štaviše, mislim da bi to bilo poželjno.

■ —Ne - rekao je otac, brzo razmenivši poglede sa suprugom i kćerkom. -Čuli smo da ste vi najbolji i želimo da se vi pobrinete za Emu. Uostalom, vi ste prvi dijagnostikovali tumor, nakon što smo mesecima išli od lekara do lekara.

Bili su to tako dragoceni meseci, pomislio je Ben ljutito, otvarajući fioku kako bi iz nje izvadio potrebne formulare. Gospode, ponekad je zaista prezirao svoj posao.

- Pa šta misliš o mom bratu? - upitala ju je Hana pošto su popile kafu. -Super je, je l' da?

■--Da... - odgovori Džordži zbunjeno. - Ali ne želim

Ida misliš da se između nas nešto dešava...

—Kažeš, hiljadu dolara? - prekinu je Hana vragolasto. - Zar ne misliš da je moj bata vredan tih para?

Definitivno, pomislila je Džordži, ali naravno da ni- je imala nameru da to prizna Benovoj sestri. Staviše, tek je sebi počinjala da priznaje da je privlačnost ko- ju je osećala prema njemu prelazila granice telesnog.

-Lejla Ingram ga je užasno povredila - nastavila

je Hana, ne sačekavši Džordžin odgovor. - Spavala je s drugim a on to nije znao. Bilo mi je drago kad su raskinuli jer mi se ona nikada nije svidala, ali žao mi je njega, zato što se otada potpuno zatvorio. Ben će uskoro napuniti trideset pet godina. Već bi trebalo da je oženjen, sa bebom na putu. Jedva čekam da dobijem bratanca ili bratanicu, a mama i tata umiru od želje za gomilom unučića.

Džordži je samo bespomoćno treptala, ne znajući da li da nešto kaže ili da jednostavno pusti Hanu da govori, budući da je očigledno naumila da joj svašta ispriča.

■—Ne znam da li to znaš, ali moj tata nije pravi Benov otac. Njegov tata je umro kada je on imao šest godina, u traktorskoj nesreći. Kad god prođem pokraj mesta na kome je taj nesrećni čovek stradao, ne mogu a da ne pomislim kako se Ben tada osećao. Otac mu je poginuo samo pola sata nakon što ga je ispratio iz kuće, živog i zdravog.

Džordži podiđe jeza. Život je ponekad mogao da bude tako krhak. Njen posao ju je svaki dan podsećao na to. Bila je to jedna od stvari koje su je istovremeno privlačile i odbijale. Sudbina je prema nekima bila majka, a prema nekima maćeha.

—Moj otac je bio vlasnik susednog poseda - nastavila je Hana nakon kraće pauze. - On je godinama bio potajno zaljubljen u mamu. Pomogao joj je da ponovo stane na noge. Obavljao je sve poslove na farmi, a često je pomagao i finansijski, kao što Ben čini danas. Kada je suša, moramo da kupujemo veće količine stočne hrane. Da nema Bena, moji roditelji bi izgubili farmu.

Džordži se setila mirisa Benovih kola, ne mogavši a da se istovremeno ne priseti svog grubog i neprikladnog ponašanja od pre nekoliko večeri.

■—Tvoj brat je veoma fin čovek - rekla je. - Nije ni čudo što ga obožavaš.

Hana se nasmeši.

—Znači, ipak ti se malčice sviđa? - upitala je.

■—On je moj šef, Hana - odgovori Džordži, više da bi podsetila sebe, a ne njegovu sestru. - Nas dvoje treba da sarađujemo narednih dvanaest meseci. Ljubavne veze na radnom mestu uglavnom nisu baš dobra ideja. U našem poslu linija između života i smrti veoma je tanka. Tamo nema mesta za povređenost ili prebacivanja, koje neuspela veza može da donese.

—Ja mislim da se ti njemu sviđaš - bila je uporna Hana. - Ben ne skida pogled s tebe. Nisi to primetila?

Džordži pomisli kako Benova sestra možda ima isuviše dobro opažanje. Ako je Hana već primetila Benovu naklonost prema njoj, zašto se ona onda uopšte trudila da prikrije svoju prema njemu?

■—Da, možda... - rekla je konačno. - Ne znam da li znaš da nismo baš tako dobro počeli. Da li ti je ispričao šta sam mu uradila?

—Ne - odgovori Hana, naginjući se prema njoj. - Reci mi šta se desilo.

Džordži joj je ispričala šta se dogodilo tog sudbonosnog jutra. Hana ju je ćutke slušala, netremice je gledajući svojim plavozelenim očima.

■—Nije ni čudo što nam ništa nije rekao, ni meni ni mami - kazala je. - Mogao je da pogine.

—Žao mi je. Osećam se užasno zbog toga. Uglavnom sam vrlo pažljiva, ali tog jutra sam bila nervozna zbog svog prvog dana u bolnici.

■ —Ja sam doživela groznu nezgodu s biciklom kad sam imala sedam godina - rekla je Hana tiho. - Jedva sam preživela. Tri puta su me oživljavali u ambulantnim kolima, na putu za bolnicu. Ne pričamo često

o tome kod kuće. To je najbolnija tema u našoj porodici.

■—Žao mi je.

■—Ben je upravo zato izabrao neurohirurgiju - nastavila je Hana. - Tek je bio diplomirao na medicini kada me je udario auto na putu koji vodi na naše imanje. Kada sam se probudila iz tronedeljne kome, odlučio je da specijalizira neurohirurgiju.

—Ima mnogo pacijenata koji su mu zahvalni zbog toga - ubacila se Džordži.

■—Da, znam Džordži je samo bespomoćno treptala, ne znajući da li da nešto kaže ili da jednostavno pusti Hanu da govori, budući da je očigledno naumila da joj svašta ispriča.

■—Da li se sećaš detalja u vezi sa nesrećom?

—Ne, ali da budem iskrena, drago mi je zbog toga - rekla je Hana. - Sve što znam jeste da vozač nikada nije uhvaćen.

■—Da li ti je još teže zbog toga?

■—Ne, nimalo - odgovori Hana. - Čemu ogorčenost? Imam nekoliko titanijumskih šrafova u glavi, ali živa sam, zar ne? Pretpostavljam da je osoba koja me je udarila na neki način mnogo više patila od mene. Svakoga dana mora da živi s tim da je bila isuviše velika kukavica da bi stala i pomogla. Da sam na njenom mestu, ja ne bih mogla da živim s tom činjenicom.

■—Ne bih ni ja - složila se Džordži.

■—Sigurna sam da će Ben to zaboraviti - rekla je Hana, videvši Džordžin zabrinut izraz lica. - On nije zlopamtilo.

—Osim kad je reč o mom ocu - reče Džordži, gorko se osmehnuvši.

—O tvom ocu? - upita je Hana zbunjeno. - Kakve veze tvoj otac ima sa svim ovim?

■—Ja sam kćerka profesora Vilobija - odgovori Džordži. - Sigurna sam da ti ga je Ben pominjao.

■— Onog doktora Vilobija? - upita Hana iznenađeno. - Videla sam Bena istinski ljutog samo dvaput u životu. Prvi put kad sam se probudila iz kome. Pretio e da će vozača koji me je udario iseckati na sitne ko-made, samo da ga se dočepa. A drugi put, bilo je to kada je pao taj ispit. Radio je tri posla kako bi platio tebi studije, radio je dodatne smene pre ispita kako bi platio ostatak duga, tako da mu je to veoma teško palo. Godinama pre toga nije bio na odmoru, niti je imao ijedan slobodan dan. Bio je na ivici da odustane od svega, ali je nekako uspeo da sakupi snagu i da gura ono što je želeo do kraja. Uostalom, uspeh je najbolja osveta, zar ne?

■—Pretpostavljam da jeste - rekla je Džordži, blago se mršteći.

Nije ni čudo što je Ben bio malo neprijatan tokom naše zajedničke večere, pomislila je. Njen život nije mogao više da se razlikuje od njegovog. Ona je oduvek nosila najskupoceniju garderobu, imala je najkvalitetnije obrazovanje i putovala je do mile volje, a da za sve to nije morala ni prstom da mrdne.

Za razliku od nje, Ben je rano izgubio oca i stoga e naglo sazeo i preuzeo odgovornost za svoju porodicu. Bila bi ogromna šteta da je odustao od karijere neurohirurga, ali ona nije želela da prihvati činjenicu da ga je njen otac oborio iz inata ili zbog bilo kakvih predrasuda.

U tom trenutku, za njihovim stolom se pojavio konobar kako bi odneo prazne šolje, i Džordži odluči da iskoristi tu priliku i preusmeri razgovor na neke druge teme. Uzela je torbu, prebacila je preko rame-na i ustala.

- Mogle bismo da pođemo - predložila je. - Kuda bi želela da ideš?

Hana je bila sjajno društvo, zaključila je Džordži sat i po kasnije, pošto su obe isprobale po nekoliko pari cipela i haljina po raznoraznim buticima. Pričala joj je o svom životu na farmi, i o tome kako je po završetku školovanja želela da postane vaspitačica. Takođe je gotovo neprestano govorila o svom starijem bratu, čime je

samo otežavala Džordžinu odluku da sputa svoja ionako sve jača osećanja prema njemu.

On nije bio površan i sebičan, poput većine muškaraca s kojima se ranije zabavljala, a u bolnici se prema pacijentima ophodio pre svega kao prema ljudima, a ne kao prema imenima na listi čekanja. Bio je posvećen svojoj porodici, a kolege su ga obožavale. Šta je uopšte moglo da joj se ne sviđa kod njega?

—Misliš li da mi guza izgleda preveliko u ovim farmerkama? -upitala ju je Hana, pogledavši preko ramena kako bi videla svoju zadnjicu u ogledalu.

■—Savršeno ti stoje - rekla je Džordži. - Osim toga, mislim da će se ona majica koju smo malopre kupile odlično slagati s njima.

Hana se okrenu i postavi ruke na bokove, posmatrajući svoj odraz.

-Volela bih da sam malo viša - kazala je. - Nije fer što Ben ima metar devedeset, a ja tek nešto više od metar šezdeset. Baš bi mogao da mi pozajmi nekoliko centimetara, zar ne?

■--Pričaj mi o tome - reče Džordži suvo, podigavši nogavice farmerki kako bi Hani pokazala visinu svojih potpetica. - Verovatno ću trajno oštetiti zglobove i kolena pokušavajući da ga bar povremeno gledam u oči.

Hanine oči zasjaše.

■--Dok god možeš da dohvatiš njegove usne da ga poljubiš, sve je u redu.

Džordži nije mogla da sputa rumenilo koje joj je u trenutku oblilo obraze.

-Bože dragi! - povika Hana. - Vas dvoje ste već to uradili! Znala sam! Čekaj samo da kažem mami. Biće presrećna!

■--Hana, molim te...

■--Nema svrhe da poričeš - prekinu je Hana, oblačeći svoje stare farmerice. - Znala sam to čim sam vas videla zajedno. To je sudbina, znaš? Koji si znak i horoskopu?

-Rođendan mi je tek za nekoliko meseci.

-Sad si me podsetila - reče Hana užurbano. - Benov rođendan je za koju nedelju. Već sam nešto napravila, posebno za njega, ali volela bih da mu kupim neku kolonjsku vodu. Hoćeš li mi pomoći da je izaberem? Džordži samo potvrdno klimnu glavom i već za nekoliko trenutaka njih dve se nađoše u jednoj obližnjoj parfimeriji.

Hana je bila nalik svom bratu - potpuno neodoljiva.

13.

Ben je nazvao Hanu na mobilni kako bi se dogovorili gde da se nađu, i pola sata kasnije, ugledao je svoju sestru i Džordži kako sede na travi u blizini fontane u Hajd parku. Džordži je hranila mrvicama nekoliko golubova koji su se sakupili oko njih.

Čak ni životinjsko carstvo ne može da odoli njenoj prirodnoj lepoti i sarmu, pomislio je dok je hodao prema njima.

■—Cao, Bene! Pogledaj šta sam kupila - rekla je Hana, ustajući i otvarajući kese ne bi li mu pokazala farmerke i majicu koje su se u njima nalazile.

—Vrlo lepo - uzvratila Ben. Zatim je pogledao u Džordži, koja je i dalje sedela na travi, prekrštenih nogu. - Jesi li i ti nabacila nešto novo? - upitao je.

■—Samo bolove u nogama - reče Džordži suvo, pokušavajući da ustane.

Ben se nasmeja i ispruži joj ruku, povukavši je tako snažno da se najednom našla u njegovom zagrljaju.

—Ja... - Džordži je zaustila nešto da kaže, ali Ben ju je preduhitrio.

■—Valjda će ti ovo poslužiti kao nauk, da ubuduće ne nosiš tako sumanuto visoke potpetice kad znaš da ćeš morati puno da hodaš - rekao je šaljivo.

■--Ona to radi samo da bi mogla da dohvati tvoje...

-Hana! — povikala Džordži, osećajući kako crveni od stida.

Ben blago povuče svoju sestru za konjski rep.

■--Bezobraznice jedna - začikavao ju je. - Zašto zadirkuješ moju jadnu

specijalizantkinju?

Hana se na to samo nasmeja.

Dan je bio vreo, i Benova mladana sestra poželela je da posle šopinga ode na plažu.

■--Zašto ne bi pošla s nama, Džordži? - upitala je. Džordži stidljivo pogleda u Bena.

-Mislim da...

-Ma daj! - bila je uporna Hana. - Biće mi dosadno ako budem bila sama. Ben će satima surfovati, a ja ću se verovatno utopiti pod prvim većim talasom.

■ --Ne obraćaj pažnju na nju, Džordži - rekao je Ben. - Hana pliva kao

ribica, a ja nisam surfovao još od Božića. Nego, zaista bi mogla da pođeš s nama. Dan je baš topao. Uostalom, kad ti dosadimo, možeš da se okreneš i da odeš kući.

Teško da možete da mi dosadite, pomislila je Džordži.

■ --lonako sam nameravala da idem danas na plivanje - rekla je. - Biće

mi drago da ne budem sama.

Nešto kasnije, Džordži se pridružila Hani, legavši na poveći peškir prostrt na pesku plaže Bondi, dok se Ben uputio prema visokim talasima.

■ —Znaš li da surfuješ? - upitala ju je Hana, dodajući joj mleko za sunčanje koje je pozajmila od nje nekoliko trenutaka ranije.

■ —Nikad nisam ni probala - odgovorila je. - Htela sam da uzimam časove, ali nekako nikad nisam imala vremena za to.

■ —Ben bi mogao da te nauči - rekla je Hana. - Pogledaj ga.

Pokazala je na njegovo preplanulo, mišićavo telo koje se sada, dok je stajao na dasci, borilo sa snažnim talasima.

■ —Eno ga tamo. Nije loše za momka koji je odrastao u unutrašnjosti, zar ne? Je l' da je kul?

Ne znam da li je kul, ali svakako je neverovatno zgodan, pomislila je Džordži, posmatrajući ga kako klizi niz jedan ogroman talas. Potom je legao na dasku i snažno zaplivaio, a ona je netremice zurila u njegove izvajane mišiće i crnu kosu koja se sijala na bleštavom letnjem suncu.

■ —Šta kažeš na to da malo plivamo? - upitala je, želeći da barem nakratko skrene razgovor sa Bena. Srce joj je udaralo kao ludo i sve što je sada htela bilo je da se malo smiri.

Hana skoči na noge.

—Ko će pre do vode! - viknula je.

Džordži ju je pustila da pobeđi. Voda je bila prijatna i osvežavajuća nakon vreline sunca, i njih dve zajedno otplivaše do bova. Mogla je da se uveri da je Benova sestra zaista bila dobar plivač, kao što je on nekoliko sati ranije tvrdio. Pošto je bila gužva, Hana je predložila da otplivaju iza bova, ali Džordži je to izričito odbila.

—Nema potrebe, Hana - rekla je. - Vidim da odlično plivaš, ali ne možemo da budemo sigurni šta se krije pod vodom. U bolnici u kojoj

sam prethodno radila, primili smo pacijenta s trajnom povredom vrata. Čovek je zaronio ispod talasa i slomio dva vratna pršljena udarivši u peščani sprud. Naredne nedelje trebalo je da se oženi, ali verenica ga je ostavila. Bilo e veoma tužno.

Pošto su izašle iz vode, Hana na trenutak zastade kako bi iscedila svoju mokru kosu, a potom se zajedno uputiše prema peškirimama.

■—Kako podnosiš sve te tužne završetke, Džordži? - upitala ju je. - Mama je stalno zabrinuta za Bena, zbog stvari s kojima svakodnevno mora da se suočava. Mislim da je zbog nesreće koja mi se desila još svesnija stvari kroz koje doktori i sestre prolaze, kao i pacijenti : njihove porodice.

■—Ponekad je zaista teško - odgovori Džordži iskreno. - Obučeni smo da uspostavimo distancu sa pacijentima, ali u praksi to ponekad nije moguće. -Adan epominjemo izvesne doktore, pomislila je.

■—Ja ne bih mogla time da se bavim - rekla je Hana, ležući na peškiri.

- Zato želim da radim s decom. Pretpostavljam da će najgore stvari s kojima ću morati da se susrećem biti krvarenje iz nosa i menjanje pelena.

-I ja planiram da radim s decom.

■—Misliš, na pedijatriji?

■—Da - odgovori Džordži. - Baš sam slaba na malu decu.

Džordži se ugrize za usnu.

-Ako zaista to želite...

■--Želimo! - povikaše Ben i Hana uglas.

Džordži se na to samo nasmeja.

- Večera? - upita Rijanon, uputivši Džordži sumnjičav pogled. - To je sastanak, zar ne?

■ --Ne bih rekla, jer će s nama biti i njegova šesnaestogodišnja sestra -

odgovori Džordži ozbiljno.

■--Ma daj! - odbrusi njena cimerka, zakolutavši očima. - Tako svi kažu.

-Ali ovo je istina - rekla je Džordži, stavljajući viseće minduše veštima pokretima. — Zove se Hana i preslatka je. Da previše priča o svom bratu, to je tačno, ali je i sasvim očekivano, jer je osamnaest

godina stariji od nje i ona ga na neki način doživljava kao neku vrstu idola.

-A ti? - upita je Rijanon izazivački. - Kako ga ti doživljavaš?

Džordži pogleda u nebo.

■--Ponekad se pitam da li je uopšte trebalo da pristanem na onu glupu

opkladu. Čini mi se kao da je sudbina uplela svoje prste. Nekoliko dana pošto sam se zaklela da nema šansi da izađem s nekim, preda mnom se pojavi muškarac koji mi potpuno pomuti razum.

Rijanon nakrenu glavu na stranu i ispruži ruku.

■--Pare na sunce, drugarice. Ionako ćeš morati da mi platiš, tako da je

bolje da to odmah okončamo.

Džordži prkosno podiže bradu.

■--Ne - rekla je. - Posle Endrua sam se zaklela da barem tri meseca neću pogledati nijednog muškarca, i to sam ozbiljno mislila.

-To je bilo pre nego što si upoznala Bena Blekvuda - podsetila ju je Rijanon.

■--Ja sam jaka ličnost - kazala je Džordži samouvereno. - Mogu da izdržim, znam da mogu. Pa šta ako dobro izgleda, obožava svoju mlađu sestru, brine

O farmi i finansijski pomaže svoju porodicu? I što je izuzetan hirurg? Rijanon je zaprepašćeno pogleda.

■--On je sve to? - upitala je.

■--Da. I obožava svog očuha.

■--Ma nije moguće? - reče Rijanon, dodajući Džordži ruž za usne.

Džordži je nekoliko trenutaka nemo zurila u karmin.

■--Sta nije u redu? — upita je Rijanon. — Ne sviđa ti se boja? Mislim

da će savršeno ići uz to što si obukla. Uzgred, ta haljina ti fantastično stoji. Volela bih da sam tako zgodna kao ti. Ko zna, možda i ja krenem u teretanu.

■--Staviću samo sjaj. Ne želim da preteram - rekla je Džordži.

■ --Veruj mi, Džordži, ti bi preterano dobro izgledala -kad bi se pojavila u džaku - reče Rijanon suvo. - Dovoljno je samo

da te pogleda u te tvoje krupne smeđe okice, i gotov je. Ukoliko već nije. A verovatno jeste.

Džordži čvrsto zagrlu svoju cimerku.

■ --Ti tako prijaš mom egu - kazala je. - Nećeš biti usamljena večeras,

zar ne? - upitala je zabrinuto.

-Neću, naravno. Mislim, naravno da neću... reče Rijanon brzo. -

Moram da radim na svojoj doktorskoj disertaciji. Otići ću u univerzitetsku biblioteku na nekoliko sati.

■--Sigurna si?

■--Potpuno.

Džordži duboko udahnu i osmotri svoj odraz u ogledalu.

-U redu, onda...

Utom se začu i zvono na vratima i Rijanon joj dodade malu večernju torbicu boje trule višnje, koja se savršeno slagala s njenom crnom elegantnom haljinom i tamnocrvenim sandalama s visokim potpeticama.

■ --Ako već budeš dobila žuljeve, potrudi se da se to isplati - dobacila

joj je Rijanon.

Nego šta nego hoće, pomislila je Džordži, otvarajući ulazna vrata.

14.

Ben nije mogao da odoli a da ne odmeri Džordži od slave do pete kada mu je otvorila vrata. Na sebi je imala satensku haljinu koja je isticala njene savršene obline, kao i blistavost njene blago preplanule kože. Kosa joj je padala na ramena, i on se jedva suzdrža da ne ispruži ruku i ne prode prstima kroz njene svilenkaste pramenove. Do njegovih nozdrva dopirao je njen slatkast, cvetni parfem, ovaj put drugačiji od onog koji e ranije osetio.

■ —Hana nas čeka u kolima — kazao je umesto pozdrava, nemogavši u tom trenutku da smisli ništa suvislije. - Danas se veoma lepo provela. Hvala ti na tome.

Džordži pođe za njim prema liftu.

■—I ja sam - rekla je. - Ona je divna devojka i sjajno društvo.

Ben pozva lift, ne gledajući je.

■—Ne mogu da prestanem da brinem za nju - priznao je, malo se mršteći. - Ceo život je živela u maloj sredini i nema tu prevejanost i snalažljivost gradske dece.

■—Sve je u redu, Bene - uveravala ga je Džordži. - Ja mislim da je Hana prilično zrela za svoje godine.

Ben uzdahnu i otvori vrata lifta, propustivši prvo Džordži, a potom ude i on sam.

-Bila je prinuđena da brzo odraste - rekao je, i dalje se mršteći. -

Provela je mesece na rehabilitaciji kako bi ponovo počela da hoda. Još uvek imam noćne more kad pomislim na to šta je moglo da se desi.

Ne razmišljajući, Džordži ispruži ruku i nežno ga uhvati za mišicu.

■--Ali nije se desilo, Bene - rekla je saosećajno. - Ona je sada dobro.

Ben pogleda njene tanke, duge prste, koji su počivali na njegovoj nadlaktici, i nesvesno položi svoju ruku preko njene.

-U ponedeljak treba da operišem jednu pacijentkinju Haninih godina - rekao je. - Danas sam išao da se vidim s njom i njenim roditeljima. Ona je Hanina vršnjakinja, iste je visine kao ona, čak i liče. Džordži podiže pogled i zagleda se u njegove plavetne oči.

■--Sta joj je? - upitala je.

-Ima sindrom kauda ekvina, od tumora u donjem delu kičme.

Veliki je i obuhvatio je popriličan broj nervnih završetaka. Postoji rizik da ostane trajno ne- pokretna kada je reč o donjim ekstremitetima.

■--Koliki misliš da je rizik?

■--Prilično visok, rekao bih. Sansa da se nervni završeci očuvaju nije

veća od pedeset posto.

Džordži se ugrize za usnu.

■--To nije dobro - rekla je zamišljeno.

Vrata lifta se otvoriše i Ben nežno uhvati Džordži za lakat, krenuvši s njom prema izlazu.

■—Ponekad se pitam da li je trebalo da budem dermatolog - kazao je. Ona ga iznenađeno pogleda.

—Ne mogu da verujem - rekla je, odmahnuvši glavom.

—Šta to? - upita Ben. - To što sam pomislio da treba da budem dermatolog? Zamisli samo, nema dežurstava, nema radnih nedelja od osamdeset-devedeset sati, nema vikenda provedenih u operacionoj sali dok je sav normalan svet na plaži.

■—Ne, to mi je sasvim jasno - reče Džordži, setivši se koliko joj je prijalo popodne provedeno na toplom letnjem suncu. - Rekla sam da ne mogu da verujem jer sam i ja upravo to kazala svojoj poznanici policajki pre neki dan.

■—Jesi li razgovarala s njom od tada?

Džordži nije znala kako da protumači Benov izraz lica.

■—Ne - odgovorila je.

—Možda bi trebalo da izbegavaš Odeljenje intenzivne nege u narednom periodu - rekao je Ben. - Dok se situacija sa gospodinom Tenderom malo ne stiša.

■—Pričao si s njim?

Ben je odlučio da ne kaže Džordži za susret koji je tog dana imao s gospodinom Tenderom, posle razgovora sa Emom Stenli i njenim roditeljima u svojoj ordinaciji. Džonatan Tender mu je preprečio put na bolničkom hodniku, zahtevajući od njega da mu objasni zašto još uvek

nije suspendovao specijalizant- nju koja se usudila da ga optuži za nešto tako gnusno. Ben je mogao da razume njegovu uznemirenost, posebno zato što mu se supruga nalazila na Odeljenju intenzivne nege, gde su pacijenti često lebdeli na granici između života i smrti, ali postojalo je nešto u ponašanju i stavu gospodina Tendera što mu se definitivno nije dopadalo.

-Ne - odgovorio je, otvarajući vrata automobila.

■—Cao, Džordži - rekla je Hana veselo, promolivši glavu iz kola. - Gospode sjajno izgledaš, zar ne, Bene?

■—Da, slažem se - promrmljao je Ben, skrećući konačno pogled sa udoline između Džordžinih grudi.

-Sviđa mi se tvoj parfem - kazala je Hana, njuškajući vazduh u kolima pošto je Džordži sela pored nje. - Tako je suptilan, a ne kao od žene čije mi je ime zabranjeno da pominjem. Ona je mirisala kao jedan od onih jeftinih osveživača vazduha po toaletima.

Džordži pogleda u Bena i opazi da mu je lice smrknuto. Sve do sada nije shvatala koliko muškarac takođe može da bude povređen nakon raskida. Bila je ubeđena da svi oni olako uskaču u narednu vezu, poput nekolicine njenih prethodnih momaka, ali bilo je jasno kao dan da Ben još uvek nije sasvim prešao preko Lejline izdaje. Takođe je bilo i više nego jasno da je Hana po svaku cenu pokušavala da ih

spoji, ali Džordži je imala predosećaj da je Hanin pokušaj da je uda za brata imao više izgleda da propadne nego da uspe. Njihova međusobna privlačnost bila je neosporna, ali poticali su iz različitih društvenih miljea i predrasude koje je Ben imao prema njenom ocu svakako su mogle da ugroze njihov odnos, čak i ukoliko se on pretvori u stalnu vezu. Mogla je samo da zamisli kakve bi nesuglasice to izazvalo, kao da muško-ženski odnos nije bio dovoljno komplikovan i bez tih, otežavajućih faktora.

■--Imaš li dovoljno prostora? - upitala ju je Hana.

-Naravno - odgovorila je Džordži. - Ovde bi mogla da stane još jedna ja - dodala je šaljivo.

■--Kako ti se čini tajlandska kuhinja? - upitao je Ben.

■--Sjajno - rekla je Džordži. - Obožavam tajlandsku hranu.

■--Ima jedan odličan tajlandski restoran u Roksu - kazao je Ben. - Odmah pored Kedmenove kolibe.

-Znam tačno koji - rekla je Džordži. - Dobio je mnogobrojne nagrade.

Nešto kasnije njih troje su polagano ispijali piće za stolom prometnog tajlandskog restorana.

■--Pa kad ćeš da dovedeš Džordži kući da upozna mamu i tatu? - upitala je Hana iznenada. - Šta kažeš na sledeći vikend? - nastavila je, ne sačekavši bratovljev odgovor.

-Nije baš... - započeli su Džordži i Ben uglas.

-Zašto da ne? - prekinu ih Hana razdragano. - Džordži bi to volela, zar ne, Džordži?

-Ja...

■--Kladim se da bi volela da jašeš jednog od naših konja - nastavila je

Hana. - A Ben bi mogao da te provede kroz lokalne vinograde.

-Zvuči lepo, ali...

-Nije to nikakav sastanak — ponovo ju je prekinula Hana. -

Uostalom, ja te pozivam, a ne on. Pa, šta misliš?

■ --To je predivna ponuda, Hana, ali mislim da sam dežurna sledećeg

vikenda - konačno je rekla Džordži.

■—Onda onaj posle njega? - bila je uporna Benova sestra.

—Siguran sam da Džordži ima buran društveni život u gradu -ubacio se Ben, naizgled udubljen u meni. - Pretpostavljam da bi joj vikend u unutrašnjosti bio i više nego dosadan.

■—Nisi u pravu - rekla je Džordži. - Vikend na selu mi se čini kao fantastična ideja.

■—Onda smo se dogovorili - kazala je Hana, zadovoljno trljajući ruke, kao da je uspešno obavila neki vrlo važan posao. - Videćemo se kod nas na farmi za dva vikenda.

■--Hvala na večeri - rekla je Džordži Benu nešto kasnije te večeri, kada ju je ispratio do ulaznih vrata njenog stana, dok je Hana ostala u kolima da ga sačeka.

■--Zaista sam uživala.

Ben se stidljivo osmehnu.

■—Hvala ti što si izdržala navaljivanje moje sestre, koja uporno želi da mi pronađe ženu - kazao je. - Nadam se da ti nije bilo previše neprijatno.

—Ne, uopšte - reče Džordži, osećajući kako joj obrazi gore pod njegovim prodornim pogledom.

Potom je usledila tišina, i premda to nije htela, Džordži nije mogla da odoli a da se ne zagleda u njegove pune, sočne usne. Poželela je da se propne na prste i poljubi ga, da prede jezikom preko njegovih mekih usana i poigra se s njegovim vlažnim jezikom. Osetila je kako joj se potpetice odižu od zemlje i kako se njeno telo privija uz njegovo.

Na dodir njenih vrelih usana, Ben oseti kako mu čitavo telo preplavljuju talasi uzbuđenja. Po ko zna koji put osetio je toliku žudnju za njom da je jedva uspevao da se sputa da je ne zgrabi i čvrsto privije uza se.

Ben je ljubio mnogo žena, ali nijednu tako strastveno kao Džordži. Ona se nije ljubila samo usnama, već celim svojim telom. Mogao je da oseti njegovu toplinu, njene grudi privijene uz njega, njeno željno medunožje, njene ruke koje su ga požudno grlile, kao da nikada ne želi da se razdvoji od njega. Energija njenog tela probudila je uspavanog zmaja koji se u njemu skrivao poslednjih nekoliko meseci. Bio je toliko uzbuđen i čvrst da nije mogao da misli ni na šta drugo osim na to da je odvuče na neko mesto gde će konačno moći da uroni u nju i oseti njenu vrelu nutrinu.

—Ne bih smeo ovo da radim - promrmljao je, jedva uspevajuci da odvoji svoje usne od njenih.

Džordži je sada mogla da oseti njegov topao dah na svom vratu.

■—Ne bih ni ja - prošaputala je Džordži, stidljivo savijajući glavu. - Ne bi uopšte trebalo da izlazim s muškarcima.

■—Ovo nije bio taj izlazak - rekao je Ben, obasuvši njeno lice nežnim, ovlašnim poljupcima. - Ovo je bila samo večera s mojom mladom sestrom.

Džordži mu uzvratila poljupce.

■—Možda bi sada trebalo da prestanemo - kazala je.

■—Da... - prošaputa Ben, ponovo utisnuvši svoje usne na njene, ali u tom trenutku iza Benovih leđa začulo se nečije tiho nakašljanje. Džordži pogleda preko Benovog ramena i ugleda Rijanon, koja ih je posmatrala prekrštenih ruku.

■--Nije ono što misliš... - započela je Džordži.

■--Zdravo, ja sam Rijanon Tejlor, Džordžina cimer- ka - obratila se Rijanon Benu, kao da uopšte nije čula Džordžine reči.

■--Drago mi je, Rijanon - reče Ben učtivo, pružajući joj ruku. - Ja sam

Ben Blekvud.

-Čula sam puno toga o tebi - rekla je Rijanon zagonetno.

■--Nadam se, ne samo loše - uzvratila Ben, pogledavši u Džordži.

■--Upravo suprotno, sve je bilo dobro. Džuls Litlmor, vaš internista, Džordžin je i moj prijatelj. On mi je rekao da zaista uživa u radu s vama.

■--Lepo od njega što je to rekao - kazao je Ben. - On je veoma vredan

mladić.

Ben provuče ruku kroz kosu i duboko udahnu.

■--Bolje je da krenem. Hana se do sada verovatno već čula sa svim svojim drugaricama. Drago mi je što smo se upoznali, Rijanon.

Okrenuo se prema Džordži.

■--Vidimo se sutra u osam i trideset u operacionoj sali. Laku noć.

-Laku noć - prošaputala je Džordži.

Rijanon je sačekala da Ben nestane s vidika da bi pogledala Džordži s pobedonosnim izrazom na licu.

■--Znala sam! - viknula je. - Znala sam da nećeš moći da odoliš. Ti si

beznadežan slučaj kad je reč o zgodnim muškarcima.

■ --Rekla sam ti da nismo bili na pravom sastanku - kazala je Džordži,

malo posramljeno.

-Da, a sad ćeš mi reći i da ono što sam videla zapravo nije bio poljubac? Hajde, pare na sunce, Džordži! Duguješ mi hiljadu dolara. Džordži otključa vrata stana i njih dve zajedno uđoše unutra.

■--Nije problem da ti dam taj novac, ali ja zvanično nisam u vezi sa Benom Blekvudom - rekla je Džordži tiho. - Osim toga, on još uvek nije prežalio svoju bivšu devojk.

-Nije mi izgledao kao da mnogo pati za njom dok te je ljubio - uzvratila Rijanon šaljivo.

Džordži zakoluta očima.

■--Znaš kakvi su muškarci - rekla je. - Seti se samo Endrua koji zapravo nikada nije prešao preko raskida sa svojom bivšom.

■--U redu - kazala je Rijanon. - Ne moraš odmah da mi platiš. Hajde da malo sačekamo, pa da vidimo šta će se desiti.

-Neće se ništa desiti - rekla je Džordži, izuvajući svoje cipele s visokim potpeticama.

Rijanon se na to samo nasmeja.

15.

Narednog jutra, Džordži ništa nije želela da prepusti slučaju, te je pošla ranije od kuće kako bi na vreme stigla u bolnicu, gde je Ben trebalo da operiše Emu Stenli. Bilo joj je teško da zaspi prethodne noći i sve vreme je razmišljala o mladoj pacijentkinji i rizicima koje je ovaj zahvat nosio, ali i o Benu, koji je kao Emin neurohirurg pokušavao da izvede čudo, iako su šanse za uspeh bile izuzetno male.

Linda ju je pozdravila kada je ušla u garderobu.

■—Danas neće biti lako - rekla je. - Ben je veoma napet. On to jako dobro skriva, ali dovoljno dugo radim s njim i znam kad je uznemiren.

■—Juče sam saznala za ovaj slučaj - kazala je Džordži, stavljajući torbu u ormarić. - Neverovatno šta život može da nam priredi, zar ne?

—Upravo tako - složila se Linda. - Njeni roditelji su zaista divni ljudi. Pomerili bi nebo i zemlju samo da im kćerka ozdravi. Nadam se da će

Ben uspeti da im ostvari tu želju. Mislim, ako neko to može da učini, to je onda on. On je uporan, čak i onda kada bi drugi već odavno digli ruke. Čini mi se da je tvoj otac već na samom početku uočio taj njegov kvalitet.

Džordži je zbunjeno pogleda.

■—Kako to misliš? - upitala je.

Linda okači svoju bluzu, a potom se okrenu prema njoj.

■—Tvoj otac nikada ne bi oborio nekoga ukoliko nije smatrao da taj neko nije sasvim spreman da se suoči sa izvesnim odgovornostima, kao što je, na primer, odgovornost za nečiji život ili smrt. Pretpostavljam da je tvoj otac smatrao da je Benu bilo potrebno još tih šest meseci da sazri i postane strpljiviji.

—Volela bih kad bi Ben to tako video - rekla je Džordži zamišljeno.

Linda joj uputi jedan saosećajan osmeh.

■—I hoće - kazala je. - Posebno sada.

Džordži je mogla da oseti Benovu napetost čim je ušla u operacionu salu. Oči su mu izgledale umorno, kao da nije dobro spavao, i nervozno je pucketao prstima, čekajući da se pojavi Dejvid Lukas, anesteziolog, koji je trebalo da pripremi Emu za operaciju.

Njen pogled se na trenutak susrete s njegovim, i ona se ponadala da je on mogao da oseti koliko ga je podržavala u ovome.

Posle Dejvidovog dolaska, devojka je konačno uspravna i postavljena u odgovarajući položaj. U mišiće svake noge postavljene su elektrode, koje su zatim povezane sa EMG-monitorom.

■—Koristiću stimulator nerava tokom operacije kako bih proveravao kičmene nervne završetke pošto ih oslobodimo tumora - objasnio je Ben smirenim, ravnim glasom.

Džordži je stajala pored njega, netremice ga posmatrajući kako priprema odgovarajuću oblast za zahvat. Potom je načinio rez od pršljena L2 do L5, i nastavio dijatermijom do trnastih nastavaka lumbalnog dela kičme, ubacujući dva retraktora.

- Sa svake strane sečem kroz vertebralne pedikle - rekao je, uklanjajući trnaste nastavke pršljena L3 i L4 i otkrivajući izbočinu u duri koju je izazvao tumor.

Džordži je mogla da vidi nervne završetke isprepletane sa tumorom, i pri pomisli na to koliko će ovo biti težak zadatak, kako za Bena, tako i za Emu, osetila je kako joj srce silazi u pete.

Prisetila se svog razgovora sa Lindom u garderobi. Ben je zaista bio izuzetno uporna i odlučna osoba. Radio je vredno i naporno kako bi završio studije i specijalizaciju. Od samog početka nailazio je na prepreke, ali on ih je jednu za drugom uspešno savlađivao.

Činio je to i sada, s neverovatnim strpljenjem i koncentracijom, smireno i postojano.

Tri i po sata kasnije, zahvaljujući pomenutom strpljenju, ali i savremenoj tehnologiji, koja se sastojala od uveličavajućih stakala i stimulatora nerava, Ben je očistio tumor sa svih nervnih završetaka. Cinilo se da ga je potpuno uklonio i da je motorna funkcija donjih udova bila netaknuta, što je moglo da se vidi na EMG-monitoru, ali Džordži je znala da nije bilo moguće efikasno i potpuno nadgledati nerve bešike i debelog creva. Tek je tokom postoperativnog perioda moglo da se ustanovi da li je Ema doživela neki neurološki deficit. I ne samo to, trebalo je da prode godinu ili više dana kako bi se utvrdilo da li je neki deficit privremen ili trajan.

Ben je postavio dve titanijumske pločice i šrafove, po jedan sa svake strane preostalih pedikla, kako bi nadoknadio snagu koja se gubi po uklanjanju lamine i trnastih nastavaka, a potom je pomogao Džordži da postavi dren u ranu pre nego što ju je zatvorio.

Olakšanje koje su svi osetili po okončanju zahvata bilo je gotovo opipljivo.

Pogledali su se, i Džordži je mogla da vidi strepnju i neizvesnost u njegovim tamnim, dubokim očima.

■--Bila si odlična kao asistent - rekao je Ben pošto su Emu odvezli na

Odeljenje intenzivne nege.

■--Hvala - kazala je Džordži tiho. - A ti si bio zadivljujuće strpljiv.

Mogu samo da zamislim koliko je teško sačuvati svaki nervni završetak. Ben skinu masku i umorno se osmehnu.

-Imao sam dobrog učitelja - rekao je.

■--Misliš, mog oca?

■--Zvučiš iznenađeno.

■ --I jesam, s obzirom na to da je, prema tvojim rečima, bilo vrlo naporno

raditi s njim - priznala je Džordži.

-Da, ponekad je bila noćna mora raditi s njim, ali to ne znači da nije

bio izvrstan neurohirurg - rekao je Ben, bacajući rukavice u kantu za otpatke. - Dešavalo se da baci instrument, ali kada je u pitanju bio paci-jent, njegovo strpljenje je bilo na zavidnom nivou. Jednom sam ga posmatrao kako deset sati stoji na istom mestu, otklanjajući tumor s kičme.

-Emini roditelji čekaju da razgovaraju s tobom - saopštila mu je Linda s vrata.

■—U redu - reče Ben, okrenu se i ostavi Džordži da stoji nasred prostorije, širom otvorenih usta.

Nešto kasnije, na izlazu iz lifta, Džordži je nabasala na Džulsa.

■—Čujem da si izgubila opkladu - rekao je, smeškajući se. - I to ni manje ni više nego sa šefom. Bravo, devojko!

Džordži ga preseče pogledom.

■—Nisam u vezi sa Benom - kazala je odsečno.

—Onda bolje to objavi na razglasu. Vi ste bili glavna tema u doktorskoj sobi jutros. Izgleda da svi misle da ste zajedno.

■—Ne mogu da verujem! - povika Džordži.

■—Medlin Braders baš i nije bila srećna zbog toga. Ona misli da bi to moglo da uzrokuje još više problema s gospodinom Tenderom.

■—Kako je gospođa Tender? - upitala je Džordži. - Doktor Blekvud me je zamolio da se klonim Odeljenja intenzivne nege dok se prašina malo ne slegne.

—Nije dobro - odgovorio je Džuls. - Doktor Blekvud je naložio da se uradi CT čitavog tela, ali njeno stanje je isuviše nestabiino da bi je odvozili do rendgena. Policija je jednom ili dvaput razgovarala s gospo-dinom Tenderom. Prilično je ljut zbog toga, tako da bi ti bilo bolje da poslušаш savet svog šefa.

■—Da li Ben... mislim, gospodin Blekvud, smatra da još nešto nije u redu s gospodom Tender? - upitala je Džordži. - Nešto što nam je možda promaklo?

■—Sigurno, čim je zahtevao kompletno skeniranje - rekao je Džuls, pogledavši na sat. - Moram da bežim. Videćemo se - dodao je.

■—Da, videćemo se - uzvratila je Džordži odsutno.

- Doktorko Vilobi! - začuo se gromak muški glas s drugog kraja hodnika. - Upravo sam vas želeo da vidim. Kako se usuđujete da me optužujete da sam nameravao da ubijem svoju suprugu?

Džordži se u trenutku zavrte u glavi. Bio je to Džonatan Tender, koji joj je sada preprečio put svojom visokom, krupnom figurom.

■—Policija mi je celog jutra za vratom, zahvaljujući vama - nastavio je. - Tužicu vas, čujete li me? Otpustiće vas iz ove bolnice zbog užasnih glasina koje širite o meni. Nikada više nećete raditi ni u jednoj bolnici.

■—Gospodine Tender, ja...

■—Ja volim svoju ženu - prekinuo ju je gospodin Tender, i suze mu navreše na oči. - Ona je sve što imam. Volim je. Nikada ne bih dopustio da pati...

Slušajući čovekove prigušene jecaje, Džordži je osećala kako joj se srce steže. Celo telo mu je drhtalo, a noge su mu se tako tresle da je mislila da će se sručiti nasred hodnika.

■—Gospodine, molim vas sedite i dopustite mi da vam objasnim - rekla je Džordži smireno, ali on se na to samo izmaknu i prezrivo je pogleda.

■—Ne pokušavajte da me smekšate. Samo pogoršate stvari, znate li to? Ona je već dovoljno patila. Ne mogu više ovo da podnesem. Bože dragi, ne mogu ovo da podnesem...

■--U redu je, Džordži - začula je Benov glas iza svojih leđa. - Sačekaj

me u mojoj kancelariji. Ja ću se pobrinuti za gospodina Tendera.

Džordži se skloni u stranu, posmatrajući Bena kako se blago i strpljivo ophodi prema skrhanom čoveku.

-Hajdemo, gospodine Tender. Doneću vam šolju toplog čaja. Samo polako - rekao je.

■--Ja je volim - kazao je gospodin Tender, dok ga je Ben pod ruku vodio prema liftu. - Sve bih učinio za nju, sve...

■--Znam to - uzvratio je Ben, pozivajući lift. - To je suština našeg života. Ljubav prema drugima. Ali ona ponekad boli.

Džordži je bila na putu za Benovu ordinaciju kada ju je presreo Ričard Deburg.

■--Džordži, draga, baš sam hteo da popričam s tobom o nečemu - rekao je. - Imaš li malo vremena?

■--Naravno - odgovori Džordži. - Ali samo malo. Treba da se nađem s

doktorom Blekvudom za neko- liko minuta.

Ričard otvori vrata svoje kancelarije i uvede je unutra.

-Uđi i smesti se. Benu neće smetati da malo pričeka.

Džordži sede na stolicu preko puta Ričardove fotelje, ali on sede na ivicu stola. Ona pokušava da se pomakne, ali nije mogla da odigne stolicu od debelog tepiha i pomeri je.

■ --Priča se da ste ti i Ben u vezi - rekao je Ričard, prelazeći pogledom

preko nje. - Da li je to istina?

Džordži se ugrize za usnu.

■ --Ne baš - rekla je tiho.

Ričard upitno izvi obrve.

■ --Možeš li da mi definišeš to „ne baš“?

■ --Radije ne bih pričala o svom privatnom životu jer...

-Jer to nije moja stvar, zar ne? - upita Ričard cinično.

Džordži se usiljeno osmehnu.

■ --Tako je - odgovorila je.

■ --Slušaj me, Džordži - započeo je Ričard, nagnuvši se prema njoj. - Praviš veliku grešku. Šta će reći tvoj otac?

Ona podiže bradu, pokušavajući tako da prikrije nedostatak samopouzdanja.

-On će biti srećan ako sam ja srećna - rekla je.

Ričard odmahnu glavom.

■ --Nekako ne mogu da zamislim tvog oca kako prihvata Bena Blekvuda kao svog budućeg zeta. Jesi li mu rekla za svoju vezu sa čovekom za koga je mislio da nikada neće uspeti kao neurohirurg?

-Pod jedan, nisam u vezi sa Benom Blekvudom, a pod dva, moj otac je, u suštini, verovao u Bena i njegove sposobnosti. Samo je smatrao da mu je potrebno još tih šest meseci.

■ --Deluješ mi kao razumna devojka, Džordži - kazao je Ričard. - Ne troši svoje vreme na nekoga kao što je Ben Blekvud. Ako već želiš da pospešiš svoju karijeru, dođi kod mene. Biću i više nego srećan da ti udovoljim.

Džordži je zapanjeno zurila u njega, pitajući se da li ga je možda pogrešno razumela.

■ --Molim?! - upitala je.

Ričard se šturo osmehnu.

■ --Sreo sam tvog bivšeg momka, Endrua Meknelija, na proslavi

godišnjice mature. Išli smo u istu katoličku školu. Pričao mi je o tebi. Prešao je pogledom preko njenih grudi.

-O tome kako si zabavna i vatrena.

Džordži naglo ustade, osećajući kako joj se grlo steže i suši.

■--Mislím da ste stekli pogrešan utisak o meni, dok- tore Deburg - rekla je, uputivši se prema vratima.

-Razmisli o tome, Džordži - dobacio joj je Ričard. - Moja ponuda stoji, ukoliko se predomisliš.

Džordži ništa ne odgovori, već samo snažno zalupi vrata za sobom. Džordži se najednom ukopa u mestu, potpuno prebledevši pošto se tek sada setila da je trebalo da se nade sa Benom u njegovoj kancelariji.

-Gospode, ne! - uzviknula je.

-Sta se desilo?

■--Trebalo je da se nađem sa Benom, ali to sam potpuno smetnula s uma jer mi se jedan od hirurga neumesno nabacivao. Ben me je upozorio na njega, ali mislila sam da preteruje.

■--Kakav užas - rekla je Rijanon saosećajno. - Zašto ga ne prijaviš zbog seksualnog uznemiravanja?

■--Možda to i uradim - rekla je Džordži, pozivajući Bena mobilnim telefonom, ali nije dobila njega, već njegovu govornu poštu. Vratila je telefon natrag u torbu i duboko uzdahnula.

■--Volela bih da se vidim oči u oči s njim, i to što pre - kazala je.

■--Znaš li tačno gde živi? - upitala je Rijanon.

-Ne, ali pozvaću bolnicu da se raspitam - odgovori Džordži, ponovo posegnuvši za telefonom.

- Šta se desilo? - upitala je Rijanon kada je Džordži te večeri ušla u stan.

- Izgledaš kao razjareni bik.

Džordži poče nervozno da se šetka po sobi.

■--Toliko sam besna da bih mogla da vrištim - procedila je. - Taj prokleti kreten! Kako sam mogla tako da se prevarim kada je on u pitanju? On je jedna najobičnija ljigava zmijetina!

■--Dobro, šta je Ben sada uradio? - upita Rijanon.

16.

Ben je otvorio vrata s peškirom vezanim oko kukova, potpuno mokre i razbarušene kose.

■—Izvini, ja... Izgleda mi da baš nisam izabrala pravi trenutak - rekla je Džordži, stidljivo se ugrizavši za usnu i trudeći se da ne spušta pogled.

■—U redu je — reče Ben, pomerivši se u stranu da je propusti unutra.

- Upravo sam se vratio iz teretane. Mislio sam da ću te možda tamo sresti. Najednom si nestala iz bolnice, te sam pomislio da si otišla pravo tamo.

■—Izvini što nisam došla u tvoju ordinaciju - kazala je Džordži. - Smetnula sam to s uma... zbog nečega što se desilo nakon što sam ostavila tebe i gospodina Tendera.

—Nemoj mi reći da se Džonatan Tender ponovo obrušio na tebe? - upitao je Ben zabrinuto. - Odveo sam ga do bolničkog sveštenika. Nije te valjda opet pronašao?

Džordži odmahnu glavom.

■—Nije to. Imala sam neku vrstu okršaja sa Ričardom Deburgom. Mislim, ne okršaja, više je u pitanju nesporazum.

—Kakav nesporazum?

Džordži je kao opčinjena posmatrala kapljice vode na Benovim mišićavim grudima, maštajući o tome kako ih lagano upija svojim jezikom. Kakvog li je ukusa, pitala se.

■--Džordži...

Podigla je glavu i pogledala ga pravo u oči.

-Ponudio mi je da spavam s njim - rekla je, bez ikakvog okolišenja.

-Molim? - upita Ben zaprepašćeno.

■--Čini se da je mislio da ću želeti malo da pospešim svoju karijeru tako što ću spavati s njim - uzvratila je Džordži smirenim tonom.

■--Trebalo bi da ga prijaviš.

■--Razmišljam o tome.

-Trenutno imaš isuviše toga na pameti da bi još dodatno trošila snagu i energiju na nekoga kao što je Ričard Deburg - kazao je Ben, provlačeći prste kroz svoju gustu, sjajnu kosu.

■--U redu je, Bene - rekla je Džordži. - Umem da izađem na kraj s muškarcima poput njega. U životu sam često nailazila na njemu slične. Pogledi im se susretoše.

-Upoznata si s tim da se tračevi o nama brzo šire bolnicom?

-Da, načula sam nešto.

■--Sta misliš da nam je činiti u vezi s tim?

■--Ne znam...

Džordži ponovo zamišljeno zagriže donju usnu.

■--Sta ti misliš? - uzvratila je pitanjem.

-Možemo sve da poričemo - rekao je Ben, zagledavši se u njene usne.

■--Pretpostavljam da bi to bilo najpametnije...

■--Naravno, nije nam baš išlo u prilog to što nas je videla tvoja cimerka, koja je sve ispričala mom internisti.

■--Ne, nije - uzvratila Džordži. - Tu si potpuno u pravu.

-Ili bismo mogli da igramo njihovu igru, da se pretvaramo da smo zaista u vezi - predložio je Ben.

Džordži ga pogleda, ne znajući šta da kaže.

■--Kad malo bolje razmislim, to bi moglo da reši tvoj problem sa Ričardom Deburgom - objasnio je. - Siguran sam da će se povući kad bude saznao da smo nas dvoje zvanično u vezi.

-Znači...

Džordži prede vrhom jezika preko svojih suvih usana.

-Ti predlažeš da se pretvaramo da smo zajedno?

-Da, zašto da ne? - uzvratila Ben. - Možeš da odaš tajnu svojoj cimerki kako ne bi izgubila opkladu, a svi ostali će misliti da smo stvarno u šemi.

Džordži se namršti.

-I tebi je to u redu? - upitala je.

-A zašto ne bi bilo? Oboje smo odrasle osobe. To što si ti moja specijalizantkinja nema nikakve veze. Posao je posao, a zabava je zabava.

■--Ali mi se u stvari ne zabavljamo. Mi se samo pretvaramo - kazala je

Džordži suvo.

■--Da li ja to čujem razočaranje u tvom glasu?

-Naravno da ne! - odbrusila je. - Zašto bih bila razočarana, do đavola?

Ben načini korak napred i približi joj se, tako da su im se tela sada gotovo dodirivala.

■--Moglo bi da nam bude prilično dobro zajedno. Sta ti misliš, Džordži? - upitao ju je izazovnim glasom.

-Dok smo se sinoć ljubili, umalo da sam... Džordži ga prekinu, stavljajući svoj kažiprst na nje-gove usne.

■--Ne, nemoj to da kažeš - rekla je tiho.

Ben nežno zagriže njen prst, gledajući je pravo u oči narednih nekoliko sekundi.

-Možemo da se pretvaramo, ili da to istinski radimo. Trenutno mi se ova druga mogućnost čini mnogo primamljivijom.

■--Ne, to ne bi bilo dobro - prošaputala je Džordži.

■--Mi nismo jedno za drugo. Znaš da nismo. Sam si to rekao.

Dolazimo iz potpuno različitih svetova.

Džordži oseti njegov topao dah na svojoj ušnoj školjki, a potom i njegov vreo jezik, kojim je lagano pratio liniju njenog uha.

■--Zar nisi čula za to da se suprotnosti privlače? - prošaputao je.

■--Jesam - odgovorila je Džordži, osetivši kako je podilazi jeza. - Ali to ne znači da ovo među nama može da potraje.

■ --To ne možemo da znamo - rekao je Ben, nežno je ljubeći po vratu.

- Sve zavisi od nas. Mi možemo da učinimo da potraje.

-Koliko? - upitala je Džordži nesigurno.

Sada je prelazio dlanovima preko njenih grudi, po- novo je gledajući pravo u oči.

■--Koliko želiš da potraje? - upitao je.

■--Ne želim da gubim vreme na veze koje ne vode nikuda - kazala je

Džordži. - Imam dvadeset sedam godina, specijalizacija traje četiri... Komplikovano je...

Ben utisnu jedan vatreni poljubac na njene usne.

-Možemo da idemo polako, korak po korak...

-Nisam spremna za velike korake...

■--Onda ćemo ići malim - rekao je Ben, zagrizavši nežno zubima njenu donju usnu, kao da je jedva čekao da to uradi umesto nje. - Malenim, bebi koracima.

Džordži je mogla da oseti kako se topi u njegovom zagrljaju. Noge su je jedva držale i teško je uspevala da stoji uspravno.

-Tvoj predlog mi zvuči vrlo primamljivo... - prošaputala je.

■--1 treba da bude primamljiv - uzvratio je Ben. - Želim da spavam s

tobom. Mislim da sam to želeo od trenutka kada si mi stavila onu kragnu oko vrata, pošto si me prethodno bila oborila. Držiš me budnim više od mojih najtežih pacijenata, shvataš li to?

-A ja tebe želim od trenutka kada si me nazvao Džordžijana.

Ben je zbunjeno pogleda.

■--Mislio sam da ne voliš da te zovu punim imenom.

■--Ne volim, ali način na koji si ga ti izgovorio potakao me je da te zgrabim i prodrmusam iz sve snage. Bila sam tako ljuta.

■--Ali sada nisi?

Džordži se zagleda u njegove pune, senzualne usne.

■--Ne, sada nisam - odgovorila je.

■--Pa, kako se osećaš? - upitao je Ben šapatom.

■—Kao da tonem - priznala je Džordži, dok je njegov dah milovao njeno lice. - Želim da se prepustim, ali plašim se da ću načiniti još jednu veliku grešku.

—Ne plaši se, dušo - rekao je Ben, čvrsto je prigrlivši. - Ići ćemo lagano.

■ —To mi već dobro zvuči - kazala je Džordži, konačno se prepustivši njegovom snažnom zagrljaju i njegovim dodirima.

■—Da li je ovo dovoljno lagano? - upitao je, prelazeći vrhom jezika preko njene donje usne.

Osećala je gotovo neobuzdanu žudnju u stomaku i kako joj tlo pod nogama izmiče.

■ —Možda bismo ipak mogli malčice da ubrzamo? - predložila je izazovno.

■—Koliko? Ovako? - pitao je, prodirući potom jezikom u njena toplu usta i preplićući svoj jezik s njenim u jednom dugom, strastvenom poljupcu.

Džordži se prvi uz njega, osetivši njegovu erekciju baš na mestu gde joj je utroba vrvela od hiljade razigranih, neobuzdanih leptirića.

Obuhvatio je šakama njenu guzu i snažno je pribio uza svoju otvrdlu muškost, i ona se zapita kako je uopšte uspela ovako dugo da mu odoleva. Da li je moguće zaljubiti se tako brzo?, pitala se. Već je nekoliko puta pre toga pogrešila, dopustivši da fizička privlačnost odnese prevagu, ali sada je nekako znala da su njena osećanja prema

Benu bila mnogo jača od puke telesne privlačnosti. On je posedovao sve osobine koje je ona najviše cenila kod muškaraca. Možda jeste poticao iz potpuno drugačijeg sveta, ali u odnosu na njega, svi muškarci s kojima se ranije bavljala delovali su joj potpuno ništavno.

■—Da li ti je ovo prebrzo? - upitao je, zavukavši suptilno ruku pod njenu bluzu.

—Ne, ni približno - odgovori Džordži nestrpljivo, poželevši da sa sebe strgne svu garderobu jer je ona sada bila suvišna.

Sada je prelazio jagodicom palca preko njene bradavice, i ona shvati koliko žudi za tim da oseti njegov dodir na svojoj goljoj koži.

■—Ako još ubrzam, možda neću moći da se zaustavim - prošaputao je.

- Vidiš kako utičeš na mene, doktorko Vilobi. Ne mogu da se obuzdam kad sam u tvom blizini.

Džordži se izazovno osmehnu.

■—Pričaj mi o tome - rekla je. - Želim da ti strgnem taj peškir i da te osetim čitavim svojim telom.

■—Ja te neću sprečavati. Hajde, učini to - šapnuo joj je na uvo, i ona zadrhta od uzbuđenja.

Nežno je prešla dlanovima preko njegovih grudi, a zatim je oblizala njegove male, tamne bradavice i klizeći jezikom preko njegove i dalje vlažne kože spustila se sve do oboda peškira, nehajno obmotanog oko njegovih kukova.

■—Je li ovo prebrzo za vas, gospodine Blekvud? - upitala je vragolasto.

■—Ni približno - promrmljao je Ben, odigavši je od poda i odnevši je u naručju do spavaće sobe.

Džordži mu je pomogla da je svuče, ne mogavši a da ne primeti podrhtavanje njegovih nestrpljivih prstiju. Zajecala je kada su njegovi dlanovi počeli da klize

preko njenog nagog tela. Dodir mu je bio nežan, ali odlučan, kao da je tačno znao šta želi i kuda ide.

-Bože, ne mogu da verujem da ovo radim - prošaputao je, i Džordži oseti njegov uzavreo dah na svojoj nabrekloj dojci i bradavici otvrdloj od uzbuđenja. - Trebalo bi da me odgurneš od sebe.

Džordži se izvi unazad osetivši dodir njegovih usana na svojim grudima.

■—Da li to želiš? - upitala je.

-Ne - promrmlja Ben, ne prestajući da je ljubi. - Imaš predivno telo.

Probdeo sam noć zamišljajući te u onom oskudnom bikiniju. Da moja sestra nije bila tamo, teško da bi se još tada izvukla.

Skliznuo je rukom nadole i strgnuo njene čipkane gaćice, na šta Džordži ispusti jedan prigušeni jecaj zadovoljstva.

Ponovo je zajecala i kada je lagano zavukao svoj srednji prst u njenu vrelu nutrinu, imitirajući njime ono što je tek trebalo da usledi. Potaknuta time, Džordži najzad strgnu peškir kojim je Ben bio obmotan s njegovih kukova, uživajući u njegovom napetom telu priljubljenom uz njenu naježenu kožu. Sve to vreme nije prestajala da ga dodiruje, ne mogavši da ga se zasiti, i jedva iščekujući trenutak kada će se konačno spojiti.

Ali Ben je onda podigao obe njene ruke uvis, čvrsto ih držeći i ispreplitavši svoje prste s njenima. Džordži je mogla da oseti njegovu nabreklu muškost, kao i to da je već odavno spreman da prodre u nju, ali znala je da se obuzdava, da želi još malo da je drži u neizvesnosti i da je muči svojim strastvenim poljupcima. U jednom trenutku je zastao i odigao se od nje, ispruživši ruku kako bi otvorio fioku noćnog stočića. Nekoliko sekundi je tražio nešto po njoj, da bi joj na kraju pobedonosno pokazao pakovanje kondoma, koje je svetlucalo u mraku spavaće sobe.

- Na trenutak sam pomislio da ćemo morati nakratko da prekinemo kako bih otrčao u apoteku po prezervative - rekao je. - Bio sam ubeđen da ih nemam jer dugo nisam...

Džordži je na neki način bila počastvovana što je bila prva s kojom je Ben vodio ljubav nakon raskida. Bilo je lepo znati da nije spavao sa

svakom ženom na koju je naišao u proteklih devet meseci. I zato se osećala nekako posebnom.

Posmatrala ga je kako stavlja zaštitu, dok joj je utroba nestrpljivo bridela od iščekivanja.

Ponovo je počeo da je ljubi, spuštajući se sve niže, sve dok nije došao do njenog uzavrelog međunožja. Ovlažio ju je svojim toplim jezikom, a potom je njime i svojim mekim usnama tako vešto sisao i dražio njenu međicu da je Džordži, došavši do vrhunca, ispustila jedan prigušeni krik, koji je ispunio čitavu prostoriju. Čitavo telo joj se grčilo i izvijalo od zadovoljstva.

■ —Svidelo ti se? - upitao je tiho, meškoljeći se među njenim drhtavim butinama.

■ —Bilo je savršeno - prošaputala je Džordži, i pogledi im se susretoše.

- Nikada pre nisam mogla da... znaš već... na taj način.

Njegove tamne oči zadovoljno zasvetlucaše.

■ —Izluduješ me, Džordži, otkad sam te prvi put video. Mislim da je vreme da i ja tebe izludim... ovako.

Prodro je u nju svom svojom dužinom, nežno, ali silovito, baš onako kako je zamišljala u svojim najsmelijim maštarijama. Zarila je nokte u njegova leđa, tiho stenjući i uskladujući pokrete svojih kukova s njegovim.

■ —Da li ti je prebrzo? - upitao je zadihano.

■ —Ne, samo je tako dobro... neopisivo - šapnula je na njegovo uvo.

■ —I ja bih to isto mogao da kažem - rekao je Ben, malo usporavajući. -Uskoro ću svršiti ako se ne pri- miriš - dodao je.

—Ali ja želim da svršiš - kazala je Džordži, zatvarajući oči u zanosu.

—Zar ne bi trebalo da idemo lagano? - upita Ben, ponovo ubrzavajući.

■ —Znam... - promrmlja Džordži, osećajući kako još jednom hrli ka vrhuncu.

■ —Čija je to uopšte bila ideja? - upitao je Ben stenjući.

■ —Ne sećam se - odgovori Džordži, nameštajući se za konačni vatromet. - Možda čak i moja. Blesavo, zar ne?

—Ti nisi blesava, draga moja, ti si veličanstvena. I :o toliko da mislim da ću sada da...

Još jednom je snažno prodro u nju, do samog kraja, a zatim je ispustio jedan glasan, životinjski krik. Obrušio se na nju svom težinom svog glomaznog, muževnog tela, i Džordži oseti kao da ju je tim činom zauvek zarobio.

Znači, ovako izgleda biti zaljubljen, pomislila je. Nije ni čudo što joj nije išlo s Endruom. Setila se onih nekoliko puta kada su vodili ljubav, gotovo mehanički.. kao da su sledili nekakav priručnik. Između njih nije bilo nikakve emotivne povezanosti, a čak je i fizička privlačnost koju su osećali jedno prema drugom bila minimalna.

S druge strane, ovo je bilo nešto sasvim drugačije, nešto potpuno novo za nju.

Ben se pridiže na laktove kako bi mogao da je vidi. Zadenuo joj je jedan neobuzdani pramen kose za uvo, i to tako osećajno da ju je gotovo potakao na suze.

■ --Mogao bih veoma lako da se naviknem na to da me tako posmatraš

- rekao je.

Džordži se osmehnu, prelazeći jagodicom kažiprsta preko njegove gornje usne.

■--1 ja bih lako mogla da se naviknem na to da ti mene tako posmatraš - uzvratila je.

Zatvorila je oči i on joj nežno poljubi kapke.

-Znači, ona moja suluda ideja da se pretvaramo da smo u vezi otpada? — upitao je.

■--Ma šta je hiljadu dolara? - reče Džordži vragolasto. - Uostalom, ovo

je bilo vredno toga.

■--Sta misliš, koliko bi kondoma mogla da kupiš za hiljadu dolara?

■--Ne znam. Sta ti misliš?

-Hajde da počnemo da brojimo - reče Ben, i još jednom je vinu u nebesa.

17.

■--Sto, dvesta, trista...

■--Stani - rekla je Rijanon dok je Džordži brojala novčanice od sto dolara narednog jutra. - Moram nešto da ti kažem.

Džordži spusti novac na sto.

-Šta?

Rijanon se ugrize za usnu.

■--Vidam se s nekim.

Džordži je zaprepašćeno pogleda.

■--Zaista?

Rijanon klimnu glavom.

-Htela sam to da ti kažem još pre nekoliko dana, ali nisam bila sigurna da li su naše simpatije obostrane. Zapravo, to ne bih mogla ni da nazovem zabavljanjem... - ispričala je u jednom dahu Rijanon. - Izvini

■--dodala je na kraju.

■--Ko je u pitanju? Neko koga znam? - upitala je Džordži radoznalo.

■--Džuls Litlmor.

-Džuls? - ponovi Džordži zatečeno.

-Zašto si tako iznenađena? On je vrlo pristojan mladić. Znam da je koju godinu mlađi od mene, ali oduvek mi se dopadao i... Mislim da sam se zaljubila u njega istog trenutka kad me je poljubio.

■--Zaista mi je drago zbog tebe, Rijanon - rekla je Džordži. - Džuls je sjajan mladić, i kad malo bolje razmislim, savršen ste par.

■--Znači, nisi ljuta na mene?

■--Ne - odgovori Džordži, široko se osmehnuvši. - Opklada nam je ionako bila skroz bezveze.

■--A to sa Benom Blekvudom, da li je ozbiljno? - pitala je Rijanon znatiželjno.

Džordži nije odmah odgovorila, čekajući da se smiri nakon trnaca koji su je prošli na pomen Benovog imena.

■--Idemo polako, korak po korak - rekla je. - Nećemo ništa razglašavati po bolnici koliko god je to moguće. Znam da neće biti lako, ali želimo da što bolje upoznamo jedno drugo, pre nego što drugi sa-znaju za nas.

-Imaš taj pogled u očima...

■--Kakav?

■--Sanjiv, zaljubljen.

■--Zato što jesam zaljubljena - kazala je Džordži. -I ovaj put znam da

je on taj.

Rijanon se namršti.

-Ali on nije plav.

Džordži zakoluta očima.

■--To su gluposti i ti to vrlo dobro znaš!

■--Nisu - bila je uporna Rijanon. - Madam Selestija mi je rekla da ću se zaljubiti u nekoga koga dugo poznajem. Rekla mi je da ću to spoznati tek kad Jupiter

bude bio u Veneri... ili u Marsu? Ne znam tačno. Sve što znam jeste da...

—Da te je potpuno uzela pod svoje? - pitala je Džordži, uzimajući novčanice sa stola.

■—Samo me ti začikavaj, ali tu nešto ima.

Džordži pogleda na sat.

■—Moram da bežim. Ben i ja treba da se nađemo u njegovoj kancelariji sa doktorom Vinejom, još jednim neurohirgom sa odeljenja.

Sabračaj je bio užasan i trebalo joj je dvostruko više vremena nego obično da stigne do bolnice. Nestrpljivo je tapkala prstima po volanu, nervirajući se što još uvek nije bila u Benovom naručju. Učinio je da se oseća tako predivno prethodne noći, tako ženstveno i poželjno, a posle ju je beskrajno nežno držao u svom zagrljaju, pričajući joj o svojim planovima za budućnost. Ona je ležala, privijena uz njega, udišući njegov miris i pitajući se da li je i on osećao barem delić onoga što i ona. Iskreno se nadala da jeste. Znala je da je on pravi čovek za nju, uprkos onome što je rekla Rijanonina vidovnjakinja.

Kada je konačno stigla do njegove ordinacije, vrata su bila zatvorena, i baš kad je ispružila ruku kako bi pokucala, začula je glasove koji su dopirali iznutra.

Jedan muški i jedan ženski glas.

■—Volim te, Bene - rekao je ženski glas. - Uvek sam te volela. Učinila sam užasnu grešku izneverivši te sa Kejnom Ozbornom. Ti si sve vreme bio zauzet i ja sam se osećala zapostavljeno. Sve to s njim desilo se samo zato što je on bio tako uporan i nadohvat ruke, dok si ti uvek bio nekako odsutan. Znam da sam pogrešila, ali bila sam veoma usamljena dok sam te čekala iz noći u noć.

■—Lejla, molim te...

—Ne - prekinula ga je Lejla. - Moraš da me saslušаш, ljubavi. Kejn me je ostavio. Medu nama je gotovo, definitivno. Ne volim ga ni

približno kao tebe. Nikada ga nisam volela. Želim da pokušamo ponovo.

Džordži oseti kako joj srce silazi u pete, dok su joj po čelu izbijale hladne graške znoja.

Zašto mu je trebalo toliko dugo da nešto kaže?

—Bilo nam je sjajno zajedno, Bene - nastavila je Lejla. - Ne možeš to da porekneš, zar ne? Hajde da počnemo iz početka, ali ovaj put kako treba.

Ponovo je usledila preduga pauza.

■—Ako te nisam pogrešno razumeo, ti želiš da se venčamo - upitao je Ben konačno.

Džordži oseti kako je kolena izdaju. Morala je da se pridrži za zid kako bi ostala na nogama.

—Da, Bene - odgovorila je Lejla umiljato. - Upravo tako. Hajde da se venčamo i da zasnujemo porodicu koju si oduvek želeo.

Džordži je sasvim dovoljno čula. Zašto Ben nije rekao Lejli da je u vezi s drugom? Užurbanim korakom uputila se prema operacionoj sali, ne mogavši sebi da oprostí što se ponovo zaljubila u čoveka koji još uvek nije raskrstio sa svojom bivšom.

- Zašto se Ben jutros ovoliko zadržao? - raspitivala se Loreta Harold, pridružujući se ostatku neurohirurškog tima u viziti.

■—Sigurna sam da će doći što pre bude mogao - kazala je Džordži, pogledavši prema krevetu na kome je ležala usnula Ema. Bila je bleđa i izgledala je strahovito ranjivo.

■—Evo ga - rekao je jedan od studenata, ugledavši Bena kako ulazi na vrata.

Džordži se usredsredila na Emin karton, a potom ga je predala Loreti, koja je obaveštavala Bena o Eminom stanju.

■—Ema je provela nemirnu noć. Uspela je da zaspi tek pred jutro, nakon doze morfijuma koja bi i konja oborila. Ona je jedna snažna devojčica.

—Ema, jesi li budna? - upitao je Ben, dodirnuvši devojčinu ruku.

Ema jedva otvori oči i ugleda lica tri doktora, tri studenta i medicinske sestre, nadvijena nad njenom posteljom.

■—Jesam li dobro? - upitala je umornim glasom.

■—Ema, operacija je dobro prošla - rekao je Ben. - Razgovarao sam s tvojim roditeljima. Proveli su celu noć kraj tebe. Otišli su kući

samo da se presvuku i odmah se vraćaju.

Ema pokušava da se pridigne, ali lice joj se zgrči od bola i ona leže nazad na jastuke.

■ —Jeste li uklonili ceo tumor, doktore Blekvud? - upitala je bojažljivo.

■ —Mislim da jesmo, Ema. Operacija je dugo trajala, gotovo četiri sata. Trudili smo se da ne oštetimo nijedan kičmeni nerv. Međutim, moraćemo da proverimo da li je došlo do nekih oštećenja u tvojim donjim ekstremitetima i trupnom delu - objasnio je Ben strpljivo.

■ —Hoću li moći opet da trčim i da se takmičim?

Uprkos svom besu, Džordži je saosećala sa Benom.

U tom trenutku niko nije mogao pouzdano da zna hoće li Ema ikada prohodati, a kamoli trčati. Mogla je da vidi napetost na njegovom licu, iako se on trudio da je prikrije. Nijedan lekar nije voleo da saopštava loše vesti, a posebno ne jednoj tako mladoj pacijentkinji, punoj života i planova za budućnost.

■ —Nadam se, Ema - rekao je suvo. - Hajde sad da vidimo možeš li da pokreneš prste na nogama.

Iako se Ema vidno trudila da pomeri prste, oni su ostali nepomični.

—Ništa se ne dešava, doktore Blekvud - rekla je uplašeno, drhtavim glasom koji je bio na ivici plača. - Pokušavam da pomerim prste, ali ta poruka kao da ne dopire do njih.

■ —U redu, hajde da probamo s butnim mišićem - rekao je Ben smireno.

Ema se ponovo usredsredila, i ovaj put njen kvadriceps se gotovo neprimetno pomerio.

—Odlično, Ema - kazao je Ben s vidnim olakšanjem. - Tvoji butni mišići reaguju. Periferni nervi su takođe najverovatnije ostali netaknuti, ali potrebno je da prođe neko vreme da bi se u potpunosti oporavili. Hoću da danas tokom celog dana vežbaš pomeranje svih svojih nožnih mišića, pa ćemo sutra videti šta se dešava. Moguće je da će proći nekoliko nedelja do potpunog oporavka, a potom sledi fizikalna terapija, kako bi povratila snagu u mišićima. Kada završimo današnju vizitu, moja specijalizantkinja, doktorka Vilobi, doći će i temeljno zabeležiti današnje stanje tvojih mišića. Iz onoga što sada mogu da vidim, postoje velike šanse da sve dobro funkcioniše.

■—Počni da maštaš o reprezentaciji, Ema - dodao je, osmehnuvši se mladoj pacijentkinji.

■—I hoću, doktore Blekvud - reče Ema odlučno. - Pa čak i ako budem morala da se takmičim u invalidskim kolicima.

■—To se zove duh - kazao je Ben. - Vidimo se onda sutra.

Džordži je ostatak vremena vizite jedva razmenila koju reč s njim, što joj je savršeno odgovaralo. Neko- liko puta je uhvatila njegov pogled, ali odmah bi se napravila kao da ga nije primetila, usredsređujući se na pacijenta.

Po okončanju vizite, uputila se ka garderobi da se pripremi za operaciju sa Sankilom Vinejem, još jednim od neurohirurga na odeljenju.

Nakon rutinskog zahvata, Linda i Džordži zatekle su se zajedno u garderobi.

■—Baš sam htela da popričam s tobom - rekla je Linda. - Jesi li dobro? Delovala si mi nekako uznemireno kada si ušla u operacionu salu.

—Dobro sam — odgovori Džordži, trudeći se da prikrije neraspoloženje. - Juče smo imali jednu tešku operaciju. U pitanju je mlada Ema Stenli, atletičarka.

Bila sam zaista zabrinuta kako će sve ispasti, ali sada mi je malo lakše, pošto su rezultati već vidljivi.

■--Da, čula sam za nju - kazala je Linda. - Ben je neverovatan, zar ne?

Džordži skrenu pogled.

■--Da, jeste - rekla je tiho.

-Da li je istina da se vidate? - upitala je Linda, posle kratkog oklevanja.

Džordži se okrenu i pogleda sestru u oči.

■--Ne, nije. Zapravo se viđam s nekim drugim.

Linda je iznenađeno pogleda.

--S kim?

-S Džulsom Litlmorom - odgovorila je suvo, moleći u sebi Rijanon i njega da joj oprostite. Pokušala je da popriča s njim posle jutrošnje vizite, ali to joj nije pošlo za rukom. Sada se samo nadala da bolnički tračevi neće stići do njega pre nje.

■--Tako znači - reče Linda zbunjeno. - Mora da sam nešto pobrkala.

Bila sam ubeđena da sam čula da ste ti i Ben u vezi.

-Dešava se - rekla je Džordži.

Osećala je krivicu zbog malopredašnje laži, ali nije bila u stanju normalno da razmišlja.

■--Da - uzvratila je Linda, mršteći se. - Sigurno su ljudi nešto pomešali.

- Džulse, dođi ovamo, brzo - došapnula mu je Džordži nešto kasnije, u Hitnoj. - Moraš da mi pomogneš.

■--Šta se desilo, Džordži? - upita Džuls, primetivši da je plakala. -

Celo jutro se čudno ponašaš. Šta se događa?

Džordži ga povuče za rukav i oni uđoše u ostavu na kraju hodnika.

-Čuj, treba da se pretvaraš da smo nas dvoje u strasnoj vezi, samo dan-dva, u redu? Molim te.

Džuls je sumnjičavo pogleda.

■--Ne znam baš...

■--Platiću ti hiljadu dolara koje je trebalo da dam Rijanon, i sve ću joj objasniti - kazala je Džordži očajničkim glasom.

-Znači, rekla ti je, zar ne? - upita je Džuls, blago pocrvenevši.

■--Da. Pa, šta kažeš?

■--Hiljadu dolara bi mi baš dobrodošlo - rekao je Džuls. - Upravo sam

kupio Rijanon verenički prsten i potpuno sam švorc.

Izvadio je prsten iz džepa i pokazao joj ga.

-Misliš da će joj se svideti?

Džordži je bila srećna zbog svojih prijatelja, ali istovremeno tužna zbog onoga što joj se toga dana desilo.

■--Predivan je - kazala je. - Jesi li je već zaprosio?

■--Učiniću to večeras - odgovori Džuls, naglo prebledevši. - Sta misliš, hoće li pristati?

Džordži se široko nasmeja.

■--Naravno da hoće. Biće presrećna.

- Jesi li videla Džordži? - upita Ben Lindu negde oko podneva, u vreme pauze za ručak.

■--Da, nedavno je završila operaciju s doktorom Sankilom Vinejem.

Čak smo kratko i proćaskale u garderobi.

■--Moramo da se vidimo zbog Eme Stenli. Znaš li gde je sad?

■--Verovatno se negde pritajila s Džulsom Litlmorom - odgovori

Linda.

Ben je mrgodno pogleda.

■--Molim? - upitao je zaprepašćeno.

Linda slegnu ramenima.

■--Džordži je u vezi s tvojim internistom - rekla je. - Poverila mi se pre petnaestak minuta. A svi smo mislili da se vas dvoje viđate. Tračevi su potpuno nezdrava stvar, zar ne?

Ben oseti kako mu se utroba steže, ali naterao je sebe da se opusti. Džordži je sigurno to rekla kako bi otkočila Lindu, jer su se dogovorili da svoju vezu drže u tajnosti tokom narednih nekoliko nedelja.

Mora da je to bilo objašnjenje.

Ne, nije, shvatio je desetak minuta kasnije kada je svog internistu i svoju specijalizantkinju zatekao u nežnom zagrljaju u doktorskoj sobi, pokraj aparata za kafu. Jedva je uspeo da sputa bes pre nego što im se obratio.

■--Ima li još kafe ili ste vas dvoje sve popili? - upitao je hladnim glasom.

Džordži prkosno podiže bradu i Ben po tom njenom odbojnom izrazu lica odmah shvati da su se stvari od sinoć znatno promenile. Više mu ništa nije bilo jasno.

-Džulse, izgleda da je naša tajna otkrivena - rekla je mazno.

■--Da... - reče Džuls, blago pocrvenešši.

■--Ako želite da prikrijete svoju vezu, treba da se pretvarate da ste s nekim drugim. Verujte mi, to bes- prekorno funkcioniše - kazao je Ben, i dalje naizgled smirenim tonom.

-To je dobra ideja - reče Džuls više za sebe, zbunjeno gledajući u vrata koja im je Ben upravo zalupio pred nosom.

Džordži duboko uzdahnu i sruši se na najbližu stolicu.

■--Mislim da ću sada da zaplačem, ali to definitivno nije dobra ideja jer neću moći da prestanem.

Džuls je potapša po ramenu.

-Naći ćeš nekog drugog, Džordži.

■--Ali ja ne želim nikog drugog - uzvratila Džordži, briznuvši u plač. - Zašto svi muškarci u koje se zaljubljujem moraju da budu zauzeti?

-Čujem da se Džuls Litlmor vidi da Džordži Vilobi

■--rekla je Medlin Benu narednog dana.

Ben ustade od stola i poče nervozno da se šetka po svojoj kancelariji.

-Ne želim je više na svom odeljenju - kazao je odsečno. - Ne mogu da radim s njom.

Medlin podiže svoje tanke obrve.

■--Ona ti se baš uvukla pod kožu, zar ne?

Ben se naglo okrenu prema njoj. Lice mu je kiptelo od besa.

■--Usudila se da spava sa mnom noć pre nego što je objavila da je u

stvari s njim. Možeš li to da veruješ?

-Takve su ti današnje mlade žene - rekla je Medlin. - Seksualno agresivne i apsolutno nemoralne.

Provukao je prste kroz svoju gustu, crnu kosu.

■--Kladim se da njen otac misli kako mu je kćerka pravi pravcati anđeo. Gospode, voleo bih da mogu da mu kažem kako je njegova malena devojčica zapravo kurvica.

-Ona nije vredna toga, Bene. Pogledaj samo kakve je probleme već izazvala. Gospodin Tender je na ivici nervnog sloma zbog njenih optužbi.

Ben ponovo sede u svoju fotelju.

■--Organizovao sam CT-skener celog tela za Marijan Tender - rekao je Ben. - Ali ona je u isuviše lošem stanju da bi je odvezli do rendgena.

■--Imaš li pristup njenom zdravstvenom kartonu?

■--Upravo radim na tome. Trebalo bi da dobijem podatke već sutra, ako ne i pre.

■--Videla sam Lejlu danas - reče Medlin nakon kraće stanke. -

Delovala je prilično uznemireno. Nije mi se čak ni javila na hodniku.

-Došla je da me pita da ponovo budemo zajedno - kazao je Ben. -

Tip s kojim me je prevarila ostavio ju je.

Medlin ponovo podiže obrve.

■--Pa, jesi li pristao?

■--Da mi je to predložila pre dve nedelje, možda bih i porazmislio na tu temu, ali ovako...

-Još uvek osećaš nešto prema njoj?

■ —Ne razumem današnje žene - reče Ben, svestan da nije odgovorio na Medlinino pitanje. - Sve vreme se igraju s tobom vruće-

hladno, tako da ne možeš ni da znaš šta zaista žele ili osećaju.

■—Nisu sve žene takve - rekla je Medlin, značajno ga pogledavši.

■—Kako god, ja neću izlaziti ni s jednom barem tri meseca. Ma kakvi tri, najmanje šest. Ako budem izašao s nekom ženom pre juna, kunem se bogom da ću donirati pet hiljada dolara bolničkoj fondaciji za me-dicinska istraživanja.

Medlin ustade od stola, zagonetno se osmehujući.

■—To mi zvuči kao prilično dobra ideja - kazala je.

■—Da... - promrmlja Ben, pošto je Medlin već izašla iz njegove ordinacije. - Zaista jeste. Ne znam kako mi to ranije nije palo na pamet.

■--Zar ne ideš više u teretanu? - upitala ju je Rijanon dva dana kasnije. - Ovo je treći dan zaredom da nisi bila.

Džordži protrlja svoje oči, crvene od plača.

-Ne želim da naletim na Bena Srcelomca Blekvuda - rekla je. - Učlaniću se u neku drugu teretanu.

■--Jadnice moja - kazala je Rijanon saosećajno. - Sve ovo te je baš uznemirilo, zar ne?

Džordži izduva nos i ubaci maramicu u već prepunu kantu, gde se pridružila ostalima, ranije iskorišćenim.

-Tako sam glupa kad je reč o muškarcima - rekla je. - Kunem ti se da narednih šest meseci neću izaći ni sa kim.

■--To je prilično dug period, Džordži.

■--Briga me - odbrusi Džordži, ustajući sa kauča.

■--Ako samo pomislim da izađem s nekim, ima da doniram hiljadu dolara bolničkom centru za medicinska istraživanja. Ne, doniraću pet hiljada dolara. Tako ću barem dobro razmisliti pre nego što ponovo upadnem u istu zamku.

■--To je prilično novca - kazala je Rijanon.

Džordži slegnu ramenima.

■—Da, jeste, ali moram da dokažem sebi da mogu to da uradim, da mogu da izdržim. Takođe imam nameru da ocu vratim novac za stan.

—Ali, zašto? Mislim, to je bio poklon, zar ne? - upitala je Rijanon zbunjeno.

■—Nije u tome stvar - rekla je Džordži. - Vreme je da stanem na sopstvene noge.

Ajrin Klark, glavna sestra, povukla je Džordži u stranu narednog jutra, čim je došla u bolnicu.

—Ben me je zamolio da ti kažem da se nađete u njegovoj kancelariji -prenela joj je. - Mislim da je reč o tvom premeštaju na drugo odeljenje.

Džordži je to očekivala, tako da se nije previše iznenadila. Čak je pomišljala da i sama to zatraži, ali nije želela da Ben pomisli kako joj predstavlja problem da radi s njim.

■—Idem odmah - rekla je, i uputila se prema Benovoj ordinaciji.

Ben je kopirao karton koji mu je poslat faksom kako bi ga prosledio ljudima iz policije koji su radili na slučaju Merijen Tender.

Iako nije želeo da bude nasamo sa Džordži, smatrao je svojom dužnošću da joj kaže da su njene sumnje bile opravdane.

Začuvši kucanje na vratima, pozvao ju je da uđe, istovremeno ustajući od stola.

■--Hteo si da me vidiš? - upitala je Džordži, nervozno se prebacujući s

noge na nogu.

Ben je tek sada primetio da su joj oči crvene i natečene.

■--Plakala si? - pitao je ravnodušno.

-Ne - odgovori Džordži odsečno, skrećući pogled u stranu.

-Mislio sam da bi bilo u redu da znaš da si bila u pravu u vezi sa povredama Merijen Tender.

Ona ga stidljivo pogleda u oči.

■--Zaista?

■ --Pregledao sam njen zdravstveni karton - nastavio je Ben. - Merijen

Tender ima metastaze. Bila je podvrgnuta hemoterapiji zbog raka jajnika. Jutros sam razgovarao s njenim mužem. Čini se da su ona i Džonatan sklopili neku vrstu sporazuma. Ona ga je naterala da joj obeća kako će joj pomoći da umre ukoliko poživi i posle Božića.

Džordži ga zapanjeno pogleda.

■--Molim?

-Njihov plan se sastojao u tome da ona uzme odgovarajuću dozu valijuma, a da Džonatan stavi jastuk preko njenog lica, ali on se u poslednjem trenutku predomislio. Nije mogao to da uradi. Mislim da je zapravo pristao na tako nešto samo zato što je bio ubeđen da će

Merijen otići na onaj svet pre Božića. Međutim, ona je poživela. Prolazila je kroz takvo mučenje da je na kraju odlučila da stvari uzme u svoje ruke.

-Pa, šta se desilo? - upita Džordži znatiželjno.

-Merijen Tender nije mogla da hoda bez pomoći, ali na dan nesreće ona se nekako dovukla do stepenica i bacila se dole baš u trenutku kada je gospodin Tender izlazio iz kupatila. Potrčao je da je zaustavi, ali bilo je prekasno.

■--Gospode dragi, povreda glave bila je od pada, zar ne?

Ben klimnu glavom.

■--Gospodin Tender ju je odneo do kola i uputio se u najbližu bolnicu, ali zbog stanja rastresenosti u kome se nalazio skrenuo je s puta

i udario u drvo. Po dolasku policije i hitne pomoći, uspaničio se da bi mogli da ga optuže da ju je on gurnuo niz stepenice, te je na licu mesta izmislio priču o automobilu koji mu je išao u susret. Naravno, sreća je bila na njegovoj strani jer su kolovozi tog jutra bili mokri od kiše i bilo je nemoguće proveriti tragove guma.

Džordži sede na stolicu preko puta njegove.

■--Pa šta će biti s njim? Mislim, s gospodinom Tenderom? Hoće li biti optužen?

Ben teško uzdahnu.

-Ne verujem, mada se ne razumem baš najbolje u te stvari - kazao je. - Merijenino stanje se iz trenutka u trenutak sve više pogoršava. Sumnjam da će doživeti sledeću nedelju. Rak je toliko proširen da je pravo čudo što joj organi nisu otkazali.

Džordži se ugrize za usnu.

■--On je istinski voli...

■--Da, istinski...

■--Razmišljala sam o onome što mi je rekao kad me je onog dana presreo na hodniku - rekla je Džordži. - Kazao je da je ionako već dovoljno patila. Sećaš se?

Ben klimnu glavom.

■--Zato sam i hteo da proverim njen karton.

Usledila je neprijatna tišina.

Džordži prede jezikom preko svojih suvih usana.

-Bene, htela bih samo da ti kažem da sam čula tvoj i Lejlin razgovor onog jutra. Znam da nije trebalo da slušam, ali našla sam se pred vratima...

■--Molim?!

■--Upravo sam htela da pokucam kad sam čula kako razgovarate o tome da ostavite prošlost iza sebe i venčate se.

Ben je zurio u nju.

■--To si čula?

■--Da. Izvini, ja...

■--A ono sa Džulsom Litlmorom u doktorskoj sobi? - prekinuo ju je, iskreno se nadajući da nije ponovo sve pogrešno protumačio. - Sta je to bilo?

Džordži se ponovo ugrize za usnu.

-Nisam u vezi sa Džulsom. Bila sam strahovito besna. Osećala sam se iskorišćenom i želela sam da veruješ da sam sa Džulsom kako bih te povredila. Sve je bilo isto kao sa mojim bivšim, Endruom. On je i dalje bio zaljubljen u svoju prethodnu devojkicu i kada je došao trenutak da se odluči, izabrao je nju.

Opet je usledila tišina.

■--Što se tiče premeštaja... - započeli su uglas.

■--Meni je sasvim u redu da me premestite na drugo odeljenje - rekla

je Džordži, zagledavši se u svoje šake kojima je nervozno prebirala po krilu. - Razumem da ne želiš da radiš sa mnom otkako smo... otkako smo... znaš već.

Ben ustade i u nekoliko koraka prede razdaljinu između svoje i njene stolice.

■--Džordži, pogledaj me.

Ona podiže pogled, i Ben vide kako joj se dve krupne suze kotrljaju niz obraz. Prineo je ruke njenom licu i nežno ih obrisao.

■--Zašto plačeš? - upitao je tihim, promuklim glasom.

-Zato što sam bila toliko glupa da se zaljubim u tebe. Uvek to radim. Uvek se zaljubljujem u zauzete muškarce. Kao da...

-Ja nisam zauzet.

-Ne učim na sopstvenim greškama i... Šta si rekao?

■--Ni na trenutak nisam pomislio da se vratim Lejli.

Džordži oseti kako joj se grlo steže.

■--Hoćeš da kažeš da... da se nećeš oženiti njome?

On odmahnu glavom.

-Ne volim je. Da budem iskren, mislim da je nikada nisam ni voleo.

Džordži zausti da nešto kaže, ali odmah potom zatvori usta, pogledavši ga svojim toplim očima boje mlečne čokolade.

Ben joj pruži ruku kako bi joj pomogao da ustane, a potom je snažno zagrlj i privi uza se.

■--Želim da budem s tobom, Džordži, samo s tobom - rekao je. -

Znam da smo neslavno započeli i da smo se upoznali tek pre devetdeset dana, ali što bi moja majka rekla - kad upoznaš pravu osobu, jednostavno znaš da je to ona.

Džordži oseti kako joj srce kuca kao pomahnitalo, dok su joj obrazi goreli od njegovog prodornog plavetnog pogleda.

■--Misliš pravu „pravu“? - upitala je nesigurno.

Ben joj se osmehnu.

■--Da. Moj otac je bio isti kad je upoznao moju majku. Mora da je to nešto genetski. Želim da budeš moja žena. Volim te. Oborila si me još onog dana kad si me srušila s bicikla, i to ne samo u bukvalnom smislu te reči. Bio je dovoljan samo jedan pogled u te tvoje predivne kestenjaste oči pa da se potpuno izgubim.

-Zaista to misliš? - upita Džordži u neverici.

-Obožavam te - nastavio je Ben umesto odgovora. - Sviđa mi se sve u vezi sa tobom. Tvoj osmeh, tvoj predivni nosić, tvoja meka koža koja tako savršeno klizi pod mojim prstima... Mogao bih u nedogled da nabrajam.

■--Nastavi - prošaputala je Džordži, privivši se još bliže uz njegovo snažno, toplo telo.

Ben se široko osmehnu.

■--To bi potrajalo sve do večeri, ali želim da mi prvo obećaš da ćeš biti moja žena. Znam da bi to prvo trebalo da pitam tvog oca, ali moraš da mi kažeš da li pristaješ. Hoćeš li me učiniti najsrećnijim čovekom na svetu tako što ćeš se udati za mene?

Džordži obavi ruke oko Benovog vrata i obasu njegovo lice poljupcima.

■--Da, da, da, hiljadu puta da! - uzviknula je. - U stvari...

Ben upitno podiže obrve.

■--U stvari, šta?

■--U stvari pet hiljada puta.

■--Pet hiljada? Ne mogu da verujem.

-Zašto?

-Zarekao sam se pred Medlin Braders da ću donirati pet hiljada dolara bolničkoj fondaciji za medicinska istraživanja ukoliko u narednih šest meseci izađem s nekom ženom.

Džordži razrogači oči u neverici.

-I ja sam se isto to zarekla pred Rijanon! Gospode, možda madam Selestija zaista zna šta govori.

-Nisi valjda ozbiljna, dušo? - upita je Ben blago. - Rekla si mi da ne veruješ u te budalaštine.

■ --Ja sam jedino ozbiljna kada je reč o tebi - uzvratila Džordži, smešeći

se od uva do uva. - Uprkos tome što nisi plav.

■--Pa... - promrmlja Ben, zakolutavši očima.

■--Sta sad to treba da znači?

On ispruži ruku i uze sa stola fotografiju u pozlaćenom ramu. Cutke ju je okrenuo prema njoj.

Džordži je na blago izbledelej fotografiji mogla da vidi visokog, tamnokosog muškarca koji je izgledao identično kao Ben, i sitnu ženicu koja je ličila na Hanu, sa plavokosom bebom u naručju.

Džordži pogleda u Bena, široko se osmehnuvši.

-Pa ti si bio plav! - rekla je.

On joj uzvratila osmeh.

■--Da, ali samo do šestog meseca života.

■--A da li to znači da će i naša buduća deca ličiti na tebe? - upitala Džordži mazno, spustivši glavu na njegove grudi.

■--Mislila da ćemo morati malčice da sačekamo da bismo to saznali

-

odgovori Ben, uživajući u osvežavajućem mirisu njene bujne, kestenjaste kose.

EPILOG

- Pa, kako podnosiš jutarnje mučnine? - upitala ju je Rijanon, pošto se Džordži zavalila na naslon njenog kauča.

Dan za njom bio je dug i naporan, ali radostan. Ne samo da su joj završni ispiti bili gotovi, već se i Ema Stenli pojavila u bolnici sa korpom punom bombona i čokolada, objavivši da je ušla u državni

atletski tim. Nakon Benove intervencije, potpuno se oporavila, počevši ponovo da trenira posle samo nekoliko meseci. Završila je četvorogodišnju sportsku akademiju i njena je karijera izgledala obećavajuće.

—Osećam se malo bolje sad kad sam završila sa svim ispitima - rekla je Džordži. — Kakvo olakšanje. Sad mogu u potpunosti da se usredsredim na trudnoću. Ben je bio tako divan što me je pustio da okončam specijalizaciju pre nego što zasnujemo porodicu. Moj otac ga izuzetno poštuje zbog toga.

■—Mislila sam da nikada neću čuti tako nešto - kazala je Rijanon. - Bila sam ubedena da će njih dvojica zauvek biti u nekoj vrsti sukoba.

Džordži se osmehnu prisativši se prve Benove posete njenim roditeljima, kao i toga da je i njemu i njenom ocu bilo potrebno nekoliko meseci da se otkrave.

■--Ne možeš da veruješ koliko se sada dobro slažu - rekla je. - Tata je rekao

Benu kako je oduvek znao da će biti sjajan neurohirurg, ali da je onda smatrao kako mu je bilo potrebno neko vreme da stvari dođu na svoje. Benu je trebalo dugo da to prizna, ali sada se i on slaže s tim.

■---I naravno, tvoja mama misli da njen zet nije samo neverovatno nadaren

neurohirurg, već i najromantičniji muž na celom svetu - ubacila je Rijanon. Džordži se ponovo osmehnu, nežno pomilovavši svoj blago zaobljeni stomčić.

■--Mama je veoma uzbuđena zbog bebe, a Hana je već napravila spisak

imena koja joj se najviše dopadaju. Moram ti reći da među njima ima nekoliko baš lepih i zanimljivih.

■---Želiš li da znaš pol deteta?- upita Rijanon radoznalo. - Ja uvek mogu da

pozovem Selestiju, to znaš, zar ne?

Džordži odmahnu glavom

■--Mislim da ću sačekati sutrašnji ultrazvuk. Volim iznenađenja.

Narednog dana Džordži i Ben su ozareno posmatrali otkucaje srca svoje bebe na ekranu.

■--Ali...- rekli su uglas.

■ --Nećete dobiti samo jednu bebu- rekao je lekar. - Već dve.
Čestitam,
dobićete blizance.

Ben i Džorži se samo zгледаše i nežno se osmehnuše jedno drugom.

Kraj

By Voki